

Tư Cách Để Yêu Anh

Contents

Tư Cách Để Yêu Anh	1
1. Chương 1: Giới Thiệu Truyện	2
2. Chương 2: Anh Em?	5
3. Chương 3: Ác Mộng	9
4. Chương 4: Vị Đẳng	21
5. Chương 5: Hiểu Lâm?	34
6. Chương 6: Giao Kèo	45
7. Chương 7: Dao Động	55
8. Chương 8: Lỡ Yêu.	71
9. Chương 9: Lỗi Nhịp	85
10. Chương 10: Dẫn Vật	97
11. Chương 11: Trở Gió	114
12. Chương 12: Lạc Lối	128
13. Chương 13: Cơ Hội	146
14. Chương 14: Nhật Ký	161
15. Chương 15: Là Thế	178
16. Chương 16: Vị Ngọt	196
17. Chương 17: Đáng Yêu?	212
18. Chương 18: Trả Thủ	227
19. Chương 19: Quên Đi	242
20. Chương 20: Mầm Nhỏ	258
21. Chương 21: Nắm Tay	274
22. Chương 22: Mùa Hoa	290
23. Chương 23: Hoàn Truyện	301
24. Chương 24: Ngoại Truyện : Sơn Long	321

Tư Cách Để Yêu Anh

Giới thiệu

Thể loại: Bá đạo chiếm hữu cường công, Mỹ mạo thâm tình nhược thụ, Có H. có Ngược. Bối cảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-cach-de-yeu-anh>

1. Chương 1: Giới Thiệu Truyện

Trần Đức & (Trần) Thành Khải

Bá đạo chiếm hữu cường công

Mỹ mạo thâm tình nhược thụ

Trong truyện, mình sẽ ghi ngắn gọn là Đức x Khải

Ánh mặt trời nào không rực rỡ?

Cậu chủ,, thế nhưng, trong mắt tôi, lại rực rỡ hơn cả ánh mặt trời...

... Thật đẹp...

... Nhưng lại chẳng thể chạm vào...

Trần Đức là con một của ông chủ tập đoàn X.

Một tập đoàn chuyên về đấu thầu và xây dựng quy mô lớn tại Sài Gòn và các tỉnh phía Nam.

Mẹ đẻ của cậu tên Hà. bà mất khi cậu mới 12 tuổi. Cha cậu có đi bước nữa, nhưng do một số vấn đề về sức khỏe mà không có con thêm. Do đó, người mẹ kế để dành được địa vị trong gia đình mà đối với cậu nuông chiều hết sức có thể, cũng là mong cậu có thể coi bà như người mẹ thứ hai- bà Lan

Cha cậu bận rộn suốt ngày đêm.

Mẹ kế lại luôn luôn sẵn sàng vung tiền chiều theo cậu.

Thực sự, những điều này chính là một phần nguyên do khiến cho Trần Đức mới 20 tuổi, đã trở thành tay ăn chơi khét tiếng trong giới trẻ Sài Thành.

Tính cách du côn, xăm hình, chơi đá, đua xe, gái. Đều có đủ.

Nó dường như, lại trái ngược hoàn toàn với nụ cười rạng rỡ mà ầm áp của cậu.

Đôi môi dày đặn khi đã mỉm cười, hẳn sẽ làm cho biết bao kẻ cứ thế mà si mê.

=====

Đáng lý, trong những kẻ ấy. Không nên có Thành Khải.

Thành Khải sinh ra trong một gia đình kinh doanh vải vóc nhỏ ở thành phố Nam Định. Có ba mẹ thương yêu và một cậu em trai khá nghịch ngợm kém Thành Khải 4 tuổi – Thành Vũ.

Sau khi học hết lớp 12, cậu trải qua một biến cố lớn trong cuộc đời. Quá đau lòng, lại không thể để bố mẹ biết. Cậu đăng ký thi vào một trường đại học thật xa nhà - Sài Gòn. Cậu ra sức vừa học vừa làm, vừa để trang trải cuộc sống của mình, nhưng cũng chính là để chôn vùi cái thứ mà hàng ngày hàng đêm, cậu đều muốn quên đi: Cậu - là Gay.

Khi sinh ra,

Bạn có gì?

Gương mặt đẹp?

Đôi chân dài?

Đôi mắt ướt?

Bạn có thể thích, cũng có thể ghét, những thứ mà tạo hóa đã tặng cho mình.

Thật nực cười... Bạn thích hay ghét có nghĩa lý gì?

Khi vốn dĩ sinh ra không có quyền chọn lựa?

Thành Khải.

Cuộc đời tôi đau buồn nhất, lại chính là bản thân mình,

Cuộc đời tôi không mong nhất, lại cũng chính là bản thân mình,

Vì sao?

Vì sao đã sinh ra tôi là một người con trai...

Thế nhưng... lại lấy trái tim tôi ra mà hướng về một kẻ... lại cũng là con trai như mình!

Vì sao?

Vì sao không cho tôi được chọn lựa?

Vì sao....

Số phận lại ban cho tôi chính thứ mà tôi khinh ghét nhất:

Tôi, là Gay.

Tôi đã thử giã dũa rất nhiều lần để thoát khỏi số phận bi thương ấy

Dần vặt và gần như tuyệt vọng,

Cuối cùng, tôi buộc phải lựa chọn.....chấp nhận,

Có phải...

Nếu tôi cũng là một người đàn ông bình thường... đừng đem trái tim mình trao cho một kẻ đồng giới...

Cuộc đời tôi... sẽ không rẽ vào cái lối đi dẫn đến tận cùng của khổ đau...

Mà cái lối đi ấy, lại mang tên một con người: Trần Đức...

*****//*****

2. Chương 2: Anh Em?

=====

Chương 2: Anh em?

SÀI GÒN 2017

Trong một sông bài.

Đức nhú chặt đôi mày rậm, vút mạnh những lá bài xuống dưới bàn:

- Đù má!. Đen như chó!

Đức đã thua mấy ván liên tiếp, Hôm nay tâm trạng cậu lại không được tốt.

Người con gái ăn mặc sexy bên cạnh, vừa đặt tay lên vai đã bị Đức thẳng thừng hất ra:

- Cút ra. Lũ đàn bà, cái thứ gì!

Kẻ tên Sơn ngồi phần bài bên cạnh nghe thấy vậy, liền đổi giọng, nháy mắt với Đức, liếm liếm môi:

- Ê, chán đàn bà, vậy.. thử chơi bê đê không?

Đức nhú mày, nhấp một ngụm rượu.

Sơn là một thằng Gay có tiếng, là bạn ăn chơi đập phá cùng với Đức, nói cho rõ hơn, thì là luôn bám theo Đức. Nhà cậu ta có hơn chục khách sạn cho thuê, rải rác khắp Sài Gòn. So với Đức thì cũng chẳng tính là gì, nhưng để đua đòi theo chân những cậu ấm cô chiêu, thì cũng gọi là tạm được.

Bố mẹ Sơn cũng thường xuyên thấy Sơn đưa trai về các khách sạn đó chơi bởi, nhưng Sơn chẳng vấn đề. Đơn giản vì đối với người con này, bố mẹ Sơn cũng không còn hứng thú để mà nói đến cái gì là dạy dỗ nữa. Rồi cưới cho nó một con vợ, để hai ba đứa cháu. Tác dụng của nó chỉ đến như vậy.

Sơn đã rủ Đức đi chơi trai nhiều lần. Nhưng Đức chưa một lần đồng tình. Với Đức, việc chạm vào một thứ giống như mình vẫn là một điều ghê tởm. Đàn ông với đàn ông thì có cái dẻo gì mà hay ho?

Nhưng hôm nay, trước khi ra khỏi cửa, thấy dì ghê mặc một bộ váy đầm thiết kế mới nổi, trị giá cả nửa tỷ. Đức không khỏi cảm thấy ghê tởm và bức bối. Mỗi khi ba và người vợ hai này của mình đồng tình với nhau, là Đức lại cảm thấy chua chát. Đáng lý ra, những thứ đó, phải là của mẹ đẻ cậu. Nghĩ đến nụ cười nhợt nhạt yếu đuối của mẹ mình trước khi vĩnh viễn rời xa cậu. Lại nghĩ đến nụ cười tươi rói của bà dì ghê. Đức hôm nay như cảm thấy càng ghê tởm lũ đàn bà.

Liếc về phía Sơn đang xun xoe hai tay chờ câu trả lời. Đức nhếch nửa miệng cười:

- Đi.

Chỉ chờ câu nói ấy của Đức. Mắt Sơn sáng rực. Nhưng chưa kịp mở miệng. Đức liền bồi thêm:

- Hàng sạch sẽ một chút. Và đừng có tởm như mấy “con” ông ọ trong kia. Tao không ” đứng” nổi.

- Yên tâm yên tâm. Mới có một ” lô hàng” ba tao mới nhập về. Chưa khai.

Nói rồi, Sơn hồ hởi alo điều hàng.

Quán Pizza.

Long và Khải đã làm chung ở đây được nửa năm.

Khải đã là sinh viên năm ba, trải qua đủ thứ việc làm thêm, còn Long năm nay mới chân ướt chân ráo lên Sài Gòn.

Nhìn cậu trai nghèo miền Tây cố gắng kiếm việc duy trì việc học đại học. Khải không khỏi nghĩ tới cảnh khi mình mới từ Nam Định vào, mọi thứ đều vô cùng mới mẻ, vô cùng xa lạ, và, cũng vô cùng khó khăn.

Thế cho nên, khi thấy Long sắp bị quản lý loại hồ sơ do không thuộc địa bàn,. Khải đã xin quản lý xem xét lại, để cậu hỗ trợ. Thế nên, Long mới có công việc này. Thêm nữa, Khải coi Long cũng giống như Thành Vũ, em trai mình mà đối đãi. Tuy nhiên, vì chính bản thân mình là Gay. Khải chưa bao giờ thuê trọ ở chung với người khác, dù giá thuê phòng ở Sài Gòn ngày càng đắt đỏ, cậu cũng ráng chịu.

Đối với Khải mà nói, bản thân mình, tốt nhất không nên, không bao giờ nên dính vào những người con trai khác.

Chính cậu đã ghê tởm như vậy, làm sao có thể để người khác lại cũng giống như mình?

21h. Quán Pizza đã bắt đầu thừa khách.

Khải và Long đang xem lại mấy tờ bill chuyển hàng thì Long nhận được một cuộc điện thoại.

Số điện thoại này...

Thấy mặt Long thật khó coi. Khải liền mở lời:

- Để anh kiểm cho. Em đi nghe điện thoại đi.

- Dạ...

Cái âm thanh nhỏ như mèo kêu này của Long khiến Khải thực sự buồn cười. Cậu là Gay thật nhưng giọng nói chỉ trầm, chứ cũng không nghĩ đến mức ngọt được như thế.

Long run rẩy, nắm chặt chiếc điện thoại, tiến vào nhà vệ sinh:

- A..lô..

- Long?

- Dạ..

- Đến khách sạn X trên đường Hoa Sứ đi.

- Hôm nay.. sao?

- Mà bị cái gì? tiền thì cũng đã cầm rồi. Tốt nhất nên ngoan ngoan một chút.

Long rùng mình.

Cậu bị bạn bè cùng lớp rủ rê vào trò cá độ đá bóng.

Dĩ nhiên, Cậu thua. Toàn bộ tiền đóng học phí từ khoản dành dụm làm thêm đều đã theo những trận bóng bay hết, đã vậy còn nợ lại một khoản. Nhất thời không có cách nào , lại nghe theo đám bạn, tới khách sạn kia.. tuyển hàng...

Khuôn mặt nhỏ nhắn, làn da trắng ưa nhìn, giọng nói mềm như kẹo.

” Lần đầu” của cậu được ra cái giá 70 triệu.

Cao nhất trong tất cả đám ngày hôm đó.

Ông chủ của chuỗi khách sạn chuyên cung cấp dịch vụ tận giường kia, đã lập tức xuống tiền 100% để tránh con mồi có cơ hội suy nghĩ.

Lần đầu tiên cầm số tiền lớn như vậy, có thể giải quyết được hết nợ nần, đóng học phí, còn dư một khoản đủ mua chiếc xe số, mua một chiếc điện thoại mới...Long thực sự chưa từng mơ tới...

Thế nhưng... hôm nay, ngày thực sự phải đi..

Long lại chùn bước.

Cậu thực sự không dám nghĩ đến chuyện để một người đàn ông cứ thế mà chơi đùa, nếu... nếu người ấy đáng tuổi cha cậu... thì sao...

Nếu.. nếu đó là một kẻ biến thái.. sẽ hành hạ cậu...

Long sợ tới run người.

Một tin nhắn lại tới, Long hốt hoảng nhìn vào màn hình:

- Đúng một tiếng nữa. Phòng 203.Nếu mày không tới, sẽ không thú vị đâu.

Long nuốt một ngụm nước bọt..

Đúng lúc này, Khải bước vào nhà vệ sinh, gõ cửa:

- Long, mau lên, chị Ly gọi kìa

-

Đằng sau cánh cửa nhà vệ sinh, ánh mắt Long chột sáng... Hai bàn tay nắm chặt...

Gạt đi giọt mồ hôi lạnh bên thái dương. Long đẩy cánh cửa:

- Anh Khải, em có một đơn hàng giao liền..

- Vậy à? Sao gọi muộn thế?

- Nhưng.. em hơi đau bụng..

Nhìn khuôn mặt tái xanh của người trước mặt. Khải liền vui vẻ:

- Đưa anh địa chỉ. Anh giao cho, em về nghỉ sớm đi.

- Dạ.. vậy phiền anh...

Khải cầm địa chỉ trên tay, ra lấy một phần Pizza hải sản, vẫy tay mỉm cười chào cậu em nhỏ.

Bóng chiếc xe của Khải vừa đi khuất,

Long dường như thụp xuống ghế

- Anh Khải... Em... xin lỗi...

*****//*****

3. Chương 3: Ác Mộng

Sài Gòn 2017.

Phòng 203. Khách sạn X. Đường Hoa Sứ.

Mặc một chiếc áo sơ mi kẻ tối màu, một chiếc quần bò rách nham nhở.

Mái tóc không dài không ngắn để mặc gió ngoài cửa lùa vào.

Đức đứng tựa lên khung cửa sổ, nhìn ra đường.

Đây chỉ là lần 2, thế nên, những dòng xe đang hối hả chen chúc chạy qua, tiếng còi và ánh đèn nhoang nhoáng dưới lòng đường, đều rõ ràng mà thu trong tầm mắt.

Trước đây, có một đêm cậu không về nhà, ba cậu và người dì ghẻ tên Lan kia, nhao nhác mà đi tìm cậu.

Thế rồi, để mong muốn nhận được sự quan tâm hơn của ba mình chẳng? Cậu từ đó rất nhiều đêm sau này, cũng không về. Dần dà, ba cậu cũng không quan tâm nữa, chẳng tới tìm cậu. Bây giờ, đối với cậu, ngủ ở khách sạn, hay ngủ ở nhà, cũng chẳng khác gì nhau.

Ở đâu thì cũng thế thôi, ba cậu cũng chẳng mấy khi hỏi tới. Thú vui còn lại của cậu bây giờ là cái gì? Chính bản thân cậu cũng chẳng biết. Cái gì cũng nhạt nhẽo, cái gì cũng như nhau. Thậm chí, tình dục đối với cậu, cũng chẳng có gì là thú vị, chẳng qua là vài hơi rên rĩ, chẳng qua những kẻ vì vẻ bề ngoài hút hồn và cái ví dày của cậu mà muốn bò lên lòng.

Nhếch mép cười một chút nhả ra vòng khói thuốc nhạt nhòa. Cái xã hội này thối nát đến mức, không chỉ là lũ đàn bà làm dĩ, thậm chí bây giờ đến lũ đàn ông cũng dâng mông đi bán. Thật kinh tởm!

Còn về chuyện chơi trai đêm nay?

Thằng Sơn trước khi đi lảm nhảm một hồi, Đức cũng chẳng để vào tai.

Thực sự nói ghét nó thì cũng không phải. Nếu không có nó lảm nhảm như thế, e rằng cuộc sống của Đức còn nhạt tới thảm hại hơn. Trong số những đứa bạn chơi bởi, cũng phải nói rằng Đức rộng tay với nó hơn cả.

Thế nên hôm nay, nó có xun xoe với Đức rằng, hàng này là hàng tuyển, 100% là lần đầu, còn trẻ, rất ngon lành mọng nước. Đã ra giá, nên Đức muốn chơi kiểu nào cũng được. Đồ chơi đều để trong ngăn gần giường với tay là có.

Ngon lành mọng nước?

Hiện tại bây giờ, cái duy nhất Đức muốn biết, là xem cái mặt của một thằng đàn ông hèn hạ tới mức bán đ” của mình là cái loại mặt gì?

- Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa đều đặn vang lên.

Khải đứng bên ngoài cửa phòng, mặc bên trong là chiếc áo sơ mi màu đen, bên ngoài là chiếc áo ghi lê đồng phục của cửa hàng Piza.

Tuy xem ra là cửa phòng không đóng, nhưng chút lễ phép tối thiểu của một người giao hàng, Khải cũng hiểu rõ.

Không có tiếng trả lời.

Khải lại đưa tay lên gõ lại một lần nữa:

- Cốc Cốc..

Đức đã rời khỏi bậc cửa sổ, ngồi lên trên giường. Nhíu mày < Trai bao mà gõ cửa cái đáo!>. Liền không nặng không nhẹ mà vang ra:

- Vào đi.

Khải đẩy cửa bước vào, thấy vị khách trạc tuổi mình đang ngồi trên giường. Khải nở một nụ cười tươi tiến tới, đưa hộp bánh Pizza ra trước mặt Đức:

- Của quý khách đây ạ! Tổng cộng là 198 ngàn!

- Hừ.

Đức cười hất ra một cái. Muốn chơi?

Lướt mắt đánh giá thằng con trai trước mặt.

Tóc khá dài, vương trên trán là lấm tấm những giọt mồ hôi nhỏ.

Thân hình cao ráo, mảnh khảnh. Làn da trắng. Đôi mắt một mí nhưng lại không nhỏ. Cũng khá đẹp. Đức nhìn bằng tên trước ngực, Thành Khải? .

Đức hơi ngả ra giường, lấy hai tay chống xuống nệm, hắng giọng:

- Cao bao nhiêu?

- Dạ?

- Tuổi?

-?

Khải hơi chút bối rối. Nhưng đã đi giao hàng bao nhiêu lâu rồi, những thứ kỳ quặc gặp phải cũng đã quá nhiều. Liền chẳng đắn đo mà trả lời, cũng khuya rồi, sau một ca làm mệt mỏi, cậu thực sự muốn nhanh chóng trở về:

- Dạ, 1m76. 21 tuổi ạ!

- 21 tuổi?

Đức nhăn mặt. Hơn cậu 1 tuổi.

Lần đầu chơi trai lại phải lái máy bay?

Khải đặt chiếc Pizza lên bàn.

Lấy tờ Bill và một chiếc bút đưa cho Đức:

- Của Quý khách là 198 ngàn. Vui lòng ký xác nhận.

Nhìn động tác thuần thục của người thanh niên trước mặt. Vòng eo thon được chiếc ghi lê ôm lấy, Đức khẽ mỉm cười:

- Muốn chơi trò này?

Đôi mắt một mí mở tròn tỏ vẻ không hiểu.

Thái độ ngạc nhiên ấy phút chốc làm Đức cảm thấy thú vị.

Đức đứng bật dậy. Túm lấy tay Thành Khải, khiến chiếc bút bị rơi cách xuống sàn:

- Thích chơi? Tôi sẽ chiều.

- Quý khách làm gì vậy? Buông tay ra!

Khải thực sự muốn giằng tay ra khỏi tay Đức. Không hiểu vị khách này bị cái gì!

Khải càng giãy, Đức lại càng túm chặt lấy. Khải đã bắt đầu cảm giác được có chuyện không ổn, hét lên:

- Anh làm gì vậy? Buông ra!

Đức cười nửa miệng, cánh tay dùng sức, xoay người rồi đẩy xuống. Trong phút chốc, cả cơ thể Khải đổ lên tấm nệm.

- Anh bị điên sao? Buông tôi ra!

Khải cố hết sức giãy giụa. Đức lập tức ngồi lên đùi, đưa tay, giữ chặt lại hai tay của Khải cố định sang hai bên. Cả người Khải cứ như thế mà như bị ghim chặt xuống giường, tay chân dường như không thể cử động.

Khải thực sự hốt hoảng, liên tục giằng đẩy:

- Buông ra! Anh định làm gì!

- Buông tôi ra!

Bình thường Khải cũng không phải loại quá yếu mềm, nhưng so với cánh tay thường xuyên tập luyện với các bao cát thì sức lực của Khải chẳng đáng gì!

Người dưới thân càng giãy dựa kịch liệt, Đức lại càng nổi hứng.

Lâu rồi, mới lại chơi cái trò này. Tuy biết là diễn, nhưng tên trai bao này diễn cũng quá xuất sắc rồi. Khiến Đức thực sự cảm thấy thú vị.

Dịch hông một chút, khiến bộ hạ của Đức trợn vện đê lên háng Thành Khải. Đức di chuyển hông cọ qua lại.

Khải thực sự choáng váng, Khi bị ghim lại hay tay Khải đã có dự cảm chẳng lành.

Cậu gần như thét lên:

- Buông ra!. Đồ khốn! Mà làm gì?

- Làm gì?

Đức cười bằng nửa miệng:

- Đóng cũng đạt lắm chứ? Sao không làm diễn viên đi? Mà đi bán đ”t như thế này?

- Mà nói cái gì?

Đức vừa nói lỏng tay, muốn cởi áo.

- Bốp!

Khải bung dây, đấm một phát lên mặt Đức.

Sững sờ. Đức xoa bên môi nhũ mày.

Lửa trong lòng theo cú đấm mà bùng cháy!

Khải đã sắp giăng được cơ thể ra khỏi đôi chân ghì chặt của Đức.

Nhưng Đức lại mỉm cười:

- Được. Nếu thích chơi. Tôi sẽ chơi tới cùng!

Không nói thêm một lời.

Đức tóm lại người Khải, trong ngăn kéo bên cạnh giường rút ra một sợi dây vải lụa, trong tiếng thét chữ diên cuồng của Khải, Đức mặt không chút biểu tình, trói chặt đôi tay người dưới thân lên thành giường:

- Cút ra! Đồ diên! Mà làm cái gì! Cút ra! Buông tao ra!

- Không ngoan một chút nào!

Hai tay bị trói chặt, Khải thực sự không cách nào giãy dụa. Diên rồi!. Tên này đúng là diên thật rồi!

Thật tiện dụng, trong ngăn kéo có đủ thứ đồ chơi, Một vài cái khăn cũng hiển nhiên là không thể thiếu. Đức rút lấy một cái, đưa đến trước mặt Khải. Bàn tay dùng sức bóp chặt cầm:

- Mở miệng ra, hoặc: em sẽ đau đấy!

- Đồ.. ưmmmm

Một chiếc khăn lập tức nhồi chặt khoang miệng khiến Khải thậm chí còn không nói nổi thành tiếng. Trong cổ họng bật ra những tiếng lại nghe như rên rỉ. Khiến Đức không khỏi cảm thán, cúi đầu cắn mạnh xuống vành tai Khải:

- Tuyệt vời lắm, rên thêm chút nữa biết đâu anh sẽ cứng.

- A...

Vành tai bị cắn rồi liếm, kèm hơi gió theo câu nói của Đức thổi vào khiến Khải thực sự cảm thấy vô cùng tồi tệ. Cánh tay bị trời chắc vào thanh trụ trên thành giường không ngừng muốn giật ra.

Cậu không muốn! trời đất ơi! Là chuyện gì đây?.

Cậu muốn nói, nhưng không thể, cậu muốn thoát ra, lại càng không thể!

Thành Khải dường như bị chính sự bất lực của mình làm cho càng hoảng hốt đến điên dại. Cậu cố gắng giật mạnh, giật mạnh sợi dây trời trên tay, nhưng không được...Tất cả những gì cậu có thể làm bây giờ là khua đôi chân dài lung tung lên không trung.

- Bốp!

Một phát tát rơi thẳng mặt Khải

- Cái này anh trả cho em!.

- Bốp!

- Còn cái này, là khuyến khích cho vai diễn của em...

Hai cái tát giáng xuống...Khải choáng váng....nhưng vẫn điên cuồng giãy dụa, cả phần háng lại càng cọ mạnh lên trên bộ hạ của Đức. Khiến phân thân của Đức dần ngứa ngáy mà đứng dậy. Từng nút áo trên cơ thể Đức theo ngón tay mà bung ra, Đức vứt thẳng cái áo xuống nền nhà rồi đưa tay lên, chỉ vài giây, chiếc áo của Khải đã nhăn nhúm lên tới tận cổ. Hở ra một chiếc bụng phẳng và hai trái anh đào hồng hào.

Đức hơi giật mình. Đi tập gym, đi bơi, Đức đã từng thấy qua vô số đám đàn ông cởi trần, Nhưng hai núm vú hồng hào đỏ đỏ kia hiện lên trên làn da trắng sữa như vậy, thực quả khiến Đức phải nuốt một ngụm nước bọt. Vốn dĩ, Đức không phải là Gay, và nếu như, thân hình kia đừng vạm vỡ, đừng giãy dụa, đừng di chuyển hai hạt anh đào ấy, có lẽ Đức cũng sẽ không nhanh chóng mà cúi xuống ngậm lấy như vậy:

- Ừm..

Đức vừa liếm, vừa xoa nắn hạt anh đào còn lại, đưa hai ngón tay kẹp lấy, day lấy. Không tẹt một chút nào!

Phân thân của Đức đã đứng thẳng. Đôi đầu ti ngon ngọt chỉ một chút đã sưng đỏ, phủ một tầng nước bọt

- Ngon lắm.

- Ừm.. hự,..

Khả choáng váng, giật mình, thốn thức... Cậu không hiểu nổi, cái cảm giác quái quỷ này là gì?

Điên rồi! Cậu điên rồi!. Những xúc cảm từ những tưa lưỡi chà sát lên đầu ngực cậu truyền đến não...

Cậu cũng đã từng mộng tinh vô số lần, cũng đã từng thủ dâm.. Nhưng.. cậu vẫn sợ!. Đến chính cậu cũng sợ tới mức chưa bao giờ dám nghĩ tới việc làm tình trần trụi như thế này!

Cậu giãy dụa.. không... không thể... xin đừng...

Cậu muốn nói, nhưng chiếc khăn trên miệng khiến cậu không thể nói..

Hô hấp của cậu theo sự nức nở từ cuống họng mà trở lên vô cùng khó khăn...

Trời ơi... đừng.. xin đừng ngậm lấy nó nữa..

A....

Đức mạnh mẽ cắn một ngụm, một hình dấu răng lập tức hiện ra bao trọn một bên đầu núm ti của Khả.

Hốt hoảng...

Khả mở tròn đôi mắt..

Đức nhếch miệng:

- Sao nào? Phê rồi?

Đức bắt lấy cằm Khải, cười khinh bỉ:

- Em yên tâm. E rằng chính kẻ đi bán đ”t của mình như em, lại là kẻ sung sướng đấy!

- Ừm...

- A...

Đức lại hạ miệng, cắn thêm một vòng dấu răng lên bên ngực còn lại...

Không hôn.

Không âu yếm.

Đức đơn giản chỉ là cảm thấy có khoái cảm để giải quyết dục vọng.

Một đường lệt xuống chiếc quần tây của Khải,

Đôi chân dài hiện ra hút mắt.

Đức đưa tay miết một đường mạnh mẽ lên bắp đùi non của Khải. Da rất mềm, so với con gái cũng không kém là bao, hơn nữa, từng đường lông chân lại ngắn và nhạt màu,. Đức tự thấy, chính bản thân mình thật nực cười. Không hiểu sao mà lại đưa lưỡi lên, liếm láp hai cánh đùi thơm ngon. Một chút vị mặn của mồ hôi và hương thơm từ cơ thể ấy khiến Đức không thấy bài xích, mà mạnh mẽ mút lấy. Đôi cánh đùi lập tức trải đầy dấu đỏ hồng.

Khải thực sự như tê liệt, đầu lưỡi Đức liếm tới đâu, Khải rùng mình và gần như nhũn ra đến đó.

Không thể nào....

Dưới lớp quần lót nhỏ màu xanh xám... Cậu nhỏ của Khải, run rẩy... đứng lên.

Đức đã nhận thấy sự khác lạ: Đồ trai bao hạ đẳng!

- Soạt.

Chiếc quần lót duy nhất còn sót lại trên người cũng theo một bắp chân mà rơi xuống đất. Khải nhắm chặt mắt. Nhục nhã. Xấu hổ. Cậu không thể tin nổi giờ đây chính bản thân mình lại phơi ra toàn bộ trước mặt

một người đàn ông khác.

Đức liếc qua một chút. Một bụi cỏ nhỏ mềm mượt, đưa tay tới gảy hai ba cái lên dương vật đã hơi đứng, lập tức cả người Khải vận vẹo, đôi chân hư nhuyễn, trong họng buông ra nhưng tiếng không rõ nghĩa. Đức câu khéo miệng:

- Lũ trai bao bắn thủ!

Đức không cởi quần của mình mà chỉ vạch ra, xé lấy chiếc bao cao su, bao lên.

Một chút lạnh lẽo nơi cửa huyết khiến Khải không thể nào nhắm mắt được nữa. Và khi Đức tách đôi chân của Khải đặt lên vai...Khải biết, hôm nay, thực sự không thể thoát được.

- A!.....

Không mở rộng,

Không thăm dò.

Qua quýt một chút kem lạnh bôi lên trên hậu huyết,

Đức lập tức đi vào...

Khải đau tới chết lặng, giọt nước mắt theo vết rách toạc nơi hậu huyết, kéo tràn lên má. Khải liên tục lắc đầu...

Cậu không muốn...

Trời ơi...

Cậu không muốn...

Ông trời đang trừng phạt cậu phải không! Có phải không?

- Hự...

Đức bị kẹt ở giữa, cố gắng thúc sâu vào bên trong. Nhưng hậu huyết chưa một lần khai mở, nghiêng dương vật của Đức tới đau mọng, không rút ra cũng không đẩy vào được.

Đức điên cuồng giơ tay đánh một cái bốp rất lên bờ hông của Khải:

- Con bà nó!, Thả lỏng ra!

- Hự...

Vẫn chưa thể nào vào được.

Cái cảm giác ấm nóng bên trong hậu huyệt kích thích Đức tới điên. Đức muốn, muốn kinh khủng!

Nhồm tới, tát hai phát liên tiếp nữa lên mặt Khải:

- Bốp! bốp!

- Dù má!. Thả lỏng ra! trai bao kiểu gì vậy!

Khải chết lịm. Hai phát tát khiến đôi má Khải hằn vết ngón tay.

Nước mắt vô thức mà trào ra, nhòe nhoẹt...

Đức không quan tâm tới bất cứ thứ gì nữa. Dem đồ trần lợ bôi trơn lên dương vật của chính mình, Sau đó mạnh mẽ tách thẳng đôi chân Khải sang hai bên.

- Hự!

Đi vào được.

- Hự...

- Hự...

Cả cơ thể kéo căng, cảm giác như đang bị xé toạc ra làm hai...

Miệng huyết đã rách lổn...Những giọt máu đỏ tươi theo cái căng chân và những cú thúc hông liên tiếp của Đức, thấm xuống ga giường...

- Sảng khoái lắm!

- Chật quá.. ư... sướng...

- Dm sướng... Phê lắm... Cái lỗ này thực đáng giá...

- Hự...

Đức dường như sắp lên mây, vừa điên cuồng thúc đến, vừa rên vừa chửi những câu tục tĩu.

Đôi mắt Khải dần mờ đi...

Đau đớn và nhục nhã đến mức, cậu không còn sức để phản kháng..

Trong cơn mơ hồ...

Nụ cười trên khuôn mặt kia, khuôn mặt đẹp đẽ quá, nụ cười đẹp đẽ quá...mà sao.. lại trở thành ác mộng như thế này....

Không còn chút cảm nhận gì...

Chỉ còn lại nỗi đau đớn dưới thân.....

Lần đầu của cậu như thế đây sao?

Ước mong đặt chân tới nơi phồn hoa này... Để mong tìm được một người giống như mình..., giờ đây.. dường như lại trở thành trò cười đau khổ nhất...

Thành Khải...

Mây là ai?

Tại sao?

Bố, mẹ....

Có phải, đây là cái giá phải trả, khi con trót là một thằng Gay không?

.....

Thành Khải lịm đi ngay trong chính những tiếng rên rĩ đầy khoái cảm của người còn lại...

Giá mà, được chết đi...

*****//*****

4. Chương 4: Vị Đẳng

Sài gòn 2017,

Phòng 203. Khách sạn X. Đường Hoa Sứ.

4h sáng.

Thành Khải bị cơn đau từ dưới thân truyền đến, mí mắt mơ hồ khe tách khỏi nhau...

Đau.

Đó chính là cảm giác đầu tiên Thành Khải có thể cảm nhận được.

Đau.... từ thân xác tới trái tim...

Không phải mơ...

Không có ác mộng nào cả.. Đây chính là sự thật!

Đôi tay đã được cởi trói,

Thành Khải chưa xót gạt qua nỗi đau rỉ máu nơi hậu huyệt, lết dậy...

Người bên cạnh vẫn trần truồng nằm ngủ, trên hông chỉ vắt qua chiếc chăn mỏng hờ, sống mũi cao thẳng bật ra những hơi thở đều đều...

Thành Khải bắt giác mỉm cười. Nụ cười đau khổ đến nhăn nhó.

Đẹp như vậy.

Hóa ra, ông trời cũng không đến nỗi khinh bạc cậu, đúng không?

Thành Khải hít một hơi dài, cố gắng thả đôi chân còn run rẩy, đứng vững trên sàn nhà, một bước, hai bước...

Choáng váng..

Đau...

Thành Khải dường như vịn vào thành giường, mới miễn cưỡng nhặt được đồng quần áo đã nhăn nhở dúi dúi đó. Xỏ vào người...

Không quay đầu lại...

Bỏ cả chiếc xe máy cũ,

Bóng dáng xiêu vẹo khó nhọc từng bước, gắng bắt lấy một chiếc taxi..nằm xuống ghế sau.

Cậu đọc địa chỉ khu trọ, rồi cứ thế mà nhắm chặt mắt..

Cậu không dám mở mắt ra, không dám rên rỉ, không dám cả thở mạnh...

Cậu sợ...

Sợ rằng ánh mắt người lái taxi sẽ thế nào?

Cũng giống như kẻ điên kia cho rằng cậu là trai bao sao?

Cậu sợ, sợ tới run rẩy, sợ tới co người lại thành một cục...

Tới khu trọ rồi...

Chật vật khép được cánh cửa, bao nhiêu nỗi xót xa lập tức như ùa từ lồng ngực, thoát ra...thôn thốc...

Cậu thậm chí không thể ngồi...

Chỉ có thể nằm sấp, úp mặt lên chiếc gối,

Khuôn miệng cắn chặt lấy một góc chăn, để những tiếng khóc òng ọc bật ra quá mạnh...

Tại sao?

Tại sao lại thành ra như thế này?

Tại sao chứ...

Cậu không tin nữa!

Cậu không tin trên đời có cái gì là công bằng nữa,

Cậu đã sống tốt, đã sống tốt nhất theo cách mà cậu nghĩ.

Nhưng kết quả nhận lại được là gì?

Đồ khốn...

Không....

Tôi không muốn như thế...

Tất cả những gì tôi muốn, chỉ là một tình yêu bình dị. Có hay không?

Có hay không?

Có hay không? Ai trả lời cho tôi biết đi!

Tôi phải làm sao đây?

Tôi phải làm gì?

Rút cuộc thế gian này muốn cái gì ở tôi?

Các người muốn cái gì ở tôi nữa?

Bao nhiêu day dứt, bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu sự nhục nhã,. Là vì cái gì?

Lại là vì tôi là Gay sao?

Tôi biết, ở cái xã hội này, vẫn chưa thể nào chấp nhận được, thế nên, tôi cứ chờ, tôi cứ vừa sống vừa chờ, chờ cho tới khi mọi người hiểu được rằng, trong trái tim của một kẻ Gay như tôi, cũng là máu, cũng là thịt, cũng có tình yêu và nỗi đau. Nó hoàn toàn... bình thường..

Vâng. Chỉ hai từ thôi: bình thường.

Chỉ hai từ đó thôi mà tại sao lại chua cay tới thế!

Chua cay tới mức, bị một thằng đàn ông lạ mặt cưỡng bức, mà chính bản thân mình lại muốn cứng!

Thành Khải bỗng chốc bật cười,

Trên mặt đều là nước mắt,

Trên khóe môi lại là nụ cười rộng rãi...

Cuộc sống ơi!

Xin cho tôi, một lần được làm kẻ... bình thường!

Trăm việc thiện, ngàn việc thiện.Tôi chưa từng cầu.

Tôi chỉ xin có một điều...

Xin cho tôi, sinh ra làm một kẻ bình thường....

Một lần thôi....

Chìm trong nước mắt và tiếng cười hỗn loạn..

Thành Khải mê man thiếp đi....

Đức thức dậy.

Lâu lắm rồi cậu mới có một giấc ngủ ngon tới như vậy.

Sảng khoái. Cái lỗ hậu chật hẹp thít cậu tới bắn mấy lần.

Đức khẽ câu một nụ cười ngoảnh mặt nhìn sang bên cạnh.

Trống không.

Đúng, là trống không.

Đức nhúu chặt mày. Đứng dậy. Kéo chiếc quần đùi lên mặc cho có.

Rồi gần như là đẩy cửa phòng Toilet:

- Dù má!. Không có ai?

Đức không thể tưởng tượng nổi!

Cả tấm thân mảnh khảnh hôm qua – trừ đôi môi, Đức từng chút từng chút mà ăn sạch, vết máu vẫn còn trên ga giường.

Đáng lý một thằng trai bao hèn hạ giờ này phải đang vùi thêm tiền bo mới đúng?! Đức đã ngủ qua không ít gái, đều là như vậy.

Đức mở điện thoại, gọi cho Sơn. Đầu giây bên kia là giọng vô cùng ngái ngủ:

- Alo!

- Người đâu?

- Ai đâu?

- Thành Khải?

- Thành Khải nào?

- Mau sang phòng tao!

Đức không đủ kiên nhẫn, gắt lên.

Sơn vội vàng giăng lưng ra khỏi tấm nệm êm ái.

Vừa mặc bộ quần áo sơ sài lên, vừa chân trước chân sau chạy lên phòng Đức.

Vốn dĩ là hai phòng lầu trên lầu dưới.

Sơn vừa bước vào, đã hỏi ngay:

- Sao? Không thích à? Nếu không thích thì thôi, sau không chơi nữa!

- Mà điếc sao? Tao hỏi người đâu?

Sơn à ra một tiếng, khuôn mặt như vừa hiểu ra một việc vô cùng lớn. Liền ngồi sấp lại xuống giường.

- Thế nào? Sướng chứ? hơn đàn bà không?

- Số điện thoại.

Đức chìa điện thoại ra.

Sơn muốn bấm. Nhưng lại chần chừ:

- Nó chỉ bán lần đầu thôi. Những lần sau, nếu không được...

- Dừng miệng mày cho việc khác đi.

Sơn bĩu môi. Cho thì cho.

Thuê bao quý khách vừa gọi...

Thuê bao quý khách vừa gọi...

Tắt máy rồi.

Đức đắm mạnh xuống giường.

Sơn liếc ngang chiến trường còn đầy mùi tinh dịch nồng nặc, và thêm vết máu trên ga giường, liền chép miệng:

- Mày đó, chơi mạnh quá nó bỏ của chạy lấy người rồi!

- Hay là thôi đi.

- Cũng chỉ là một tên trai bao rẻ tiền!

Câu nói đó như giáng vào mặt Đức một gáo nước lạnh buốt.

Đúng vậy.

Thành Khải sao? 21 tuổi sao?

Đều là tên giả, tuổi giả.

Bắn thủ cõ đó tại sao mình lại cảm thấy thương hại được?

Những giọt nước mắt lăn xả trên gương mặt đỏ ửng vì vết tát kia, tất cả chỉ là giả vờ, là diễn kịch.

Thứ thối tha và bắn thủ như thế. Vứt đi được thì cứ vứt.

Hơn nữa, gương mặt mơ hồ kia, Đức cũng chẳng còn nhớ được bao nhiêu.

Vì thứ mà tối qua, đáng để Đức quan tâm hơn, chính là cái lỗ nhỏ phía dưới.

Hai ngày sau,

Vết thương đau đớn và nước mắt khiến Khải kiệt sức. Cậu phát sốt.

Ở nhà bạn tới hai ngày vẫn không thấy tin tức của Khải, sự day dứt khiến Long không yên lòng. Sáng ngày thứ ba, Long tới phòng trọ của Khải từ sớm.

Cửa phòng không khóa ngoài.

Long hít một hơi dài.

Bàn tay xách một tô cháo nóng mà trong lòng lại như run lên:

- Anh Khải!

-

- Anh Khải, mở cửa cho em...

Không có tiếng trả lời.

Long sốt ruột, cậu chạy sang phòng bên cạnh hỏi han.

Chị hàng xóm đang pha gói mì tôm thấy cậu vào liền ngoảnh ra:

- Gì vậy?

- Dạ, chị cho em hỏi, anh bên cạnh.. mấy hôm nay có đi ra ngoài không ạ?

- Không đâu, chắc lại mùa thi. Cứ đến mùa thi thì cậu ta hay rúc ở nhà học thế lắm! Siêng cực kì!

- Mùa thi?

Long nhú mày. Rõ ràng Khải vừa mới qua kỳ thi xong, không thể nào!.

Linh tính chẳng lành, Long xông tới cửa phòng, đập mấy phát liên:

- Mở cửa! Anh Khải, là em Long đây!.

-

Vẫn là sự im lặng. Không ổn. Cuồng cuồng, rối loạn...

Sự sợ hãi tột cùng khiến Long không còn chần chừ nữa,

Giơ chân đạp liên tiếp vào cánh cửa khiến cả xóm trọ chạy ra xem.

Long hét hoảng nói với mấy người đàn ông trong dãy:

- Các anh giúp em phá cửa đi, em sợ anh ấy ngất trong này!

- Vậy sao?

- Trời ơi... phá cửa đi!

Người nọ nhìn người kia, cuối cùng, miễn cưỡng đục thủng cả tường để gỡ ổ khóa bên trong ra.

Sững sờ.

Thành Khải nằm mê man trong phòng, đôi môi có vết cắn rách máu đã khô lại.

Mê man

Long run rẩy, rồi như điên mà nhảy tới.

Một người đàn ông trong xóm vực Khải dậy, đặt lên lưng Long

Khi cả thân hình gầy yếu của Khải tựa lên,

Long biết, mình đã sai.

Nước mắt cậu lăn theo vòng bánh xe của băng ca cấp cứu.

- Anh Khải. Em xin lỗi!

Long siết chặt nắm đấm. Cổ tay mảnh dẻ như nổi đầy gân xanh.

Là cường hiếp.

Đúng.

Lời bác sĩ nói, không thể chệch đi một từ nào.

Là cường hiếp.

Lũ khốn!

Trái tim của một kẻ mới chỉ 19 tuổi,

Suy nghĩ của một kẻ mới chỉ 19 tuổi.

Vẫn chỉ là một đứa trẻ mới lớn chưa hiểu sự đời.

Sự ân hận và nông nổi khiến Long dường như phát điên rồi...

Sau khi Khải nặng nề đi vào giấc ngủ,

Long bật đứng dậy.

Tại một quán café gần cạnh chuỗi khách sạn của gia đình Sơn.

Lầu trên

Đức và Sơn đang ngồi nhâm nhi vài ly cafe,

Sơn vươn vai:

- Mưa hoài. Ghét thế không biết!

Đức trầm ngâm. Không nói gì.

Tư vị quả không tệ,

Dù kỹ xảo có điêu luyện, cũng chưa từng có kẻ nào khiến cậu phải nhớ tới vài ngày như thế.

- Anh Sơn. Có người muốn gặp!

Sơn quay ra nhìn tên bồi bàn.

Thực tế thì quán café này với nhiều quán café khác đều là nơi tuyển hàng và lựa hàng. Café chỉ là cái mác. Nếu hàng muốn tới ứng tuyển hoặc khách có nhu cầu cứ tới nói gặp Sơn Gay là được.

Sơn cười cười với Đức

- Mưa thế này mà cũng chịu khó gớm!.

Đức cũng thường xuyên chứng kiến cảnh này, chẳng có gì hay ho. Quay đi.

Sơn thấy tâm trạng của Đức không được vui, liền tự mình bước xuống dưới lầu.

Khi Long vừa tiến tới,

Sơn còn chưa kịp nhận ra, đã ăn một quả dấm vào giữa mặt,

- Bốp!

Hai tên bồi bàn kiêm bảo kê đứng bên cạnh Sơn giật nảy hết cả mình không một đứa nào kịp cản. Khi giằng được Long ra khỏi người Sơn thì Sơn cũng đã hân hạnh mà đỏ một bên má.

Sơn nhăn tít mặt:

- Ô! Đù má! Thằng này!

- Các người đã hứa cái gì! Các người nói chỉ cần chịu là được! Vậy mà cuối cùng lại ra như thế!

- Ài nha,

Sơn nghĩ tới một góc ga giường thấm máu. Liền như hiểu chuyện, rút một xấp tiền, ra đập lên háng Long:

- Đây là 5 triệu. Cưng mang về bồi bổ nha. Bạ anh hôm đó đúng là có hơi quá.

- Đồ chó!

- Không ngoan rồi. Cưng nên biết điều một chút.

- Mà...

Long hất hàm, hai tên phục vụ kiêm bảo kê liền lôi Long xuống phía dưới,

Một tên vừa xô ngã Long, một tên khác lập tức tiến tới, giơ chân đạp liên tiếp 4,5 phát lên bụng Long.

Sơn chép chép miệng, lắc đầu, tiến tới, bóp lấy cằm Long:

- Em nên học một chút quy tắc trước khi vào nghề. Quy tắc đầu tiên là: nếu em dám cắn chủ của mình một cái, em sẽ - nát-

Long bị ăn đạp, nhăn nhó co người lại. Sơn đứng dậy, cười khinh bỉ rồi nhét số tiền đó qua cặp quần vào quần lót của Long.

Nhục nhã và đau đớn.

Long bị hai tên bảo kê lôi ra và vứt ra cửa sau của quán.

Từng hạt mưa lớn của trời Sài Thành. Trút lên người Long.

Cũng là con người.

Nhưng giữa kẻ có tiền, và kẻ không có tiền,

Sẽ chính là hình thành ranh giới của nhục nhã hay sĩ diện.

Kẻ có tiền thì dù bẩn thỉu thối tha tới cực độ, vẫn là kẻ có sĩ diện. Đồng tiền sẽ thay mặt họ che phủ hết những sự hôi thối trong lòng đó.

Kẻ không có tiền, thanh cao một nghìn lần, ắt vẫn chỉ là một kẻ nói khoác.

Lặng lẽ,

Đứng dậy,

Moi trong chính khổ hạ của mình ra xấp tiền.

Long nhìn những đồng Polyme ướt nước mưa đang dính bết vào nhau ấy.

Đúng.

Cuộc đời chính là như thế này!

Đây mới chính là cuộc sống!

Đồng tiền chính là sự nhục nhã, và cũng chính là sự hào nhoáng, mà người ta dùng để làm thước đo lẫn nhau.

Chỉ vì sự ngu xuẩn của vài trò cá độ, vài trận bóng

Mà cậu không những hại người đã coi thương mình như em út

Lại hại cả chính bản thân mình!

Long cắn chặt môi.

Không được khóc.

Nhất định không được khóc!

Trên lầu,

Sơn vừa tiến tới chỗ Đức ngồi, tay xoa xoa bên má.

Đức nhìn vết đỏ hằn trên má Sơn, nhếch miệng cười.

Sơn vừa ngồi xuống, liền nhạo:

- Biết vừa gặp ai không?

- ?

- Vừa gặp cậu em nhỏ mà hai hôm trước mày khai hàng đó!

Đức bỗng dừng nhứ mày, đổ người lại về phía trước, hai tay đặt lên bàn:

- Cậu ta tới đây?

- Vòi tiền chứ còn làm gì. Thằng ngu chó. Nếu hôm đó ở lại vòi mày thì có phải được nhiều hơn không?

- Vòi tiền?

- Hừ, mày còn lạ gì. Hôm đó dù má ăn đủ rồi, mà hôm nay còn dám tới diễn trò vòi thêm. Oắt con không tự lượng sức!

Sơn xoa xoa má.

Đức đưa một ngụm café đen lên, uống một ngụm lớn.

Đắng.

Đúng vậy.

Tất cả, đều là vị đắng.

Tất cả, chỉ là diễn trò.

=====//=====

5. Chương 5: Hiểu Lâm?

Buổi tối,

Khải mơ màng tỉnh dậy,

Thực chất vết thương nơi hậu huyệt cũng không phải quá nghiêm trọng. Với sức của một thanh niên mới 21 tuổi thì việc lành lại cũng không mất quá nhiều thời gian.

Thứ làm Khải mệt mỏi tới độ lịm đi, thực chất lại chính là những suy nghĩ cứ dày vò như một chiếc xe lu nặng nề ủi qua ủi lại.

- Anh tỉnh rồi sao?

Long vừa thấy Khải run run khóc mắt, liền hỏi. Là giọng của Long. Khải thấy an tâm hơn một chút. Cậu mở mắt lớn hơn, ngoảnh đầu sang bên cạnh, tặng cho Long một nụ cười dù còn mệt mỏi.

Long vội vàng cúi đầu xuống thấp:

- Anh cảm thấy sao rồi? Có đỡ mệt hơn chưa? Anh ăn cháo nhé?

Khải nhìn xung quanh một chút. Là bệnh viện ư? Khải có chút khó tin.

Không trả lời những câu hỏi liên tiếp của Long. Khải cố gắng bật ra từ cổ họng khô khốc:

- Sao anh lại ở đây?

- Anh không nhớ gì thật sao?

- Anh...

Nhớ chứ.

Chắc chắn, không phải chỉ là nhớ đơn thuần.

Mà có lẽ, sẽ là khắc sâu tới mãi mãi cũng không thể nào quên được!

Nhưng,

Cậu không định nói gì với Long về chuyện đã xảy ra.

Vì cậu sợ sẽ dọa tới cậu nhỏ này.

Dẫu gì, cậu cũng là một thằng Gay. Lại còn là một thằng Gay có tổ chất nằm dưới.

Nhưng Long thì không giống cậu!

Thật may hôm đó, người giao hàng đi là cậu.

Nếu không, thực sự cậu sẽ hối hận tới chết khi người chịu dày vò kia lại là cậu em nhỏ này. Nhìn sang mái tóc bông bông xù của Long, Khải cố gắng mỉm cười:

- Anh đói rồi!

- Để em lấy cháo!

Khóc, thì làm được gì?

Nếu khóc được, thì Long đã khóc từ buổi trưa nay khi bị quăng ra khỏi quán rồi!

Long không khóc. Cậu nhanh nhẹn ngồi dậy, mở lồng ủ cháo.

Việc ngồi thẳng lại đối với Khải còn khá khó khăn, nên Long ghé từng thìa cháo đút tới miệng Khải:

- Ba mẹ anh có gọi điện vô.Em nghe máy và nói anh ra ngoài rồi!

- Ừm, để lát anh gọi điện lại...

Từng thìa cháo ấm trôi qua yết hầu, khiến tâm tình của Khải cũng dịu hơn không ít. Còn có Long, còn có gia đình, còn có cả những người bạn cùng lớp tới thăm.

Nụ cười dần xuất hiện trở lại trên gương mặt nhỏ nhắn của Khải.

Long viện cớ chăm sóc cho Khải, muốn ở lại chung phòng trọ. Nhưng Khải vẫn nhất quyết gạt đi.

Lý do sao?

Khải thực sự vẫn không muốn để ai biết được, cậu là Gay. Càng không bao giờ muốn, cậu từng bị một tên đàn ông hãm hiếp!

=====

Cũng một thời gian đã trôi đi, vết thương nơi hậu huyệt của Khải đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Chỉ là, từng đêm kia, cậu vẫn bị giật mình.

Thức dậy giữa một đêm mộng mị. Khuôn mặt và nụ cười kia cứ như đang vây lấy cậu, lau ngang chút mồ hôi trên trán.

- Chỉ là mộng! Rồi sẽ sớm quên...

Ký ức dù có đau thương đến mấy, cũng chỉ là sự việc.

Chỉ có ký ức của tình yêu, mới khiến cho con người ta chết lặng một đời.

Dẫu có nói như thế nào,

Dẫu Thành Khải có là một kẻ yếu mềm, thì thời gian đã hàng tháng trôi qua, cái gì nên quên, cũng nên để nó trôi đi.

Khải nghỉ việc tại quán Pizza.

Cậu từ chối những công việc phải đi giao hàng khắp nơi.

Có lẽ cậu nên chọn cho mình một công việc có tính chất ổn định hơn một chút.

=====

Sài Gòn giữa mùa mưa 2017.

Đêm hôm qua.

Đức thủ dâm.

Chuyện thủ dâm thực ra ở lứa tuổi 20 không có gì lạ.

Với Đức, cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là một sự giải tỏa đơn thuần.

Thế nhưng, điều khôn kiếp nhất, chính là hình ảnh luôn lảng vảng trong đầu Đức, chính là đôi mắt ấy, khuôn mặt ấy.

Thật nực cười!

Ngay cả sau khi tỉnh dậy của buổi sáng làm tình, Đức thậm chí không hề nhớ rõ mặt của tên trai bao rẻ tiền kia.

Nhưng bây giờ, hơn một tháng đã qua đi, thì mỗi ngày, gương mặt đó lại hiện ra rõ nét hơn, từng tiếng rên rỉ nơi cổ họng và những giọt nước mắt lăn dài trên má ấy, khiến Đức như có một khối đá trong lòng, vô cùng khó chịu.

Đơn giản, là vì tên trai bao đó, có chút đặc biệt sao?

Là lần đầu làm tình với đàn ông?

Hay là vì lần đầu chơi cái trò vờ cưỡng hiếp đó?

Không biết. Cũng không quan trọng,

Chỉ cần,

Đức muốn,

Mà những gì, Trần Đức này đã muốn, nhất định sẽ phải có được!.

Đức nhắm mắt, thả ra một một ngụm khói thuốc lớn, đối với Sơn:

- Tìm tên đó đến. Đêm nay.

Sơn chép miệng:

- Để tao kiếm cho mày thằng khác đi, thằng đó nó chuyển chỗ trọ rồi, tao cũng không muốn rắc rối!

- Nó gặp rắc rối, hay mày gặp rắc rối. Tự chọn đi.

- Hả?

Đức đứng dậy, rời khỏi.

Sơn cũng chẳng muốn tranh cãi. Sơn thừa hiểu cái tính cách cố chấp của Đức.

Nếu cậu ta đã muốn, và nếu Sơn không thực sự túm được tên oắt Long đó đến. Chắc chắn là cái thân cậu không được sống yên rồi!

Sơn lắc đầu, gọi mấy thằng em lại. Giao phó đôi chút việc.

=====

Chiều tối,

Long vừa bước chân ra khỏi cổng trường đại học,

Lập tức bị một nhóm người vờ vịt xô đẩy mà tóm đi theo.

Giãy dụa, Long nhận ra một tên trong số chúng, chính là cái tên đã đập mình ở quán café nọ.

Tuy nhiên, điều đó cũng chẳng để làm gì,

Chỉ trong vòng 5 phút,

Long đã bị nhồi gọn trong chiếc xe con bốn chỗ, miệng bị bịt chặt.

Long gần như bị đẩy vào trong một căn phòng, trói chặt và khóa trái cửa.

Đức nghe Sơn nói, đã đem được người tới, liền lập tức một đường mà lái xe, Trong lòng, đương nhiên không hiểu vì sao cảm giác lại chộn rộn.

Cũng chẳng phải lần đầu lái xe đi kiếm mồi.

Nhưng rõ ràng, rất khác biệt.

Sơn đã chờ ở dưới cửa, xun xoe:

- Sao? Còn muốn xử tao? Hẹn đêm mà mới sẩm tối đã có hàng!

Đức quay sang Sơn, nghi ngờ hỏi lại:

- Chắc chắn?

- Chắc chắn!

Rồi Sơn không muốn để Đức phải nghi ngờ một tý nào khả năng của mình. Liền đích thân mà dẫn đường tới cửa:

Sơn nháy mắt với Đức:

- Tao đã nói rồi, đàn ông chắc chắn sướng hơn đàn bà!

- Bớt nhảm. Mở cửa đi.

Đức đảo mắt theo từng động tác tra chìa, mở cửa, mấy động tác nhàm chán tới cỡ đó mà giờ đây lại như có một chất xúc tác mạnh mẽ khiến Đức dù không muốn cũng phải hít một ngụm hơi dài.

- Kia nha!

Sơn vừa mở cửa, Hai thân hình cao ráo đã bước tới kẻ đang bị bịt miệng trối vô thành giường kia.

Đức tiến tới trước mặt Long, khuôn mặt lập tức nhú chặt.

Rõ ràng là không phải!

Đức xoáy đôi mắt sâu nhìn ngược lại chỗ Sơn đang hồ hởi. Sơn bỗng chốc như lạnh run:

- Sao vậy?

- Là người này?

- Thì đúng rồi!

Long quay mặt sang bên cạnh, né tránh ánh mắt như đánh giá con mồi của hai kẻ khốn nạn ấy. Đức bắt lấy cằm, tháo khăn khỏi miệng Long để đối diện lại với mình. Long thực sự muốn chửi lớn, nhưng sức lực từ đôi tay khiến cằm cậu phát đau:

- Bỏ ra! Thằng khốn!

Giọng nói lại càng không đúng!.

Đức vốn dĩ, không phải kẻ ngu xuẩn. Gan của Sơn, cậu biết, nói Sơn dám lừa cậu chắc chắn là chuyện cổ tích!

Vậy rút cuộc là có chuyện gì?

Đức buông nhẹ lực tay,

Sơn tròn mắt trước thái độ của Đức:

- Chuyện gì vậy?

Đức lại hỏi ngược lại:

- Cậu ta tên gì? Bao nhiêu tuổi?

Sơn vô cùng khó hiểu:

- Không phải nói rồi sao? Tên Long, 19 tuổi! Lần trước không phải...

- Không phải người này!

Sơn há hốc mồm:

- Không thể nào! Chính tôi là người tới kiểm hàng cậu ta!. Cậu ta quá ngại lên phải xem qua camera kín để đánh giá hàng! Không thể nhầm được!

Long giật bản mình, không thể tin nhìn Sơn:

- Các người... Các người...

Đức nhúu đôi mày, không hiểu sao, tự dưng trong lòng lại có chút vui vẻ:

- Vậy thì, chỉ cần hỏi cậu ta, là sẽ rõ.

Đức quay sang phía Long:

- Nói, người hôm đó là ai?

- Không đời nào! Tôi sẽ không bao giờ nói cho lũ khốn các người!

Không đợi Đức phải ra ý, Sơn cũng tiến gần tới bên cạnh, đưa ngón tay lướt từ má trượt xuống vai Long:

- Nếu mày không khai. Video cái hôm mày tuyển hàng, gương mặt và từng tấc da trên cơ thể mày, ngay ngày mai sẽ được lên trang nhất của trang GB (gay boy). Thú vị đó chứ?

- Các người.....

Thấy sắc mặt Long xanh lại.

Đức biết, con mồi đã trúng câu. Liền háng giọng:

- Cởi trói cho nó đi!

Sơn gật gù, liền tay cởi trói..

Vừa thoát ra khỏi thành giường,

Long cúi mặt, rồi từ trên giường, chậm rãi quỳ xuống trước chân Sơn:

- Là lỗi của em. Xin các anh tha cho em một lần này!. Anh ấy thực sự không biết gì hết!

- Tên cậu ta, thực sự là Thành Khải? – Đức cất giọng.

- Xin các anh tha cho anh ấy! Em xin các anh...

- Cậu ta thực sự không phải trai bao?

- Anh ấy không phải, anh ấy là một người vô cùng tốt! em xin các anh! Số tiền đó em sẽ từ từ trả lại....

Đức bất giác mà nở một nụ cười, một cảm giác vô cùng khoan khoái như người vừa khỏi ốm hít được một dòng khí trong lành vào tới phổi,

- Cho tôi địa chỉ của cậu ta- ngay bây giờ -. số tiền đó, cậu không cần phải trả nữa...

- Em xin các anh, thực sự...

- Hoặc là..... bán máy cho vài lão già U50 đang thèm của lạ nhỉ?

-!

Cầm trong tay địa chỉ của Thành Khải.

Đức vừa muốn bước ra khỏi phòng, Sơn đã túm lấy tay Đức, ấn vào đấy vài thứ cần thiết, rồi giũu cột:

- Nên học hỏi một chút!

Chiếc xe hơi đời mới lặn những vòng bánh trên những con đường đầy ánh đèn đang loáng nước mưa của Sài Thành.

Đức vừa huyết sáo một hơi dài, lại vừa gõ nhịp trên vô lăng.

Chỉ là vui vẻ, thế thôi!

Còn bao lâu rồi mới vui vẻ như vậy? và vì cái gì mà tự dưng thấy vui vẻ như vậy?

Đức hoàn toàn không quan tâm!

20h.

Bình thường, khi ở nhà, ngoại trừ khi ngủ hoặc ôn thi cần sự yên tĩnh Khải mới đóng cửa, vì đơn giản, đồ

đặc có giá trị ngoài cái máy tính cùi thì cũng không còn gì để mà trộm ghé thăm nữa.

Thế nên, đa phần cửa chính đều mở bung, hôm nay cũng vậy, Khải vừa đi nộp đơn xin việc về, khép được cánh cửa là vội vàng chui vào nhà tắm.

Mùa mưa Sài Gòn, rất nhiều con đường nghiêng ngả nước, Khải ướt sũng, cậu thật muốn mau chóng thay ra bộ quần áo ướt đẫm...

Xả nước đứng dưới vòi hoa sen,

Khải cởi bỏ quần áo, từng chiếc trên người thoát xuống lộ ra từng mảnh da trắng xanh vì lạnh...

Đôi đầu ti theo đó mà săn lại một chút, dựng cao một chút.

Đến khi cậu vừa lột nốt chiếc quần lót sót lại trên người. Một tiếng nói khàn đục vang lên ngay trước cửa nhà tắm, khiến cậu chết sững:

- Đẹp lắm... Vô cùng đẹp...

Là kẻ đó! Khuôn mặt đó! Sống mũi đó!

Khải chết lặng, giật mình chụp lấy chiếc khăn tắm:

- Anh...Anh...

Đức tiến tới, với tay lên xoay vòng, khiến chiếc vòi sen bỗng chững ngưng lại.

Khải chỉ có thể liều chết lùi lại:

- Anh muốn làm gì?

Ép chặt Khải vào thành nhà tắm. Đức nở ra một nụ cười tà mị:

- Đến, để hóa giải hiểu lầm,

- Anh,.....!

*****//*****

6. Chương 6: Giao Kèo

- Um...

Không phải hôn,

Đức chỉ đơn giản lấy tay mình bịt chặt miệng Khải,

Đưa một đầu gối tới, chèn giữa hai chân khiến chiếc khăn tắm lập tức rơi ra khỏi hạ thể của Khải,

Khải cố gắng giãy dụa, cuồn tay đập liên tiếp lên lưng Đức.

Vậy nhưng Đức một tiếng rên nhỏ cũng không có, đuôi mắt lại càng cong lên, ghé sát miệng của mình vào tai đối phương:

- Nếu em còn làm loạn, e rằng chẳng mấy chốc cả xóm sẽ chạy sang xem đó. Cửa phòng hử là không khóa đi?

-!!!

Khải chết sững, đôi mắt mở tròn nhìn tên khốn trước mắt.

Đức lại buông thêm một nụ cười:

- Giới thiệu với em, Anh tên Đức. Kém em một tuổi đó! Nhưng không hề gì!. Anh thích lái máy bay!

Với những lời hạ lưu vừa lọt qua tai, Khải giận tới đỏ mặt:

- Tôi và anh không quen nhau! Rút cuộc anh muốn cái gì?

Đức liếc Khải một đường từ trên xuống, đưa tay xoa nhẹ lên đầu ti của Khải:

- Làm người tình của anh.

- Vô liêm sỉ!

Khải giật bàn tay trên ngực mình xuống, bước nhanh ra ngoài.

Đức trái lại, không giữ người, chỉ đảo đầu lưỡi qua má trong khuôn miệng, chậm rãi bước ra khỏi phòng tắm:

- Tên Long đúng không?

-!

- Xem ra, muốn tha cho nó, quả là không được rồi!

Khải vừa xỏ tạm được chiếc quần đùi. Nghe thấy, mọi hành động như chợt dừng lại, không thể tin nổi nhìn về phía Đức:

- Cậu nói sao?

- Em hỏi điều gì? Làm người tình của anh, hay là tên Long đó?

- Các người đã làm gì với em ấy?

- Điều đó.... Chẳng phải phụ thuộc vào thái độ của em hay sao?

Khải khép đôi mắt lại. siết chặt nắm tay.

Trời ạ! Có phải là mơ hay không?

Chuyện hoang đường gì thế này!

Long sao? Cậu nhóc đó rút cuộc là có chuyện gì?

Tại sao lại ở trong tay tên điên rồ trước mặt?

Khải hít một hơi dài, chậm rãi mở mắt ra, đối diện với Đức:

- Tôi không rõ có chuyện gì. Nhưng nếu anh thả Long ra, tôi.. sự việc hôm trước... và, cả ngày hôm nay, tôi

sẽ xem như chưa có chuyện gì!

Đức thông thả tiến tới trước mặt Khải:

- Thiếu 1 điều kiện nữa?

- Điều kiện?

- Đúng vậy, Nếu em đồng ý làm người tình của tôi...

- Không đời nào!

- Ồ!. Vậy thì tối hôm nay có trò vui để xem rồi!

Đức làm như muốn quay mặt bước đi.

- Đợi đã!

- Hửm?

- Các người muốn làm gì cậu ấy?

- Không làm gì nhiều ,- Đức chậm rãi:

- Chỉ là cho vài tên già vào chơi, sau đó chặt bớt một hai khúc tay, cũng không có gì to tát lắm!

-!!!!

Khải lạnh sống lưng, bàn tay đang siết chặt cũng phải nhả ra, gần như ngã xuống chiếc ghế bên cạnh bàn học... Không thể nào!, Long à? Em đã làm gì? Sao lại như vậy?

- Không thể nào!. Không thể nào là sự thật được!

- Cậu ta cá độ, nợ rất nhiều tiền, hiện giờ chỉ trông chờ vào em, nhưng thái độ của em thế này...

-!!!!

- Xem ra, giao kèo hôm nay, không thành được rồi..

Đúng rồi...Khải đã có lần nghe Long nói chuyện qua điện thoại về mấy trò đá bóng gì đó, Khải cũng đã khuyên, nhưng thật không ngờ... lại đến bước này...

Phải làm sao? Phải làm sao?

Mái tóc bông bông xù của Long như hiện ra trước mặt, nụ cười tươi... từng thìa cháo ấm nóng kề bên miệng những ngày mình mệt mỏi...

Không...

Không thể...

Khi Đức mở cửa phòng, thực sự bước ra ngoài...

Đôi bàn tay nhỏ, bắt lấy cánh tay cậu. Đức dừng bước, mỉm cười.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sau lưng cậu khẽ cúi. Một lúc lâu sau, mới có thể bật ra:

- Được...

Đức xoay người lại,

- Cách.

Tiếng chốt cửa vang lên, Khải vẫn một mực cúi xuống:

- Trong bao lâu?

- Hai tháng!. Chỉ cần em ngoan ngoãn bên cạnh anh hai tháng, mọi thứ nợ nần gì đó, coi như xong.

-hai.... Tháng?

- Em yên tâm đi – Đức tiến tới, nâng cằm Khải lên đối diện với mình:

- Anh đã biết, em không phải trai bao...

- Cậu.....

Đức đưa tay còn lại, vuốt ve lên một bên má của Khải:

- Thế cho nên.. anh sẽ nhẹ nhàng...

- Bỉ ổi!

Đức choàng hai tay tới, ôm chặt lấy eo Khải, áp sát lên thân mình:

- Em có muốn thử không?

- Cậu...- Khải muốn giãy ra

- Đừng quên giao hẹn của chúng ta!

Mèo vờn chuột đến thế cũng đã đủ lâu, Việc quan trọng nhất đối với Đức bây giờ chính là giải quyết dục vọng..

Cả thân người non mềm kia tựa trong lồng ngực ấm áp của cậu khiến cổ họng cậu cũng đã khô khốc...

Đức bắt đầu vuốt lên tấm lưng nhẵn nhụi,

Hôn lên tóc, lên vành tai Thành Khải,

Các ngón tay miết dọc theo đường cong của sống lưng chạm tới khoeo hông.

Khải giật mình, Đức như càng được tiếp lửa dục, từng cái nhú mào, từng cái nhắm mắt, từng chút run rẩy trên làn da của Khải khiến Đức không muốn chịu thêm nữa,

- Ba...

Đức một đường vác Khải lên, dẫn xuống giường,

Khải nhắm chặt mắt. Hai tay bám xuống dưới chiếc nệm giường...

Dẫu sao... cũng chẳng phải là chưa từng trải qua...

Chỉ cần nhắm mắt lại, chỉ cần chịu đựng... rồi sẽ qua...

- A....

Nhưng...

Đức lại trái ngược hoàn toàn với những gì Khải đang sợ hãi..

Nhẹ nhàng từng chút mà mút lấy hai hạt anh đào trước ngực,

Nhẹ nhàng từng chút mà cầm lấy, mà mân mê cậu em nhỏ

Nhẹ nhàng từng chút mà mở rộng, mà bôi trơn, khiến Khải không còn phải chịu nhiều đau đớn...

- Ừm...

Khi Đức đặt Khải trên lòng, tiến sâu vào trong cơ thể của Khải....chạm tới điểm mãn cảm..

Khải không chịu nổi mà cắn lên bờ vai của Đức...

Tê dại...

Trời đất ạ...

Khải cứ theo đó mà cứng lên, mà trào ra những giọt tinh nơi đầu khấc...

Khoái hoạt này...Thực tế, Khải không cách nào thừa nhận, vừa nhục nhã xấu hổ, lại vừa sung sướng cực điểm...

Đức chỉ cười, tiếng cười trộn lẫn với những tiếng thở dốc do dùng sức từng nhịp thúc lên...

Khải gần như lịm đi, ngay trên bờ vai mang vết cắn tới rớm máu...

9h sáng hôm sau.

Khải thức dậy, hé mở mắt ra một chút...

Đau...

Cơn đau dưới hông truyền đến, nhắc lại cho Khải chuyện hôm qua..

Mặt Khải lập tức đỏ ửng...

Thật may, tên... Tên.. Đức đó, không còn ở lại,

Khải cố gắng ngồi dậy, bước nhọc nhằn vào tới nhà vệ sinh...những vết hôn ngân trải đầy trên cơ thể, Khải không dám soi vào gương,

Sao lại như thế được?.. là Sinh lý sao?

Sao lại có thể... cảm thấy... và.. thậm chí.. đã xuất ra...

Khải xối nước từ vòi sen xuống, dòng nước lạnh khiến cậu thanh tỉnh..

Bước ra ngoài phòng,

Khải nhìn cuốn lịch hồi lâu, rồi lấy bút, khoanh lại.

Mùng 2 tháng 10 năm 2017.

Còn lại 1 tháng, 29 ngày.

- Kết...

Tiếng cánh cửa phòng bật mở, khiến Khải mau chóng nhìn ra ngoài: Là tên đó!

Đức bước vào, xách vội vài chiếc hộp, đặt bên cạnh chiếc bàn học của Khải.

- Mưa quá! Ướt hết cả đầu!

Khải trở mặt. Đức phúi phúi tóc mấy cái rồi thản nhiên:

- Mau lấy tô đi, sắp chết đói rồi!

- Lấy tô?

- Không lấy tô thì cũng phải lấy muống chứ? Định húp sao?

- Cậu...

Đức chẳng nói nữa, cậu đói cũng sắp chết, tối qua đã mất nhiều sức như vậy, bèn một đường mò mẫm cũng miễn cưỡng lôi ra được 2 cái tô và mấy cái thìa. Nhanh nhẹn đổ cháo ra tô,

Đức lấy chiếc bàn gấp bên góc phòng, mở ra, đặt lên rồi vỗ vỗ xuống đất:

- Mau xuống ăn!

-!!

Khải bị những hành động đó dọa cho sững người. Đây... sao lại khác hoàn toàn với kẻ... hôm đó... như vậy?

- Mau!

- À... Ừm..

Ăn xong, Đức muốn quăng thẳng cả tô cả bát vào sọt rác. Khải liền hốt hoảng:

- Cậu làm gì vậy?

- Đỡ phải rửa chứ sao?

- Để lại đó cho tôi!

Khải phải mau chóng chộp lấy mấy cái bát dơ.

Suýt chút nữa thì hắn ta thả hết vào sọt rác rồi!

Khải thả mấy chiếc bát vô bồn, lấy dầu rửa bát

Bỗng nhiên tiếng nói của Đức cất lên, khiến chiếc bát trong tay Khải rớt xuống bồn nước,

- Em là Gay đúng không?

-!

- Và đang dấu diếm?

- Đừng có nói bậy... và nữa, tôi hơn cậu một tuổi!

- Cái đấy thì có gì? Nói sao tôi vẫn là người thượng em!

- Cậu....

- Em yên tâm đi, nếu em đã không muốn nói, thì anh sẽ giữ bí mật đó cho em, chỉ có điều...

Đức tiến tới, ôm lấy Khải từ sau lưng, cẩn nhẹ lên vành tai Khải:

- Chỉ có điều... Em cũng dám đăng lăm! Thít anh tới không sống nổi!

-!!!!!!

Trời đất? Mình đang nghe thấy những lời gì vậy?

Khải hóa đá, Hai bàn tay đầy bọt xà phòng cứ thế bám chặt lấy thành bồn rửa.

Không thể tin nổi...

Những điều vô lý này....

- Còn nữa.. Em đang tìm việc làm?

-!

- Nếu em muốn làm gia sư cho anh...

- Sẽ không!

- Thì anh sẽ luôn xài bao khi thượng em, đỡ cho em phải vắt vả tẩy rửa!

-!!!!!!

Điều... điều kiện? gì.... Gì.... Đây?

Đức bật cười ha ha trước đôi mắt tròn xoe của Khải.

Trêu chọc người này quả thật vô cùng thú vị!

Đức với tay lấy chiếc áo khoác,

Rời khỏi. Không quan tâm câu trả lời của Khải là gì. Bởi đơn giản, Với Đức bây giờ, tất cả chỉ là một trò chơi. Mà trò chơi này, cậu là người làm chủ.

=====

Đức không thi đỗ đại học.

Nhưng ba cậu cũng không thể nào để cậu mang cái danh là vô học được.

Thế nên ông vẫn cứ là đăng ký cho cậu vào một lớp đại học tại chức, hữu danh vô thực. Hàng tuần đều có người tới điểm danh thay, đi học thay.

Tuy nhiên, gần hết kỳ rồi, dù ông cũng đã hao chút tâm trí, thì việc để người đi thi hộ cũng là bất khả thi.

Thế nên, Đức bắt buộc phải thuê gia sư về kèm.

Giao kèo rõ ràng là chỉ cần đạt điểm 2, 3. Ất ông có cách cho Đức lên 5, 6 mà qua môn.

Dẫu là vô cùng chán ghét. Nhưng Đức không phải là không hiểu. Thời buổi này, muốn làm gì cũng đều phải có cái bằng đại học lót chân. Cậu đồng ý.

Và cũng dĩ nhiên, cậu đã tìm được một gia sư độc nhất vô nhị cho mình. Cũng chính là người tình – thứ n của cậu.

=====

*****//*****

7. Chương 7: Dao Động

Buổi chiều hôm đó,

Khải đang lót một chiếc khăn bông mềm ngồi học bài,

Thì Long tới,

Vừa nhìn thấy Long, khải đã nở một nụ cười . Xem ra, tên đó đã giữ lời.

Nhưng khác hoàn toàn với những gì Khải nghĩ,

Đáng lý, theo như Long mà cậu biết, chắc chắn sẽ sợ hãi tới run rẩy,

Nhưng không,

Long vừa vào phòng đã xông tới trước mặt Khải, giật cuốn sách trên tay cậu ra, dằn mạnh xuống bàn:

- Anh đã hứa gì với chúng nó?

- Long...

- Nói cho em biết lũ khốn đó đã bắt anh làm gì?

- Anh...

- Anh nói đi! Nói mau! – Long gần như gào lên!

Khải im lặng.

Nói sao đây?

Nói rằng cậu hèn hạ mà chấp nhận bán bản thân mình đi sao?

Thở hắt một hơi dài, Khải kéo chiếc ghế bên cạnh lại:

- Em ngồi xuống đã.

Đôi vành mắt đã đỏ au, Long quăng phịch người xuống ghế:

- Đó là chuyện của em! Anh không nên vì em mà làm ra cái trò ngu ngốc ấy!. Tên hèn hạ đó.... – Long uất hận..

Thế nhưng, Khải lại chưa chát cười:

- Chúng ta có tiền sao?

Long ngẩng mặt lên, nhăn mày nhìn Khải.

Khải chậm rãi, lồng hai bàn tay vào với nhau:

- Còn cách nào khác sao?. Anh có sự lựa chọn khác không? Anh có thể trở mặt nhìn chúng chặt tay em ra làm vài khúc không?

- Anh Khải...

- Chúng ta thì sao?. Để sống và tồn tại được ở cái đất Sài Gòn này cũng đã là điều không dễ dàng. Nhất là những kẻ tứ cố vô thân, cũng chỉ có thể nương tựa vào nhau,

- Em....nhưng anh cũng không nên..

- Còn nữa, nghe lời anh.Em tuyệt đối tuyệt đối phải tránh xa những thứ cờ bạc cá cược đó ra. Nếu không, sẽ không ai có thể cứu em được nữa...

- Còn anh thì sao?

- Hai tháng. Chỉ hai tháng thôi. Mọi thứ sẽ trở về như ban đầu...

- Anh Khải... Em..

- Anh cũng coi em giống như em trai anh vậy, Em cũng không cần phải tự trách. Dẫu sao... anh cũng...

-

- Tóm lại. Em phải hứa với anh, tránh xa những thứ tệ nạn đó ra.

- Em... xin lỗi....Em thực sự không biết sẽ có hậu quả như ngày hôm nay... Anh Khải, em xin lỗi...

Long gục đầu xuống hai bàn tay,

Một lát sau, những giọt nước theo kẽ ngón tay, tràn ra.

Bất giác, đôi vành mắt Khải, cũng ửng đỏ.

Long ra về,

Khải vẫn còn chìm sâu trong những suy nghĩ miên man.

Đúng vậy,

Chúng ta có tiền sao?

Chúng ta có ai nâng đỡ?

Hay chúng ta có một trí tuệ siêu phàm

Đã là không quá giỏi giang vượt bậc, cũng chẳng phải tiền vàng đầy dưới gót,

Bản thân chúng ta, cũng không cách đây bản cùng của xã hội là bao nhiêu,

Nhìn căn phòng trọ chẳng lấy gì làm lớn, vậy mà một tháng cũng ngón tới phân ba lương làm thêm nhọc nhằn của mình. Khải lại cười.

Con người ấy mà,

Cứ nghĩ mình là cao sang lắm,

Nhưng một phút giây nào đó,

Lại thấy bản thân, hèn mọn tới một ngọn cỏ dại cũng không bằng.

Thành Khải,

Mày lại có ngày hôm nay,

Có ngày chính thức trở thành một tên trai bao....

Thật chua chát...

Không dám nghĩ tới...

Nếu bố mẹ, nếu cậu em trai nghịch ngợm Thành Vũ, mà biết rằng, anh trai nó, lại bản thủ như thế...

Sợ rằng,

Một cái chạm tay, e rằng xã hội này, cũng không bố thí cho cậu nữa...

Một mỗi,

Thành Khải dịu dần vào giấc ngủ...

Kết thúc ngày đầu tiên, 24 tiếng đầu tiên trong chuỗi ngày giao hẹn.

Đức sao...

Khuôn mặt đó...

Cũng theo cậu mà đi vào trong cơn mơ chìm đắm.

=====

Vài ngày sau

Quán Bar,

Trời mưa, con người sống cũng chậm hơn một nhịp thì phải.

Sơn chán ghét quay sang Đức, lắc lắc đầu

- Mưa riết chẳng có hàng mới, toàn mấy thằng cũ rích.

- Chơi vừa thôi không sida.

- Trong ví tao toàn bao nhập. sida thế đéo nào được.

Nói chưa xong câu . Sơn đã dính sát vào bên cạnh Đức:

- Mà sao rồi? Hàng nhằm của mày thế nào? Ngon chứ?

- Hừ, những thứ mà Trần Đức này đã muốn. Có khi nào không có được chưa?

- Thì cũng phải. Nhưng mà, sao nhanh vậy?

Đức dụi tàn thuốc, băng quơ trả lời:

- Vốn là Gay rồi.

- Hả?

Sơn tròn mắt:

- Ôi đúng là số hưởng. Vậy sao? Ngọt nước chứ? Quá một tháng không?

- Cũng chưa chắc!

Nói rồi, Không để Sơn thấy biểu tình trên mặt, Đức quay gót rời khỏi quán.

Thực chất, không khí ám mùi thuốc và nước hoa dày đặc, quện tới khó thở, âm thanh ồn ào như màng nhĩ khiến Đức không chút gì yêu thích mấy quán bar này cả. Điều duy nhất khiến Đức thường hay tới đây, có lẽ, chỉ là do thói quen.

Hít một ngụm hơi nước lành lạnh của cơn mưa đêm Sài Gòn.

Đức ngồi lên con xe mô tô phân khối lớn, lướt đi...

Ánh đèn xả xuống lòng đường loang loáng nước..

Những giọt mưa hắt xối xả lên tai, lên mắt, lên vai Đức...

Hai mươi năm,

Cuộc sống cứ ngày lại ngày trôi qua vô vị, buồn tẻ và chán ngắt.

Nhưng dù có nhạt như một nốt trầm, Đức cũng là một thằng đàn ông. Dục vọng là điều hiển nhiên phải có,

Đức thích những cô gái có vòng eo thon nhỏ, đặc biệt thon nhỏ. Ở bên cạnh họ, khi vòng tay qua eo họ, Đức tự huyễn hoặc mình, họ yếu đuối, họ muốn nép vào mình, muốn tựa vào mình.

Nhưng rồi rút cuộc,

Đều không phải.

Thứ họ muốn tựa lên lại chẳng phải là Đức, mà chỉ là cái ví của cậu, và, đôi khi, chính là thứ dưới lớp quần lót của cậu.

Nhà?

Nhà là cái gì?

Đức chẳng quan tâm,

Tiền đường thì đưa vài cô về làm tình,

Tiền thì ghé về ngủ một giấc.

Ba chẳng mấy khi gặp được,

Bà dì ghẻ thì tốt nhất đừng có xía vô chuyện của cậu.

Thế nên, nhà là cái gì chính cậu cũng chẳng biết!

Từ khi mẹ cậu mất đi.

Từ khi mẹ cậu buông đôi tay cậu để đi về nơi mà mãi mãi cậu không thể tìm được nữa....

Bữa cơm gia đình ấm cúng từng chiều, dần đi vào dĩ vãng, mạnh ai người nấy ăn, mạnh ai người nấy sống.

Không ai quản cậu, cũng không ai có thể quản cậu.

Cuộc sống chỉ là như thế, cũng chính là như thế.

Người ta lại cứ nói, có những kẻ mơ ước thật điên rồ!

Còn chính cậu, mơ ước là cái gì? Cậu thậm chí còn không có cả ước mơ!

Xe tạt tới trước cổng một căn biệt thự,

Đức không bước vào ngay, mà đứng đó, nhìn lên.

Đẹp... rất đẹp.

Nhưng... Lạnh... cũng rất lạnh...

Đây, chính là nơi, người ta gọi là nhà sao?

Đức bật cười, mình có về hay không về, còn ai quan tâm?

Có chăng cũng chỉ là một vài người làm. Vì tiếng chiếc xe phân khối lớn trong đêm mà giật mình tỉnh dậy, chào dăm ba câu cậu chủ đã về...

Còn nơi nào để đi ư?

Đức rút lại chiếc chìa khóa đang muốn tra vào ổ trước cổng,

Ngồi lên xe, phóng đi.

=====

Đã vài ngày ” tên kia” không tới.

Trong lòng Khải chiếc rào chắn đề phòng cũng đã buông lỏng hơn.

Hắn ta chán chơi mấy trò này rồi chẳng?

Như vậy được thì tốt quá!

Nếu chẳng phải là một tên Gay thuần chủng, thì việc chơi trai xong ghê tởm tới mức ới, cũng là lẽ thường.

Khải chẳng dám tiếp xúc nhiều với bên ngoài,

Chỉ lảng lạng tự tìm kiếm thông tin trên mạng, qua chiếc máy tính đã cũ,

Nhưng có lẽ, trên mạng mấy phần là thật, Khải e cũng chẳng rõ được.

Cậu đã từng làm quen một vài người qua một vài trang web.

Nhưng tới ngày hẹn... Cậu lại sợ tới mức mặt cũng không dám lộ ra, rồi hủy hẹn.

Cậu vẫn dường như cảm giác rằng, chỉ cần bất cứ một ai biết cái bí mật ấy của cậu, đều sẽ quay lưng và khinh ghét cậu hết thủy...

Như những điều thường xuyên cậu vẫn nghe thấy: ghê lắm, kinh tởm, biến thái, ái nam ái nữ, Bede, bệnh hoạn....

Sự kỳ thị trong xã hội Việt Nam này, ngay cả là nơi Sài Gòn phồn hoa đi chăng nữa, xem ra, cậu vẫn là nên bớt ảo tưởng một chút, sống thực tế một chút: rằng, việc tìm được một nửa, việc nắm tay một người – thuộc về mình - là điều e rằng phải đợi tới kiếp sau!

Ngay chính trong buổi chiều này, tại chỗ nộp đơn làm thêm, người nhận hồ sơ thẳng thừng khinh miệt:

Không tuyển Gay, không Ô Môi. Ai như vậy thì tự rút đơn!

Trong đêm, Khải bật cười, chính là như vậy, họ thậm chí còn không thèm xem qua năng lực gì hết...

- Mở cửa! Thành Khải!

-!

Khải giật mình, không lẽ, là nghe lầm sao? Nhìn chiếc đồng hồ tích tắc trên tường: 1h sáng?. Nhưng không, âm thanh vang lên trong đêm tĩnh lặng, nhắc cho cậu biết rằng đó hoàn toàn không phải nghe lầm:

- Thành Khải! Mau mở cửa!

Đúng!. Là tiếng của ” tên đó”.

Trong lòng Khải lập tức có sự chấn động... Hắn ta... tới đây.. không phải để muốn..

Nhưng... giao kèo ấy...Khải cũng không thể do dự, đôi chân dần di chuyển ra phía cửa, bật đèn...

- Lạnh chết rồi!

-

Cánh cửa vừa hé, Đức lập tức lách người, xông vào. Chẳng đợi ai mời, Đức quăng đôi giày, quăng chiếc áo khoác, chui tọt lên giường.

Khải còn đứng như chết trân ở cửa, xoay người lại..

- Cậu... bây giờ là nửa đêm?

- Dĩ nhiên là tôi biết!

- Đây... sao cậu lại tới đây?

- Sao? Hiện giờ tôi là cậu chủ của em, Tới lúc nào mà không được?

- Cậu chủ? cậu...

- Sao cứ lèm bèm như đàn bà vậy?

Đức vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh:

- Mau, tới đây!

- Cậu định... bây giờ... sao?

Thấy vẻ mặt hoảng hốt của Khải.

Đức lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, liền trêu chọc:

- Cởi áo ra!

- Cởi áo?

- Đúng vậy! tôi cởi trước, nếu em còn chưa cởi, tôi sẽ giúp em!

- Hả?...

Đức thực sự cởi chiếc áo sơ mi bên ngoài, lộ ra bờ ngực săn chắc...

Khải rối như tơ vò, run rẩy cởi chiếc áo thun trên người:

- Lại đây! Nhanh lên! Hay chờ tôi ra bế em vào?

- Cậu...

- Cậu chủ!

Đức chẳng đợi nữa, cậu muốn ngủ, giường ấm quá... Tâm trạng cũng đã không còn quá tệ. Liền nhào người ra, kéo Khải lên giường.

Đức đặt Khải nằm xuống,

Khải lại như hôm trước nhắm chặt mắt...

Đức phì cười, buông nhẹ một câu:

- Chỉ là mượn ôm một lát,

Đức nằm xuống bên cạnh, vòng tay qua người Khải,

Không có bộ ngực lớn nào áp tới,

Nhưng.... Bờ eo thiếu ăn này quả thực là nhỏ nhắn,

Vuốt một chút lên eo nhỏ, Đức dần chìm vào giấc ngủ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cũng quá bất ngờ, Và cho tới tận mãi sau này, Đức cũng khó có thể lý giải được. Vì sao đêm hôm nay, Đức lại tới đây, và vì sao, Đức lại cuộn người kia lại trong lòng mà ôm, mà trọn vẹn cùng nhau một giấc nồng.

Để rồi từ cái đêm định mệnh này, yên bình mà bên nhau, không hoan ái, không mùi vị của tình dục. Lại mở ra một lối rẽ khác, cho vận mệnh của hai người.

Một loại cây cỏ nhỏ mang tên ” ái tình” đã bắt đầu nảy mầm,

Và liệu nó có đủ sức để đâm chồi trên hai trái tim đầy thương đau kia không?

=====

Bình minh,

Hơi thở đều đều phủ xuống tóc Khải khiến cậu có đôi chút sững sờ...

Cả hai đều cúi trần, bản thân cậu đang rúc trong ngực ” Tên kia: khuôn mặt chỉ cách bờ ngực rộng ấy chưa đến một ngón tay,

Tay Đức vẫn vắt ngang qua eo của cậu...

Quá vô lý rồi...

Tên này như vậy mà đêm qua ngủ ngon, không hề có ý định xấu với cậu...

Khải khẽ gỡ cánh tay của Đức ra khỏi eo, nhẹ nhàng ngồi dậy,

Khuôn mặt này, khi ngủ... thật an tĩnh... Đôi mắt yên ổn nhắm lại khiến hàng chân mày không còn chút nào hung dữ... rất nam tính, sống mũi cao... Nếu như không phải là chính cậu là người đã từng trải qua, thì

cậu không thể nào tưởng tượng được kẻ đang nằm bên cạnh cậu kia, lại là một tên lưu manh...

Đức hơi xoay người một chút,

Chiếc chăn nhung mỏng cũng không thể che nổi nơi hạ bộ đang làm thủ tục chào cờ buổi sáng, nhô một góc chăn.

Dẫu cho rằng, Thành Khải chẳng ưa gì cái tên này, nhưng mà... Bản thân cậu chưa từng tiếp xúc qua thân thể của một người đàn ông nào, hoặc thậm chí là bên cạnh người đàn ông nào với cự ly gần như vậy...

Khải không dừng mà phì cười.

Cười xong rồi, mới hoảng hốt nhớ ra: Hắn ta - là một kẻ xấu...

Khải rũ đi nụ cười trên môi, lắc đầu, mình đang nghĩ gì thế này?

Không lẽ... bản năng của Gay là nhìn thấy trai đẹp... đều như thế sao?

Thành Khải ơi là Thành Khải! liêm sỉ của mày đi đâu hết rồi?

Còn nữa, ngàn vạn lần xin bộ não này khắc sâu: Hắn ta là một kẻ du côn!

Không để bản thân suy nghĩ bấy bậ nữa,

Thành Khải gần như chạy bộ tới khu chợ gần đó, mua một ít đồ, rồi lại chạy về.

Theo từng bước chạy, trí não cũng đã như thông hiểu hơn rất nhiều.

- Thơm quá!

Mùi thơm lan tỏa khiến Đức lè mề từ trên giường thức dậy,

Đảo mắt qua, thấy Khải đang múc đồ ăn ra chiếc tô.

Đức cũng không ngần ngại mà ngồi thụp xuống đất, đặt tay lên chiếc bàn gấp. Ngáp một cái:

- Oa!. Xem người tình bé nhỏ hôm nay nấu cái gì cho cậu chủ nào?

Khải nhú mảy. Cái tên này thật sự.... haiz...

Đức cũng chẳng hỏi có suất của mình hay không, Khải vừa bê ra một tô mì trứng với chút thịt băm và hành tươi, Đức đã ăn sục sạo. Hết lời khen:

- Ngon quá! Ngon quá!

Khải lắc đầu. Thật không thể hiểu nổi, cậu ta như bị tính đa nhân cách vậy, lúc thế này, lúc thế kia.

Đức cũng chẳng biết mình bị gì, ăn mì xong chẳng muốn về. Khải hắng giọng:

- Hôm nay, tôi có tiết học, Bây giờ chuẩn bị lên trường.. cậu..

Đức như sực nhớ ra, liền nói:

- Đi, để tôi đưa em tới trường.

- Sao cơ?

- Tiện đường, tôi cũng phải tới lấy lịch thi.

- Lịch thi? – Khải ngạc nhiên

- Cậu cũng còn học sao?

Đức vừa quàng xong chiếc áo sơ mi lên người:

- Vậy em nghĩ, chuyện làm gia sư là giỡn sao?

- Tôi...

- Còn nữa, lát cho tôi số di động của em đi, khi nào tôi gọi nhớ phải tới, Tôi sẽ nhắn địa chỉ cho.

- Địa chỉ?

Đức tiến sát lại gần Khải, trêu ghẹo:

- Đúng rồi, yên tâm, tôi sẽ trả lương hậu hĩnh. Còn nữa, trên giường, nhiệt hơn gấp 3 lần? oke không?

- Cậu....

- Hha a ha!

Đức cười lớn, bước khỏi cửa phòng...

Sảng khoái!

Chuyện của ngày hôm qua, những cơn mộng mị thường xuyên kéo về giữa đêm, vậy mà lại, không còn nữa...

Khi Khải loay hoay ngại ngần ngồi đằng sau chiếc xe phân khối lớn

Đức đã giật tay Khải xuống, ôm sát vào lưng mình:

- Xe này không đùa được đâu, bám cho chắc kéo bay ra đường.

Hành động này của Đức khiến Khải, lấy hết can đảm, rặn hỏi Đức một câu, mà suốt thời gian qua cậu chưa từng dám hé miệng với bất kì ai:

- Cậu... Đức... tôi có thể, hỏi cậu một câu không?

- Ủ- Đức chậm ga một chút

- Cậu không.. cảm thấy ghê tởm sao?

- Ghê tởm? Chuyện gì?

- Cậu đã biết.. tôi là gay?

- À....

- Cậu... thấy... như thế nào?

- Yên tâm đi, người anh rất thơm.

-???

Câu trả lời không đầu không đuôi, cũng chẳng rõ ràng gì, cứ thế, theo làn gió mạnh mà chiếc xe phân khối lớn tạo ra, cuốn đi.

Nhìn chút tóc mai của "kẻ đó" bay bay trước mắt,

Quả thực thì, hấn cũng không quá đáng ghét, trong lòng Khải thực sự cảm thấy, có đôi chút tư vị ngọt ngào thoả mái chiếm tới... .. Ít nhất, dù biết mình là Gay.. hấn cũng không cảm thấy bản thân mình... đáng khinh bỉ đi?

Đức chưa từng nghĩ cái gì là yêu.

Cũng chẳng có cảm giác đặc biệt gì nhiều.

Đơn giản là thấy chút thú vị, thế cho nên chẳng nặng chẳng nhẹ,

Cũng chẳng ngọt chẳng nhạt mà ngày tới ngày không.

Nuông chiều cũng giống như bao kẻ đã từng làm tình nhân của Đức mà thôi,

Cũng có lúc điên cuồng làm tình,

Cũng có lúc chỉ tới để ôm lấy tấm thân mềm đó vào lòng.

Đôi khi thì có học, đôi khi thì lại chỉ thích trêu ghẹo.

Vốn dĩ, Đức cũng chẳng để tâm quá nhiều,

Nói thẳng ra,

Cậu hoàn toàn không tin vào Tình yêu!

Tình yêu?

Có cái gì trên đời vô lý như nó?

Mọi người cứ đặt nó trên đầu mà ngược lên nhìn.

Còn với Đức.

Năm 16 tuổi, ngày mà ba cậu chính thức rước mụ dì ghẻ tên Lan về, cậu đã chắc chắn rằng không có bất kỳ câu truyện cổ tích nào trên trần đời này hết!

Tất cả các thứ như tình yêu, tình ái sâu đậm ngàn đời vân vân gì đó. Tất cả, chỉ nhằm che đi thứ thối nát và bẩn thỉu trong các mối quan hệ mà thôi!

Những kẻ ngoại tình vì yêu?

Những kẻ sẵn sàng thành tay ba phá đám, cũng vì yêu?

Những kẻ sẵn sàng phá hoại đi hạnh phúc của người khác, cũng vì yêu?

Ba cậu đã hứa sẽ một đời yêu thương cậu, nhưng rồi cũng vứt cậu tới xó nào mà suốt ngày công việc, tình nhân!

Cậu ốm, mong một cái sờ trán của ba cũng không được!

Cậu đạt giải môn võ thuật, mong một cái vỗ tay của ba cũng không được!

Cái thứ mà ba cậu nói rằng sẽ dùng tình yêu của ông ấy dành cho mẹ cậu mà đổi đái với cậu, lại như thế?

Không có đâu!

Các người đừng tự huyễn hoặc mình bởi thứ ngu si ấy!

Thế cho nên.

Hỏi rằng, đã hơn một tháng rồi,

Đức có yêu, có hoài thương chút nào với cái kẻ tên Khải ấy không mà nuông chiều dữ vậy?

Đức chỉ buồn cười nhìn Sơn và trả lời rằng:

- Nào mày úng nước sao?

*****//*****

8. Chương 8: Lỡ Yêu.

Thành Khải,

22/11/2017.

Khải khoanh tròn lên cuốn lịch trước mắt...

Một tháng hai mươi ngày,

Tám nhánh hoa khô.

” Kê đó” trong một lần đi dạo, thấy Khải nhìn những đóa thạch thảo mê đắm,

Hắn liền chẳng rằng, lâu lâu lại đem tới một bó,

Thạch thảo đẹp, nhưng lại nhanh tàn quá,

Khải chỉ có thể giữ lại mỗi bó một nhánh, đem kẹp trên trang nhật ký.

Lần đầu tiên, khi Khải nhận được bó thạch thảo rực rỡ. Cậu thật sự không thể tin nổi vào mắt mình.

Để tỏ ra là một ” thằng” con trai bình thường,

Khải không cách nào tự mua hoa về cắm, cũng không cách nào nghĩ được rằng, sẽ có một ngày, Khải lại được nhận tới một bó hoa, cho chính mình.

Yêu thích mà đem cắm, yêu thích mà ngắm nghía.

Tên kia lại buồn cười. Chỉ là một bó hoa!

Đúng, chỉ là một bó hoa,

Đức đã từng tặng cả những bó hoa nhập trị giá vài ngàn đô cho mấy cô người mẫu cao giá, bó thạch thảo mấy chục ngàn này thực sự khiến cậu mắc cười khi chi tiền. Chẳng nghĩ rằng, tên Thành Khải kia ấy vậy mà cứ đắm đuối.

Còn nói cái gì mà một câu chuyện buồn gắn với cái tên thạch thảo?

Quê mùa tới chết!

Thứ khiến Đức cách hai ba hôm lại tới, nhiều nhất có lẽ là vì chuyện mấy bữa ăn chẳng?. Đại khái thì Đức cũng chẳng rõ, chỉ là muốn tới.

Thành Khải khéo tay, cái đó Đức không phủ nhận được, cậu ta mảnh khảnh như con gái vậy! nấu những món đơn giản nhưng ngon thực sự.

Còn Thành Khải thì sao?

Kể từ khi biết được rằng Đức không khinh bỉ, thậm chí còn có, mấy người bạn là Gay nữa. Khải mở lòng hơn khá nhiều, Cậu cũng đã gặp Sơn. Cũng là một người -Gay. Sơn cũng không quá xấu xa như Long thường hay kể.

Cậu dần dần thấy rằng, gặp Đức, cũng không hẳn là một điều quá tệ...

Thậm chí.., chuyện trên giường, Đức cũng không quá ép cậu nữa.

Nếu cậu thực sự không muốn, Đức sẽ để cậu BJ hoặc dùng tay giúp,

Hơn nữa... thực sự thì.. cậu cũng có sinh lý, với lại, Đức thường xuyên tập luyện, thân hình so với người mẫu chỉ có hơn chứ không có kém. Dẫu nói thế nào Thành Khải cũng là một thanh niên mới 21 tuổi, Trái tim có thể chưa thực sự rung động, nhưng phản xạ của cơ thể lại không thể che giấu...

Những lúc ấy...

Cơ thể cậu, có vẻ như... có vẻ như... không bài xích Đức...

Đức cũng dường như đã "nằm lòng" những điểm nhạy cảm trên cơ thể cậu, khiến chính bản thân cậu, thực sự không cách nào phủ nhận sự mê mê khi cùng Đức làm tình, hơn nữa, Đức vô cùng mà biết "gài" cậu vào những sự nóng bỏng không cách nào từ chối nổi...

Những đêm cả hai bên nhau, càng ngày càng dày lên...

Thế nhưng, thứ khiến Khải khắc sâu vào tâm trí, lại không phải là những hoan ái nóng bỏng trên giường.

=====

Còn nhớ, một đôi hôm nào,

Sau khi đi dạo, ăn chút kem mát lạnh của chiều Sài Thành.

Cậu đưa tay lên miệng Đức, lau chút kem dư,

Cậu đã mỉm cười.

Đức chẳng còn trẻ con gì, vậy mà ăn kem lại như một tên ngốc.

Giữ lại ngón tay dính chút kem của cậu,

Đức đưa lên miệng, hôn lấy.

Trong phút giây của buổi chiều tà ngày hôm ấy....

Trái tim của Thành Khải cậu, đã thực sự lỗi đi mất một nhịp.

Đôi chân như sững lại... tới khi bóng dáng ấy khắc lên theo nhịp hất của ánh nắng yếu ớt, khuất dần sau bãi đỗ xe, cậu mới vực tỉnh...

Thành Khải...

Trái tim này...

Sao lại...

=====

Lật giở thêm một trang nhật ký...

Chiều hôm đó , Sài Thành như thường lệ, cứ vô tình mà làm rớt những hạt mưa lớn nhỏ xuống mái tôn khu phòng trọ,

Thành Khải bị tiếng ngã bịch ở cửa làm giật mình, vội vàng tới đỡ dậy.

Hắn say.

Hắn say tới mức lão đảo, say tới...phát khóc...

Hắn nhận ra cậu, hắn gục đầu vào lòng cậu,

Hắn khóc...

Trong cơn say, hắn gọi đủ cả trăm lần tên một người phụ nữ..

Hôm ấy, cũng là ngày đầu tiên, Thành Khải thấy hắn khóc.

Thì ra là như vậy sao.... đằng sau cái vẻ bề ngoài mạnh mẽ, là một cậu chủ, một Trần Đức, hoàn toàn khác....

Hắn cô đơn,

Hắn sợ,

Hắn không muốn....

Hắn cầu xin người phụ nữ ấy, đừng bỏ hắn...

Hôm ấy, là giỗ mẹ hắn.

Thành Khải cũng đã nghe qua, gia đình hắn không hạnh phúc, Nhưng.. có thể nào, Thành Khải cũng không thể nghĩ được rằng, hắn, lại là một kẻ đáng thương...

Thành Khải cứ như thế mà để hắn tựa lên ngực, lên vai mình...

Đến khi hắn dần chìm vào trong giấc ngủ, vắt chiếc khăn nhỏ lau lên khuôn mặt hắn.

Cũng hôm ấy,

Thành Khải đặt xuống trán hấn. Một nụ hôn.

Hấn đón nhận nụ hôn đó trong mơ màng, đôi mày giãn dần, thiếp đi...

- Ngủ ngon.. rồi mọi chuyện sẽ qua...

=====

Lật giở trang nhật kí,

Là khi 1 tháng 9 ngày...

Hấn đẹp trai.

Ai nhìn cũng thấy.

Nhưng, Hấn thông minh.

Lại chẳng mấy người biết.

Thành Khải giảng bài cho hấn, rất nhanh hấn đã nắm được những điều cơ bản. Các công thức toán, các bài triết dài loằng ngoằng, hấn vậy mà liền nhớ được.

Nhìn mấy bộ quần áo rách bươm xẻ ngang xẻ dọc, mái tóc đôi khi nhuộm đỏ màu. Khiến chẳng ai có thể tưởng tượng được bộ dáng hấn mặc sơ mi trắng đóng thùng, tiến vào phòng, hấn đi thi.

Hôm ấy, Thành Khải nhận được một cái tin nhắn từ sáng sớm. Hấn muốn cậu chờ ngoài phòng thi.

Thành Khải buồn cười.

Lớn như vậy rồi? Sinh viên đi thi mỗi một môn mà đều có người đứng chờ. E rằng cảnh sát giao thông ở Sài Gòn phải đi dọn đường một chết mất.

Thế nhưng, Thành Khải vẫn tới.

Tan tầm, 11 giờ trưa.

Thành Khải ngồi một bên vệ đường, dưới tán cây chờ hấn.

Là hấn kia sao?

Một thân sơ mi đóng thùng, thực sự... khiến Thành Khải nhăn mày bối rối.

Hấn lại cười ha ha:

- Mặc như vậy đẹp quá sao?

Thành Khải muốn ngượng ngùng. Thế nhưng hấn lại bồi thêm:

- Vậy, để lần sau khi thưởng em trên giường, tôi mặc bộ này? Sao? Được không?

Tên này... Thực sự khiến cậu tức nghẹn...

Quả thực, hấn đẹp, rất đẹp, mặc sơ mi, lại càng đẹp. Thế nhưng cái miệng kia nói ra toàn lời chẳng liên quan gì tới bộ quần áo chần chu đó cả.

Thành Khải thoáng chốc đã đỏ mặt, cúi đầu, bước đi, chẳng quan tâm tới kẻ đằng sau cứ thế mà cười như được mùa.

Thế nhưng. Ngày hôm đó, có một câu chuyện, khiến Thành Khải chưa khi nào quên.

Hấn hôn cậu, là nụ hôn môi đầu tiên sau một tháng chín ngày lập "giao kèo".

Sau bữa trưa, hấn kéo cậu vào khách sạn, cậu hết hoảng, cậu những tưởng rằng hấn thực sự muốn mặc nguyên bộ đồ đó mà "ăn" cậu.

Nhưng không, hấn nâng cằm cậu, gương mặt vừa ghé sát, đôi môi dày dặn đã không chần chừ mà đặt xuống, chạm lấy hai cánh hoa đào của cậu.

Hấn làm tình rất kỹ thuật thì phải...

Nhưng nụ hôn lại vụng về vô cùng...

Hắn chẳng biết phải làm sao, hắn mút lấy bờ môi trên, bờ môi dưới, khiến nước bọt kéo ra một hai đường..

Hắn liếm lấy,

Hắn đỏ mặt rồi cười hì hì

Lại là lần đầu tiên, cậu thấy hắn đỏ mặt.

Hắn nói với cậu:

Từ sau khi mẹ hắn mất một thời gian

Ngoại trừ tài xế ra,

Chưa có một ai từng chờ hắn sau khi thi hết.

Hắn ghét những kỳ thi.

Vì đơn giản, hắn ghét khoảnh khắc các bạn cùng lớp ùa ra lao tới trong vòng tay của cha mẹ.

Còn hắn. Hắn nhận được một cái cúi chào lạnh lùng của người tài xế:

- Chào cậu, mời cậu lên xe.

Không ai hỏi, hắn thi thế nào, Không ai hỏi vì sao bài cuối hắn lại làm sai.

Đề thi văn năm lớp 9. Hắn bỏ thi.

Bố hắn đánh hắn hai bạt tai.

Hắn không khóc,

Hắn một mình bỏ lên phòng thờ. Hắn trách mẹ hắn,

Đề thi là khi mẹ đã già.

Mẹ đã già?

Hắn cũng muốn, một lần, được nhìn mẹ hắn già lắm chứ....

Hôm ấy,

Thành Khải ử hắn vào trong ngực mình, lần thứ hai.

Hắn ngọ nguậy,

Len lén tách lấy hai nút sơ mi trên ngực áo cậu, áp tới, mà hít hà:

- Người anh thơm lắm!

Hắn chính là như vậy,

Bề ngoài thì ngông nghênh kiêu ngạo, luôn không chịu gọi cậu là: anh”

.Nhưng một đôi khi nào đó, lại vô tình mà bật thốt trên môi một câu như thế!

Thành Khải cũng không để tâm,

Anh cũng được

Em cũng được.

Không sao cả.

Tất cả, chỉ là cách xưng hô.

=====

Khép cuốn nhật ký,

hôm nay là tròn một tháng hai mươi ngày,

Như vậy là chỉ còn mười ngày giao hẹn ở bên nhau.....

- Làm gì mà sưng sờ như vậy?

- A... là... cậu sao?

- Sao? Không chào đón?

- À... không phải...

- Nào đi thôi!

- Được..

Đức đã trọn vẹn vượt qua kỳ thi, dù là điểm thi toàn 5 với 6, nhưng cũng đủ để qua môn mà không cần nhờ tới ba mình can thiệp. Ba Đức rất rất hài lòng với vị gia sư này, dù chưa một lần gặp mặt. Hiếm có vị gia sư nào có đủ kiên nhẫn dạy hết Đức 1 tuần chứ chưa nói tới cả kỳ thi như thế!.

Ông đưa cho Đức 1 khoản tiền, dặn đi dặn lại phải trao tận tay " vị gia sư" kia.

Thế cho nên, sẵn dịp hôm nay là môn cuối, Đức đã hẹn sẽ tới đón Khải cùng đi " liên hoan".

Vừa bước tới nhà hàng,

Một chiếc xe máy lao tới, sượt qua,

Đức vội vàng ôm trọn một thân Thành Khải vào trong lòng:

- Cần thận!

- A....

Thành Khải bị chút hoảng sợ, túm chặt lấy chiếc áo jeans khoác ngoài của Đức.

Đức bật cười:

- Không sao rồi, buông ra đi chứ!

-!

Nhưng điều khiến Khải thật sự ngại tới đỏ chín mặt, lại không phải là một màn ôm ấp đó, mà là những điều về sau khi Khải bước chân vào một phòng riêng của nhà hàng.

Một bàn ăn trải nền và hoa, thêm một hộp quà vừa vặn đặt trên bàn. Khải sửng sốt nhìn sang Đức:

- Cái... này...

- Uy, vào đi, sao còn đứng đó?

- Nhưng...

Khải ngập ngừng, Đức đã kéo ghế rồi kéo Khải lại, làm động tác mời.

Để Khải ngồi xuống, Đức lấy từ dưới ngăn bàn lên, một bó hoa hồng lớn, đưa tới trước mặt Khải:

- Cảm ơn thầy giáo nhỏ.

- Cái này...

- Chụt!

Đức nhoài lên, đặt một chiếc hôn lên má Khải.

Ngay lúc ấy, e rằng, một bó hồng kia, cũng không làm sao so được với nhịp tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực Khải...

Ngọt ngào...

Như thế...

Đức cắt từng miếng thịt nhỏ, đặt lên khóe môi của Khải,

Một ngụm rượu vang nho, ngọt lịm tới cuống họng, thấm cả vào trái tim....

Ánh nền lung linh quá,

Khiến cậu cứ nghĩ như thế là mơ,

Như thế đâu phải là sự thật...

Làm sao có thể...

Làm sao có thể kia chứ?

Không khí này, bữa ăn này, sự ấm áp này, chính là điều mà bao nhiêu năm nay, cậu vẫn luôn chờ đợi sao?

Chờ đợi một bàn tay vươn ra, nắm lấy tay cậu, để cậu biết rằng, cậu không hề cô đơn trên cõi đời này,

Rằng một kẻ -không bình thường,

Rằng một kẻ - mang trái tim mình mà đi yêu một kẻ đồng giới – như cậu...

Cũng xứng đáng có được hạnh phúc,

Xứng đáng có được một nụ hôn nóng ấm trên má kia...

Cậu thần thờ, dương đôi mắt về phía kẻ đối diện...

Cậu ấy... vừa cười sao?

Nụ cười dưới ánh nến dịu dàng kia, lại tỏa sáng và ấm áp hơn tất cả mọi thứ trong căn phòng này.

Không phải là hoa, cũng không phải là rượu..

Cậu say thật rồi...

Cậu say nụ cười ấy...

Và đến lúc tàn tới bữa tiệc. Kẻ khiến cậu say kia, lại chẳng muốn cậu tỉnh, mà dịu dặt dặt lên tay cậu hộp quà kia, cởi chiếc áo khoác ngoài, rủ lên vai cậu thì thầm:

- Sẽ lạnh đấy...

Lạnh sao..

Thành Khải cậu hôm nay, lại không hề cảm thấy lạnh...

=====

Cổng khu trọ

Đức tiến lại gần, xoa mái tóc Khải:

- Giữ lấy!

- Gì vậy?

- Xem xem.

- Đây là... chìa khóa phòng?

- Đúng rồi. Địa chỉ nhà tôi thì em biết rồi đấy, nhưng – Đức ghé sát hơn – Chìa khóa phòng tôi trước giờ chỉ cho mình em nha!

Khải lập tức đem chìa khóa đặt trả vào lòng bàn tay Đức:

- Tôi không muốn tới đó, ngại lắm.. với lại...

- Em thật bướng bỉnh!. Mỗi lần ” làm ” trong cái nhà trọ này cũng đều không thể mà rên to được. Cụt hứng chết! Coi như anh đây tự kiếm lấy sung sướng đi!

- Nói thế nào...

- Em đó! Sao? Không ngoan? Tôi lập tức đem em vào kia khiến em rên tới cả xóm sang xem!

- Cậu...

- ha ha ha! Nói giỡn thôi, tôi có hẹn rồi. Về trước!

-!

Đức như có chút vội vàng mà quay xe. Khải hơi sững lại. Tiếng chiếc xe phân khối lớn dần nhỏ đi. Không gian lại trở lại nhịp điệu yên tĩnh của xóm trọ,

Một đôi vợ chồng mới cưới trong xóm khoác tay nhau bước qua trước mặt cậu,

Vui vẻ cười nói...

Bóng dáng kẻ kia cũng đã khuất một lúc lâu, Thành Khải bỗng nghe như trong tim mình một chút điều thiếu hụt. Cậu không thể rõ, đó là cảm giác gì.., nhưng rõ ràng, là không vui.

Thành Khải bước vào phòng, khép cánh cửa lại.

Tự nhủ, chắc cậu ta có việc gấp.

Đúng vậy. Chắc chắn là như thế, thế nên... thế nên... đêm nay.... Cậu ta mới không ở lại đây...

Ở lại đây...

Tại sao... mình tự dừng lại nghĩ tới chuyện, cậu ta sẽ ở lại đây cơ chứ?

Một tháng hai mươi ngày!

Sao lại có thể... mong chờ?

Là mong chờ thật sao?

Có thể nào, chút nhói ở tim khi người kia quay gót bước lên xe, lại chính là sự mong chờ?

Thành Khải!

Mây điên rồi sao....

Mây đúng là điên rồi...

Thành Khải không muốn ngủ,

Cậu đặt hộp quà lên bàn, cũng không muốn mở ra.

Nhắm mắt, mở mắt, đều là hình ảnh của kẻ kia đang cười, đang trêu đùa, đang nô giỡn với cậu...

Còn có cả... chuyện kia...

Cả cơ thể Thành Khải bỗng nhiên như nóng bừng..

Sáng hôm sau,

Khi tỉnh khỏi cơn mộng mị.

Thành Khải sờ dưới quần, một mảng ướt...

Chỉ có điều, khác với những lần trước, hình ảnh đều không rõ ràng,

Còn lần mộng tỉnh này, không thể nào sai lệch được, chính là người ấy- " cậu chủ"

Thành Khải bỗng nhiên rung mình, sợ hãi tới co người lại trên giường.

Những cơn mơ về Đức đạo gần đây cứ càng ngày càng xuất hiện, mỗi một ngày lại rõ ràng hơn, từng kỉ niệm, từng cái vuốt ve, từng cái chạm nhẹ lên má, lên tay....

Thực sự không ổn!

Mình... mình... không có lẽ... Mình cứ như thế, mà đem yêu một kẻ đã từng.. cưỡng hiếp mình sao...

Không thể nào...

Nhưng... có thể nào chẳng?

Người đầu tiên tặng hoa cho cậu, là hắn.

Người đầu tiên vô tình hay cố tình, cậu đưa tới cả thân thể mình, cũng là hắn....

Thành Khải tôi hôm nay.... Là....

Lỡ yêu rồi sao?

=====

9. Chương 9: Lỗi Nhịp

Nếu nói,

Tình yêu là một canh bạc,

Kẻ yêu trước, chính là kẻ thua trước,

Kẻ yêu nhiều hơn, chính là kẻ thua nhiều hơn,

Kẻ đem cả trái tim mình đi đặt cược, đến khi mất, sẽ chẳng còn lại chút gì cho riêng mình.

Còn nếu, đó chỉ là một cuộc tình đơn phương,

Thì phải nói rằng, ngay từ khi chưa bắt đầu canh bạc ấy. Bạn đã là kẻ thua cuộc.

Một kẻ thua cuộc thảm hại mà chính bản thân bạn đã biết trước được thương đau nhưng lại vẫn cố tình dấn lên, bước tới.

Thành Khải lỡ yêu rồi, đã yêu rồi.

Ai dám trách vì sao trái tim cậu lại dễ cho đi tới thế?

Các bạn ạ,

Nếu các bạn có một điểm xấu, xấu vô cùng.

Và nếu, có một người bao dung chính điểm xấu ấy của bạn, tỏ ra yêu thương, tỏ ra trân trọng, tỏ ra đồng cảm với nó. Hỏi, bạn có cảm động không?

Bạn mập, mập như một chú heo in in.

Ai cũng cười nhạo bạn, nhưng, có một người thì không, họ đặt tay lên đôi má bạn, hôn lên đôi má bạn, dùng ánh mắt triu mến mà nhìn bạn. Họ nói, trong mắt họ, bạn đẹp. Hỏi, trái tim bạn, có phần nào không hạnh phúc?

Đối với một người như Thành Khải mà nói, việc có một người dẫu biết cậu là Gay, dẫu biết cậu là một kẻ đang "bán thân mình" đổi lấy tiền, dù kia chẳng phải là tự cậu cá độ gì, nhưng xét cho cùng, cũng vẫn chẳng phải là vì tiền đó hay sao?. Nhưng Đức không như vậy, hắn không khinh bỉ cậu. Ít nhất, là chính Thành Khải, bây giờ, đang nghĩ như vậy.

Đối với một người luôn khép kín trái tim mình, liệu rằng một khi đã mở nó ra rồi, có thực sự là như cậu tin tưởng hay không?

=====

Buổi tối, vài ngày sau đó.

Thành Khải mân mê hộp quà trên tay, không nỡ mở,

Hộp quà màu đỏ được gói ghém cẩn thận, thắt một chiếc nơ xinh xinh. Đặt trọn vẹn trong khuôn hai lòng bàn tay.

Được tặng từ cái buổi tối tràn ngập trong ánh nến hoa thơm ấy,

Thành Khải vẫn chưa nỡ mở ra.

Bởi đối với cậu bây giờ, bên trong món quà ấy là gì, không còn quan trọng nữa...

Đã yêu rồi,

Đã trót yêu rồi,

Đến một góc vỏ quà, cũng thực sự không nỡ làm rách.

Thành Khải cứ như thế mà tủm tỉm cười,

Hôm nay, là ngày đầu tiên, cậu lấy hết can đảm, xóa tới xóa lui hàng chục tin rồi mới nhắm mắt lại, ẩn gửi một tin nhắn tới cho Đức, hẹn một bữa ăn, Đức cũng đã nhận lời.

Nhìn đồng hồ, hơn 6h tối, chắc là.. hắn cũng sắp tới...

Ngại ngần đứng dậy, nhìn vào trong gương một lát, hôm nay, cậu mặc bộ đồ hắn tặng, một chiếc quần jeans tôn lên đôi chân thon dài, và một chiếc áo sơ mi sáng màu rộng cổ.

Trước đây, hần thỉnh thoảng cũng dẫn cậu đi mua đồ, dù cậu từ chối, nhưng hần cũng vẫn túi to túi nhỏ mà xách về cho cậu.

Còn vì sao hôm nay, cậu lại mặc bộ đồ này, cậu cũng chẳng biết nữa.

Có thể, do hần nói, hần buồn khi cậu chưa từng mặc đồ hần tặng chẳng?

Thành Khải mím đôi môi nhỏ, vuốt lại nếp áo...Chờ mong...

Cũng đã mấy hôm rồi, chưa được gặp...

=====

Nếu ai đã từng ở Sài Gòn,

Sẽ chẳng có gì ngạc nhiên khi những cơn mưa cuối mùa của tháng 11 cứ từng chiều, từng đêm mà trút xuống,

Không hề nhẹ nhàng, không hề phẳng phất, đều là những cơn mưa nặng hạt vỡ òa.

Thế nhưng, trời Sài Gòn, đêm nay không mưa.

Quán Karaoke.

Mấy hôm nay, thằng Khang, một thằng trong nhóm bạn ăn chơi của Đức, dẫn được mấy cô bé miền Tây mới lên, vô cùng xinh đẹp và ngọt ngào đến phục vụ.

Dĩ nhiên, trong đám công tử Sài Thành ở đó, có mặt Đức.

Đức không chọn. Lắc lắc ly rượu trên tay, Đức mặc kệ lũ xung quanh đang làm mấy cái trò sờ mó rên rỉ. Đức muốn đứng đây, nhìn đồng hồ, hơn 7h. Thực chất nể mặt thằng Khang, nên Đức tới, nhưng đúng lúc đó, một tiếng nói lại vang lên, cắt ngang bước chân của Đức:

- Giờ cũng thành Gay rồi ha?

Đức nhăn mặt. Thằng Kiên, cũng một loại công tử thôi, y như hần. Cả hai đều kèn cựa nhau rất nhiều, chán ghét nhau cũng rất nhiều. Nhưng vì thế lực cả hai gia đình đều chẳng vừa vặn gì, nên trước tới nay, tránh được thì tránh, trước giờ cũng chưa từng quá một hai cú đâm.

Thế nhưng, hôm nay, thấy dáng vẻ trầm tư của Đức, nó lại muốn gây:

- Nghe nói, đi với thằng Sơn nhiều. Giờ kẻ nào đó thấy đàn bà cởi truồng trước mặt cũng không còn cứng nổi nữa! ha ha ha ha!

- Ha ha....

Cả đám đã bắt đầu cười vang.

Đúng vậy, việc Đức không chọn gái đi cùng cả một thời gian dài, đã khiến bọn thằng Kiên sinh nghi.

Đức nhú mào, thì coi như dấm phải cục cứt chó đi. Dù mặt cậu đã bắt đầu nóng ran, đôi chân cậu vẫn là muốn cất bước.

Nhưng bỗng nhiên, thằng Kiên bật dậy, tiến tới trước mặt Đức, ngoắc theo hai cô em nồn nà:

- Sao nào? Thực không lên nổi?

- Tránh ra.

- Hha ha ha! tao đã nói rồi! Từ nay, chúng mày phải gọi là Đức bede nghe không? Nghe nói, nó còn bao một thằng sinh viên năm ba làm ghẹ nữa đấy!

- Mày...- Đức xiết chặt nắm tay.

- Đức, nói cho anh biết, cảm giác chọc vào cái lỗ của đàn ông, có khác gì so với lỗ của đàn bà không?

Kiên vừa nói vừa chuẩn bị mò tay xuống túm lấy đũng quần Đức.

Đức nhếch miệng cười, giữ chặt tay Kiên, quay đầu nhìn sang hai cô em bên cạnh:

- Có lên nổi hay không, đợi ở đó đi. Sáng mai hai cô em này sẽ trả lời cho lỗ tai chó nhà mày nghe. Được chứ?

Đức ngoắc ngón tay:

- Còn chờ gì nữa? đi thôi.

Hai cô bé nhìn nhau vài giây, lập tức tiến tới, mỗi cô nhanh nhẹn mà khoác lấy một bên tay của Đức.

Làm cái nghề này, vừa được tiếp trai trẻ đẹp, vừa có nhiều tiền. Đó chính là giấc mơ đẹp nhất, vui vẻ nhất.

Đức không nói gì,

Một đường lái xe thẳng về nhà,

Mấy người làm ở nhà Đức, trước đây cũng thiếu gì không nhìn thấy cảnh dẫn gái về nhà đâu, nên chẳng ai quan tâm. Thiếu gia nhà giàu, đều như vậy.

Cánh cửa phòng vừa khép,

Những lời nói móc kháy của Kiên,

Sự mơn trớn của hai cô em xinh đẹp nồn nà, ra sức mà chiều chuộng, ra sức mà vuốt ve, ra sức mà lấy lòng,

Khiến một chút cái hèn con con với Khải, đã thực sự không còn nhiều giá trị.

Đức làm tình, điên loạn. Không phải một, mà là cả hai.

Vừa thúc những nhịp cuồng bạo, vừa tận hưởng khoái cảm được phục vụ tới từng tấc da,

Thế nhưng, tới tận khi xuất ra vài lần,

Trong lòng Đức vẫn hằn một vết vô cùng khó chịu.

Xoa người trên giường, đôi mày Đức nhíu chặt.

Một trong hai cô bé dường như nhận ra, liền mỉm cười, bò lên lồng ngực ở trần của Đức, vuốt ve:

- Có tâm trạng? có muốn nói cho em nghe không?

Đức không trả lời, chán ghét quay đi.

Người con gái kia dĩ nhiên đã quá quen với cái cảnh này, thật chẳng nề hà gì mà nũng nịu:

- Chỉ cần anh ra được giá, anh muốn chơi lỗ nào, em chiều anh lỗ ấy..

- Chỉ cần được giá?

Cô nàng thổi chút gió vào tai Đức:

- Đàn ông hay đàn bà, thì cũng chỉ là để chơi thôi. Chỉ cần anh rộng tay một chút...

Đức với tay, lấy chiếc ví trên bàn, quăng ra một xấp tiền lên bộ ngực trần của cô nàng,

Cô nàng bên cạnh cũng đã nhồm dậy, cả hai vội vàng vội lấy số tiền, trên miệng đều treo lên những câu nói đầy vui sướng,

- Yêu anh nhất!

- Yêu anh chết mất!

- Em yêu anh quá đi...

Cả hai cô dù đã thấm chút mệt, nhưng đồng tiền quả là có sức mạnh, Cả hai cứ thế lỏa thể mà đứng dậy, uốn éo bước vào nhà tắm, một cô đưa chiếc cổ mảnh khảnh ra, Đưa tay hôn gió với Đức:

- Cục cưng chờ một chút, " chỗ ấy" cần phải được chuẩn bị chút chút... nha..

Đức nhắm chặt mắt... Đàn ông, hay đàn bà...

Thành Khải...

Thành Khải...

Cái tên đó lại tự dưng mà vang lên,

Khi Đức đang vùi sâu thứ tính khí của mình thêm một lần lại một lần vào hậu huyệt của hai cô gái làng chơi...

Thành Khải...

Đức mệt mỏi, nhắm mắt. Những trận làm tình kịch liệt đã vắt cậu không còn một chút hơi...Hai cô gái cũng gần như lịm đi ngay bên cạnh cậu...

Quá sức rồi...Trong cơn mơ ấy..

Đức giận dữ,

Mà giận dữ cái gì kia chứ? Chính Đức cũng không biết nữa?

Giận trong khi đang buông thả chính bản thân mình, Đức lại còn tự dưng mà nhắc tới cái tên kia sao?

Chỉ là thuận miệng thôi!

Hắn ta- Thành Khải- chỉ là một tên trai bao!

Hắn ta- Thành Khải – chỉ là một thằng Gay!

Vì sao tự dưng tim lại đau thắt tới như vậy!

Trần Đức này không thể nào, chỉ bởi vì một tên sinh viên bản cùng thấp kém, mà lại để lũ khốn kia gán cho cái mác bê đê nhục nhã được.

Vì sao lại ngu muội mà say, mà tìm tới trước mặt anh ta để khóc?

Vì sao lại hôn anh ta?.

Trong cơn mê mệt, Trần Đức vẫn không thể nào quên được. Nụ hôn môi chân chân chính chính đầu tiên, và duy nhất, lại dành cho hắn – Thành Khải.

Điên, điên thật rồi

Giận dữ, giận dữ thật rồi,

Thành Khải, người chính là lý do.

=====

Thành Khải.

Những gì, tôi vừa thấy, bên trong cánh cửa kia....Là mơ. Đúng không?

Không phải là sự thật. Đúng không?

Có ai trả lời cho tôi biết, được không?

Rằng... đó chỉ là mơ...

Trần Đức mà tôi biết, không thể nào... lại đang làm tình với cả hai người con gái... đúng chứ?

Anh ta cũng không thể nào... quên hẹn... với tôi... đúng không?

Hơn một tiếng trước...

Thành Khải chờ tới gần nửa đêm vẫn chưa thấy người mà cậu trông đợi.

Buồn bã..... có lẽ, người ta quên cậu rồi chẳng?

Có lẽ, chỉ còn 5 ngày nữa, là trọn vẹn cái kết này, thế nên, người ta không tới...

Nhìn món quà nằm lặng lẽ trên bàn. Thành Khải không đành lòng...

Cậu đem chiếc kéo nhỏ, nhẹ nhàng tới, rạch từng chút, trân trọng mà mở ra...

Đôi mắt cậu chỉ một thoáng nhỏ, đã ngập nước...

Toàn là tiền...

Những xấp tiền mới cứng gọn gàng xếp chồng lên nhau như hàng ngàn lời mĩa mai dành cho cậu...

Tiền sao...Hóa ra là như vậy...

Hóa ra, thực sự là không tới hai tháng... kẻ ấy, đã chán ngán cậu...

Hóa ra, cái bữa tiệc đầy nến đầy hoa ấy, lại chính là điểm kết thúc, chứ chẳng phải là điểm bắt đầu như cậu mơ hồ khao khát...

Thành Khải ôm lấy chiếc hộp...

Áp chặt lên tim mình...

Hóa ra, thứ mà cậu trân trọng tới không nở mở ra, lại là tiền. Thứ có giá trị nhất, nhưng lại là thứ lạnh lẽo nhất...

Không...

Không...

Đức không phải là loại người như vậy...Không thể nào!

Phải đi gặp cậu ấy, Phải tới gặp cậu ấy...

Thành Khải gạt đi những giọt nước mắt nhòe nhoẹt,

Cậu như chồm lên chiếc xe máy cũ, phóng đi...Cậu như điên dại mà ôm lấy cái hộp tiền ấy, mở cửa, bước vào...

Cánh cửa phòng, không khóa,Cánh cửa phòng, hé mở.

Một màn hoan ái,Những tiếng thở dốc

Những tiếng rên rỉ...Những cú thúc...

Người đàn ông, trong căn phòng kia...

Không sai được...

Thậm chí, là hai người đàn bà...

Run rẩy,...

Đôi mắt lại một lần nữa, mờ đi...

Trái tim đau thắt tới nỗi từng đầu ngón tay đều trở lên xanh ngắt...

Bám chặt lấy chiếc hộp...Bám chặt lấy bờ tim...

Bám chặt lấy tiếng nấc nghẹn ngào trên đầu môi...

Xin đừng... bật khóc...

Tôi, có thể làm gì đây?

Tôi, có thể đẩy cánh cửa ấy rộng ra?

Tôi, có thể bước vào đó sao?

Không.

Tôi, lại hèn mọn hơn thế...Tôi, chẳng qua, chỉ là một thằng trai bao rẻ tiền!

Tôi có tư cách gì để yêu anh ta? Cũng xin đừng nói tới từ yêu...

Đến tư cách lau giày cho anh ta, tôi cũng chưa chắc có...

Tôi....

Là cái gì?

Là cái thứ gì?

Tôi đã soi gương bao nhiêu lần?

Tự hỏi bao nhiêu lần? Là cái thứ gì...

Tôi, cũng không biết nữa....

Lê đôi chân mệt mỏi... Rồi khỏi nơi ấy..

Rời khỏi những tiếng rên rỉ, những khoái cảm và nhục dục đầy trong căn phòng ấy...

Tôi không đủ sức ngồi lên chiếc xe máy cũ kỹ của mình nữa.

Tôi dắt bộ,

Tôi không đoái hoài tới ánh mắt thương cảm của người gác cổng nhà họ nữa...

Tôi cũng không quan tâm tới bất kỳ ánh đèn hoa lệ nào của Sài Gòn đang hắt lên tôi nữa...

Thế là hết...

Mộng tưởng sao? Thật nực cười...

Hóa ra, đều là mộng tưởng, của riêng tôi..

Liêu xiêu, từng bước nhỏ.

Trần Đức.

Trời Sài Gòn đêm nay có mưa sao?

Mà trên đôi vai từng hồi run rẩy...

Là khóc sao? mà mắt lại nhạt nhòa.

Là thương sao? Mà đã trót yêu lắm....

Trần Đức.....

Cậu đã từng có khi nào, một phút thực lòng muốn bên tôi?

Thành Khải quay trở về khu nhà trọ.

Cả một đêm, đôi mắt chỉ hướng về chiếc hộp quà...

Thế, là hết....

=====

Năm ngày.

Cũng là năm ngày, Khải chẳng nhìn tới cái điện thoại, đã hết pin nằm một góc...

Còn chờ đợi cái gì mà cần tới nó?

Lật từng nhánh hoa khô ép sâu trong quyển nhật ký...

Từng nhánh hoa lại hóa giọt sầu, đọng đầy từ chân mày, đọng đầy lên khóe mắt,...

Giá như, ông trời sinh ra hai cái ta, thì tốt biết bao nhiêu...

Mỗi khi đau thương tới tuyệt vọng, người ta đều sẽ có một cái ta kia để mà bầu bạn..sẽ.. không cô đơn, như thế này...

Thành Khải đóng cửa nhiều ngày, khép chặt hết tất cả mọi thứ, không muốn thấy gì, không muốn nghe gì...

Nhắm mắt, đều là hình ảnh điên cuồng làm tình kia...

Lắng nghe, đều là những tiếng rên rỉ của hai người đàn bà hôm ấy...

Ông trời, thật quá biết trêu đùa...

Cho người ta khối óc, trái tim. Lại bắt người ta dùng nó để mà khắc ghi đau khổ.

Cho người ta đôi bàn tay, lại bắt dùng nó để lau đi nước mắt...

Hôm nay, là ngày cuối cùng của cái giao kèo ấy...

Sẽ hết nhanh thôi...

Sẽ hết nhanh thôi...

Sẽ hết đau, đúng không?

Sẽ hết nghẹn thất ở đây, đúng không? Thành Khải ôm chặt lấy ngực...

Cậu gầy, gầy đi rất nhiều...

Cả thân hình vốn dĩ đã mảnh khảnh, giờ đây, thực sự có thể thấy được những đường gân xanh rõ ràng nổi trên đôi bàn tay thon dài...

- Mở cửa!. Mở ra đi!

-là.... Tiếng cửa... hắt...

Nằm mơ sao?

Thành Khải ngẩng đôi mắt đã mọng đỏ, ngoảnh đầu ra phía cửa..

- Rầm!

Tiếng đập cửa rất rõ ràng... Thành Khải không thể phủ nhận thực tế được nữa...

Cũng tốt thôi....Dẫu sao, dù chỉ là một cái giao hẹn, cũng phải có ngày, để kết thúc chứ?

Thành Khải run rẩy, bước xuống...

Cánh cửa dần mở....

=====//=====

10. Chương 10: Dàn Vật

Khó chịu.

Đó chính là cảm giác duy nhất mà Đức cảm nhận được sau cái đêm điên cuồng ấy.

Cậu giữ lại cả hai cô gái làng chơi kia bên cạnh mình,

Dẫn các cô đi mua sắm.

Ngọt ngào vô cùng, dễ thương vô cùng. Dịu dàng vô cùng.

Cái gì, cũng có đủ.

Chỉ cần cậu thích, các cô lập tức chiều, dù đó có là trên xe, hoặc ngay một góc nhà vệ sinh nơi quán bar.

Hay kể cả là một băng ghế dài của quán karaoke như hôm nay cũng không hề hấn gì.

Đức chìm sâu mình vào dục vọng, thuốc lá, hít bóng...

Thậm chí, quảng điện thoại một xó nhà, khiến Sơn tìm mãi mới thấy.

Sơn chán ghét kéo một cô nàng khỏi người Đức:

- Làm chó gì tắt máy vậy?

Đức lười biếng ngồi dậy, kéo lại khóa quần:

- Sao?

- Còn sao? Tìm mày muốn chết!

- Tìm tao làm cái đéo?

Sơn hất hàm. Hai cô nàng miễn cưỡng mà giơ tay lên vẫy vẫy với Đức rồi rời khỏi.

Sơn kéo ghế, ngồi sát gần lại:

- Này, nếu tao nhớ không lầm, hôm nay, mày hết " hạn" với thằng ghệ của mày, đúng không?

Đức nhú mày:

- Sao?

- Tên Thành Khải, đúng không?

-

Sơn gơ ngón cái lên:

- Ngon sạch thế mà mày chơi chưa tới 2 tháng đã chán. Lại đổi thành hai cô luôn. Quả là không hổ danh Trần Đức. Này,

Sơn liếm liếm môi, tiến lại gần:

- Có thằng cha già kia thấy ảnh của tên ghe đó, mê lắm, muốn bao hàng. Nhưng mấy ngày trước dẫu gì cũng còn là của mày..

- Câm mồm!

- Hả?

Đức chưa nghe hết câu, tóm chặt lấy cổ áo của Sơn, gần giọng:

- Ai cho mày đem ảnh của em ấy đi chào?

- Chuyện... khụ..

Đức bóp chặt lấy cổ Sơn, ấn xuống nệm, đôi mắt thoáng chốc đã đỏ au:

- Nghe cho rõ. Nếu còn dám một lần nữa. Tao thề sẽ vứt cái đôi chân mày cho chó nhai!

-!

Đức đứng bật dậy, nhanh chóng lên xe, hướng đến khu nhà trọ...

Là cảm giác gì?

Không rõ!

Chỉ biết, là khó chịu..

Vô cùng khó chịu...

Tức ngực, tôi không thể thở nổi...

Đức xông tới nhà trọ, không thể bình tĩnh, không thể chờ đợi, đập liên tiếp vào cánh cửa như muốn trút cơn giận dữ....

Cánh cửa vừa hé.

Đức đã xông tới, áp lấy thân hình trước mắt....

Gặm cắn đôi môi kia,

Hôn bừa bãi lên khuôn mặt mờ mịt nước...

Là của hắn, là của hắn

Thành Khải, là của hắn!

- Ừm,...

- Anh là của tôi, là của tôi!

Đức điên cuồng giằng xé quần áo trên người Thành Khải, ném dưới đất...

Thân hình gầy yếu mệt mỏi dường như đã không còn sức mà chống cự...

Một khắc đôi môi Đức rời khỏi,

Thành Khải chỉ biết bật ra những lời yếu ớt

- Không... Xin đừng...

- Không...

- Không ai có quyền dám nói không với tôi!

Đức nhanh chóng quăng hết đám quần áo vướng víu,

Một tay sờ nắn hạ thân mềm nhũn của Thành Khải,

Một tay đẩy người về phía giường...

Thành Khải sợ hãi tới run rẩy,..

Trong ánh sáng nhạt nhòa của buổi chiều tà, cậu rõ ràng thấy được đôi mắt của lần đầu tiên bị cưỡng hiếp ấy, một lần nữa, xuất hiện...

Cậu muốn đẩy ra...

Không thể...

Đức ép cậu cúi mặt về phía giường...

Một đường đẩy thứ tính khí to lớn ấy, vào sâu trong huyết đạo của cậu...

Không bơi trơn, không mở rộng...

Cả người Thành Khải dường như chết lặng... vì đau...

Đau...

Đau lắm...

Trần Đức...

Tôi xin cậu... có được.. hay không? Xin cậu... buông tha...

- Hựm...

- Hựm...

Một chút máu nhỏ, nơi hậu huyết, lại rách ra...

Đức điên cuồng mà thúc tới.

- A....

Cắn lên bả vai Thành Khải một vết rỉ máu. Đức gần như gào lên:

- Anh là của tôi, là của tôi, là của tôi!

- Không... đau.. quá....

- A....

Lại một vết cắn hạ xuống..., Đức vừa hôn, vừa cắn, vừa cấu xé... Cả cơ thể Thành Khải dường như nhuốm một màu hồng, nhuốm thêm cả những vết rớm máu...

Trời ạ...

- Hự...

Những cú thúc dưới hậu huyết vẫn liên tục dồn dập. Cả người Thành Khải gần như ngã dụi về phía giường...

Đức rút cự vật ra, ôm ngang thân Khải, quăng lên giường tiếp tục ra vào...

- A....

- Làm ơn...

Đôi mắt Thành Khải mờ dần đi...

Trước mắt giờ đây, chỉ còn là một mảnh tối tăm...

Như thế...

Chính là như thế..

Bắt đầu và kết thúc...

Đều là sự trói buộc, đều là sự đau đớn...

Chỉ một thứ duy nhất khác đi..

Đó là...

Tôi, đã yêu lắm cậu...

Trần Đức...

Xin đừng nói kiếp trước,

Xin đừng nói kiếp sau,

Chỉ xin một kiếp này...

Tôi tan ra làm hạt bụi...

Một hạt bụi vô lo vô nghĩ, phủ trên sa mạc kia.. đầy cát...đầy muôn vàn những hạt bụi, như tôi... để trở thành, một hạt bụi... bình thường nhất....

Yêu anh..

Tôi lấy tư cách gì để yêu anh?

Tư cách, của một thằng Gay, một thằng trai bao rẻ tiền ư?

Còn có câu chuyện nào trên đời này, vô duyên đến thế?

Dù là lịm đi vì đau đớn và mệt mỏi, trên đôi mắt Thành Khải vô thức mà lại chảy ra thứ người ta gọi là nước mắt....

=====

Khi Thành Khải tỉnh lại, Đức đang ngồi trên chiếc ghế nơi bàn học, hút thuốc.

Vừa thấy Thành Khải hé mở đôi mắt.

Đức hất hàm:

- Ngồi dậy.

-!

Thành Khải không còn đủ sức,... cả người cậu giờ đây, chẳng chịt những vết cắn rớm máu, cậu nắm chặt ga giường, chịu đựng..

Đức mặt không biểu tình, nhả ra một chùm khói thuốc. Nhìn chiếc hộp trên bàn, móc ra những xấp tiền mới cứng, tiến lại, kéo Thành Khải ngồi bật dậy..

Cơn đau rách từ dưới hông truyền đến khiến Thành Khải nhăn chặt mày.

Đức bóp lấy cằm cậu:

- Nói!. Cần bao nhiêu?

- Khụ...

Đức nới lỏng tay. Khải bật ho, cổ họng nghẹn đắng, đôi mắt mờ mịt không hiểu:

- Bao.. nhiều...

Đức rút ví từ túi quần lên,

Bên trong, lôi ra một tấm thẻ, giơ trước khuôn mặt xanh xao của Khải.

- 500 triệu?

-!

- Tôi hỏi cái lỗ của anh giá bao nhiêu?

-

Bây giờ thì Khải hiểu...

Người mà cậu yêu...

Vừa hỏi cậu...

Cái lỗ của cậu, giá bao nhiêu sao?

Nói xem... cậu phải trả lời thế nào đây...

Phải trả lời thế nào đây?

- Nói! Câm sao!

Thành Khải nở một nụ cười chua chát...

- Thứ tôi cần, e rằng.. cậu không cho nổi....

- *** mẹ!

Đức đẩy Thành Khải một cái, quăng cả cái ví lên ngực Khải:

- Bốp!

Nó là của anh, còn anh, từ bây giờ - là của tôi!

Thành Khải ngược đôi mắt, suy yếu mà lắc đầu:

- Cậu mang về đi.. Tất cả... về đi...

- Cái lỗ của anh cũng đáng giá quá nhỉ? Còn chưa đủ?

- Tôi nói! cậu về đi... coi như tôi xin cậu...

Thành Khải gục đầu, hai tay bưng mặt,

Đức lại cười mỉa mai:

- Sao? Chưa suy nghĩ ra?.

- Chỉ cần anh dám ra giá. Trần Đức này dám chơi cùng anh!

-

Nhìn đôi vai từng hồi run rẩy, từng vết cắn, từng vết hôn ngân trải dài từ vai xuống khuôn ngực gầy gò kia..

Tim Đức như thắt lại... khó chịu... lại là cái cảm giác khó chịu chết tiệt này...

Là khinh ghét sao?

Là coi thường sao?

Đức không muốn nghĩ nữa, cậu đập một phát lên thành giường:

- Cũng chỉ là cái thứ trai bao mặt hạng, một thằng Gay thèm gây đàn ông. Còn ra vẻ cái nỗi gì? Khóc sao?. Để rồi xem! Trần Đức này sẽ cho anh thấy!. Ngay cả một xu anh cũng sẽ không có! nhưng vẫn phải giờ mông ra mời!

- Rầm....

Tiếng cánh cửa khép lại.

Tiếng bước chân quay đi...

Bên trong, chỉ còn lại, sự tuyệt vọng....và nhục nhã...

Nếu đã như vậy....

Thành Khải lột dây, mặc một bộ quần áo sạch sẽ vào người,

Tiến tới phòng bếp...

Cầm con dao nhỏ từ trên kệ, tiến vào giường...

Mỉm cười, rạch xuống...

Một giọt, lại một giọt....

Hai giọt, lại hai giọt....

Một giọt cắt đi cho tình thân mẫu tử

Sống trên đời hai mươi mấy năm trường,

Chưa một lần đền đáp công ơn,

Dép mẹ đã mòn, vai cha đã bạc

Sinh ra con một kiếp không tròn,

Nếu có chết đi, xin mẹ đừng buồn, cũng xin cha đừng tiếc,

Bởi sống trên đời há có ích chi?

Một kẻ không tài không dung không mơ ước...

Bởi mất hay còn cũng chỉ mẹ cha đau...

Hai giọt cắt đi cho khờ dại tình đầu,

Đặt vào trong lòng lại mang tên Trần Đức

Chua xót thương đau một mối tơ vò.

Tình là tình cũng chẳng là tình

Chỉ còn chút khinh bỉ nơi đầu môi người ấy

Người hỏi ta bán bao nhiêu? Không có giá!

Người lại hỏi ta còn muốn thứ gì hơn thế?

Ta muốn trái tim người....Có được hay không?...

Dẫu chỉ là một nhịp, dành cho ta, cho riêng ta...

Có được.... hay không?

Trần Đức..

Tôi, là yêu cậu,

Tôi, là sai lầm....

Sự khinh bỉ nhục nhã này, nỗi đau này... Ngàn đời không rửa sạch, cũng ngàn đời... theo những giọt máu tràn đầy trên nền đất kia... Không phai....

Thành Khải, gục xuống....

=====

Người ta cứ hay nói, chết là tận cùng của đau khổ,

Thực ra, cũng không đúng lắm...

Tận cùng của đau khổ, chính là muốn chết đi, nhưng không cách nào, có thể chết đi được....

Thành Khải không chết.

Trong cơn tuyệt vọng ấy, cậu thậm chí còn không nhớ ra rằng, cửa nhà vốn dĩ không khóa.

Hàng xóm ghé ngang, muốn hỏi chuyện, lại phát hiện ra một thân xác nhạt nhòa. Cậu được cứu.

Nhưng, cứu hay không cứu, mới là tốt hơn?

Trần Đức tới thẳng bệnh viện, như cuồng dại mà ném một đoạn video trước mặt cậu. Là đoạn video làm tình của hai người.

Cậu ta tóm lấy cổ tay không bị thương, quăng cậu lên xe:

- Nếu anh không ngoan ngoãn một chút. Nếu anh còn dám tự tử một lần nữa. Tôi sẽ cho cha mẹ anh không còn đường mà ngẩng đầu!

Có thể không đi theo cậu ta sao?

Có thể giãy giụa sao?

Cha mẹ cậu với cái thành phố nhỏ, có thể chịu đựng nổi sao?

Thành Khải cậu, có thể làm gì khác đây?

Tại sao?

Tại sao, ngay cả chết cậu cũng không làm được?

Thành Khải bị đưa đến một căn chung cư, tận trên lầu cao,

Thế nhưng, Thành Khải không hề nhúc nhích, chỉ bật thốt ra khỏi miệng, một lời chua chát:

- Rút cuộc, cậu muốn gì ở tôi?

- Không cần phải diễn nữa. Cả căn chung cư này. Là của anh. Thấy sao?

-!

Đức ngồi trên salon, vắt chéo hai chân lên bàn:

- Cái trò vờ tự tử này ầy mà, trước đây cũng có vài cô diễn rồi, chẳng qua chưa ai diễn được thật như anh.

- Cậu...

- Làm gì phải khổ như vậy? Chẳng phải tôi đã nói, cho anh ra giá rồi sao? Cần thiết không? Diễn tới mức

này... Cũng chẳng phải vì muốn tiền?

Đức nhạo báng,

Kéo Thành Khải đang ngồi bên cạnh, ấn cậu ngồi xuống giữa hai chân mình. Đức kéo khóa quần.

Thành Khải muốn vùng dậy, Đức cười chéo miệng:

- Nếu em dám không ngoan, nhớ cho kỹ.. đoạn video ấy...

Ngước lên nhìn lấy khuôn mặt trước mắt, Thành Khải ghen giọng:

- Trần Đức.. cậu thực sự... tồi tệ đến như vậy?

- Tồi tệ? – Đức lắc đầu, tay chậm rãi kéo khóa quần, móc ra thứ tính khí ấy, kề sát lên miệng Khải

- Không sao, chỉ cần có được em trong tay, tồi tệ thế nào tôi cũng nhận!

- ...ừm...

- Há miệng!

Mỗi một nhịp thúc tới cuống họng, lại khiến nước mắt của Khải vô thức mà trào ra...

Có từ ngữ nào có thể tả được không?

Bị chính người mà mình tin yêu sỉ vả,

Khoảnh khắc nào được mang tên là địa ngục?

Là phút giây danh dự có cũng bằng thừa.

=====

Đêm hôm ấy, trong cơn mơ...

Thành Khải giật mình,

Đức xoay người, ôm lấy..

Một nhịp lại một nhịp, vỗ nhẹ lên lưng.. giống như trước đây, mẹ cậu đã từng làm...

Vuốt lọn tóc lòa xòa vương trên trán, Đức hôn lên.

Vì sao, cậu lại làm vậy?

Không biết.

Vì sao, cậu lại dày vò Thành Khải tới như vậy?

Không biết.

Vì sao, cậu lại điên cuồng tới như vậy?

Không biết.

Khi cậu và Sơn mang đoạn video đó, tới khu trọ. Vết máu khô trên nền nhà kia khiến cậu dường như không thể thở.... Sơn lại tỉnh bơ mà nói với cậu rằng, đã quên mấy vai diễn chết vì tình trước đây rồi sao?

Đúng vậy, đã có chẳng ít đàn bà tỏ ra đau khổ tới kiệt quệ khi bị Đức ruồng bỏ. Ai ai cũng đều nói yêu cậu say đắm, tha thiết. Thế rồi chỉ một thời gian chớp nhoáng sau, đã lại thấy những kẻ thối nát đó, tay trong tay bên cạnh một người khác, Vẫn câu yêu đó, vẫn câu say sưa đó,

Kể cả đàn ông bên cạnh Sơn, cũng thế nốt.

Không thiếu gì. Diễn viên cũng thua xa.

Khi tới bệnh viện,

Nhìn khuôn mặt trắng nhợt trên giường bệnh,

Đức muốn ói.

Diễn sao?

Tất cả các người. Tất cả!

Đều chỉ vì tiền!

Thành Khải, em cũng giống như bọn họ sao?

Em phải diễn tới như thế này chỉ vì những thứ vật chất lạnh ngắt đó sao?

Được. Tôi cho em.

Tôi sẽ cho em.

Chỉ cần. Em mãi mãi trong vòng tay của tôi.

=====

Hoang mang.

Lạc lối.

Dẫn vật

Trần Đức thực sự giờ đây không thể hiểu nổi, cảm giác của chính mình.

Là yêu sao?

Không!

Là hận sao?

Không!

Không là gì hết! Chính cậu cũng không định nghĩa được.

Cậu vừa muốn có, lại vừa khinh bỉ,

Cậu vừa muốn hôn lên đôi môi ấy, lại vừa chán ghét....

Cậu tự huyễn hoặc mình, chỉ vì mình đam mê làm tình với kẻ đó mà thôi sao?

Hay, còn có lý do nào khác đây?

Cậu điên cuồng mà dày vò hành hạ kẻ dưới thân mình,

Điên cuồng mà dùng cái đoạn video đó để ép buộc.

Nhưng,

Cậu không thỏa mãn,

Rõ ràng... rõ ràng Thành Khải chỉ chấp nhận buông thân cho cậu chà đạp, lại không có một chút vui vẻ trên gương mặt kia...

Mỗi ngày một rời rạc..

Mỗi ngày một gầy yếu...

Thành Khải dường như bị những nỗi đau từ tinh thần tới thể xác, vắt cho cạn kiệt.

Hắn mua xe cho cậu,

Hắn sang tên căn chung cư cho cậu,

Hắn đưa cho cậu một cái thẻ, rất rất nhiều tiền...

Hôm nay,

Hắn mua cho cậu rất nhiều rất nhiều thạch thảo...Cậu không cười nữa.

Giật mình tỉnh giấc giữa đêm, nhìn sang gương mặt đang thở đều đều bên cạnh.

Cậu thì thảo. Trần Đức.

Tôi không cần những thứ đó.

Thứ tôi cần, vĩnh viễn, cậu không thể cho tôi được....

=====

Hơn một tháng trôi qua,

Mùa mưa cũng đã hết từ lâu,

Chạm qua cái cửa ngõ cuối tháng 12 tết tây ấy.

Chính là một năm mới. Cứ thế, mà bên cạnh Cứ thế, mà dần vật lầy nhau.

Dưới cái nắng gay gắt của Sài Thành.

Một buổi trưa nào.

Cuối cùng, Thành Khải cũng không thể chịu đựng được hơn nữa.

Cậu ngất xỉu.

=====

11. Chương 11: Trở Gió

Gió là của trời,

Gió là của người,

Gió không phải của ta.

Mây là của trời

Mây là của người,

Mây không phải của ta.

Người, cũng không phải của ta.

Ta là vì người,

Người lại chẳng vì ta.

Thành Khải không tỉnh lại, cũng chẳng muốn tỉnh lại.

Gió cuốn mây bay thế nào, cậu cũng chẳng cần biết nữa.

Miên man...

Bố mẹ Thành Khải đều có mặt.

Nhìn cậu con trai cả vì suy kiệt mà nhắm hờ đôi mắt.

Ông bà đau lòng tới thắt ruột thắt gan.

Những cuộc điện thoại, những cuộc gọi video báo bình an. Ông bà đều tin cả. Để rồi giờ đây lại thành ra như thế này sao?

Nước mắt muôn đời vẫn chảy xuôi,

Không có nơi nào, bằng gia đình, bằng quê hương

Ông bà quyết định, sau khi khỏi,

Cậu, sẽ được đưa về Nam Định.

=====

Trong khi Đức đang muốn làm loạn khắp bệnh viện, túm lấy tên bác sĩ điều trị muốn đánh một trận thì công an ập tới.

Đức, bị tạm giam.

Trong khi mọi người nhốn nháo đỡ Thành Khải vào viện, Long cầm phần siết chặt đôi bàn tay. Cậu báo công an. Cậu không tin trên đời này không còn chút gì là đạo lý, là lẽ phải, cậu đâu không lại hấn, cậu không bảo vệ được Khải. Nhưng đây cũng không phải là một xứ mù, Trần Đức không thể một tay che trời!.

Một ngày Thành Khải còn chưa tỉnh, Trần Đức bị giam một ngày,

Hai ngày Thành Khải còn chưa tỉnh, Trần Đức vẫn còn ở trong trại giam.

Nơi này, cậu cũng đã từng ở qua.

Nhưng chưa bao giờ, chấn song lại lạnh lẽo tới như vậy.

Long tố cáo cậu về hành vi giam cầm người khác.

Giam cầm?

Là cậu đã giam cầm Thành Khải sao?

Đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía ánh sáng heo hắt nơi cửa sổ,

Trần Đức đếm từng khoảnh khắc.

Như thế nào, lại có thể?

Suy kiệt,

Thành Khải không mang một bệnh gì trầm trọng, thế nhưng tên bác sĩ chết tiệt điều trị cho cậu lại nói rằng cậu quá yếu!

Cậu không để Thành Khải chịu đói một bữa nào

Cậu không để Thành Khải phải một chút nắng một chút mưa!

Cậu cũng không cần anh ta phải diễn ra một vở kịch thương tâm như vậy!

Vậy tại sao..

Mỗi một ngày anh ta đều héo hon đi...

Mỗi một ngày anh ta đều mệt mỏi hơn...

Vì sao?

Đức vô lực dựa lưng lên bức tường đằng sau...

Vì sao ư?

Cái ngày ấy, Đức dẫn gái về nhà, làm tình với cô ta trước mặt Thành Khải. Bất Thành Khải đứng tại đó... là anh ta đã khóc sao?

Cái ngày ấy, Thành Khải về trễ, là chính cậu đã dọa sẽ đem cái video đó tung lên mạng khiến anh ta phải quỳ xuống chân cậu van xin.. Đêm hôm đó, anh ta.. cũng khóc sao?

Cái ngày ấy, chính cậu đã tra hỏi một trăm lần anh ta đã đi cùng với ai để không còn đủ sức " phục vụ" cho cậu, anh ta... đã khóc sao?

Không...

Không..

Trời ơi...

Đó không phải là diễn...

Không có vở kịch nào ở đây hết. Đúng không?

Thành Khải... anh là chịu đựng tôi. Đúng không?

Anh làm tất cả, chỉ vì sợ hãi đoạn video đó, đúng không?

Anh cấm hận tôi, đúng không?

Thành Khải...

Rút cuộc những chuyện này, là sao?

Là sao?

Ôm lấy đầu,

Khóc.

Hôm nay, người khóc, lại là tôi. Trần Đức.

Từ ngày mẹ mất.

Ngày hôm nay, sau 8 năm. Tôi lại khóc.

Những giọt nước mắt tôi tưởng đã cạn khô rồi, hôm nay lại bật ra từ khóe mắt.

Vì sao?

Tất cả chuyện này là vì cái gì?

Thành Khải, rút cuộc... anh là người như thế nào?

Anh đối với tôi.. là gì đây?

=====

Hà Nội,

Tháng 1, 2018,

Ông Độ, ba của Trần Đức, đang ngồi nhâm nhi chén nước trà với ông bạn già của mình – ông Thanh.

Ông Thanh là một trong những vị bác sĩ tài ba của bệnh viện Bạch Mai, khoa tim mạch.

Thực chất, ba của Trần Đức bị một số vấn đề về tim, nên mới tạo ra cơ duyên gặp gỡ giữa hai người, khi ông Thanh là người điều trị chính. Tính cách hài hòa, nói chuyện ăn ý, thế nên dẫu là một kẻ Bắc, một người Nam, hai người vẫn duy trì được tình bạn tâm giao nhiều năm.

Mỗi khi có dịp công tác ngoài Hà Nội, ba của Trần Đức thường hay tìm tới người bạn này mà nhâm nhi đôi tách trà.

Ông cũng rất cưng cô con gái nhỏ của người bạn kia, tên Thu Vân, vẫn thường trêu ông Thanh là cho xin cô bé vào Sài Gòn làm dâu.

Câu chuyện đang vui vẻ, bỗng ông Độ nhận được một cuộc gọi từ vợ mình – bà Lan

- Alo

- Anh ơi, mau bay vô Sài Gòn gấp, thằng Đức bị tạm giam rồi!

- Sao cơ? Tạm giam?

- Vâng, anh mau thu xếp vô liền nha. Em tới chỗ luật sư Hải đây...

-

- Tuýt....

Bà Lan là một người nhã nhặn, nếu không phải việc quá gấp thì sẽ không khi nào cúp máy ngang chừng.

Ông Độ sững người... Ngồi thừ ra ghế...

Người bạn già ngồi đối diện chén trà, nhăn mi tâm, hỏi:

- Chuyện của thằng bé Đức hả?

- Ủm..., xin phép anh, tôi phải ra sân bay gấp.

- Ngồi xuống đã.

Người bạn già thở dài một hơi, rót thêm một chén nước trà ấm, đặt trước mặt ông Độ. Chậm rãi nói:

- Ông vẫn thường nói nó là hư hỏng. Tôi thấy, lỗi tám chín phần là ở ông.

-

- Nó đã 20 tuổi rồi. Bé bỏng gì nữa mà hơi chút là vợ chồng ông đã như vậy, sao mà được?

Ông Độ tay áp lấy chén trà:

- Tôi biết, nhưng.. má nó mất sớm..

- Đó cũng không thể là lý do được. Nghe tôi, khuyên chân thành ông một câu. Muốn nó thành người thì ông phải cứng rắn. Ông cứ che chở mãi cho nó như thế, đến lúc nào nữa?

- Haiz.. tôi cũng biết là như thế, nhưng... cũng đã nhiều năm nó như thế, giờ còn làm sao được nữa.

Vị bác sĩ đẩy chiếc gọng kính. Chằm chú nhìn người bạn của mình:

- Bây giờ, nếu tôi nói, tôi có cách, ông có muốn thử không?

- Ý anh là...

- Có thêm một đứa con nữa!

Ông Độ nhúm mày. Vị bác sĩ mỉm cười:

- Không phải là kêu ông sinh thêm đâu. Tôi cho ông mượn con trai tôi, thấy thế nào?

-

- Tôi thấy, vấn đề của thằng bé Đức, là ở chỗ nó quá sung sướng quen rồi. Mấy tuổi thanh niên có tiền sẵn đều như vậy, hỏng hết!. Bây giờ, sẵn tiện dịp này, cho nó một ít trải nghiệm. Cứng rắn một chút. Biết đâu sẽ có hiệu quả.

- Như vậy...

- Yên tâm. Thằng Tuấn Minh mới đi du học về, nó đi suốt cả chục năm nay rồi, từ năm lớp 10., tôi cũng sắp quên mặt nó luôn. Như thế này, này...

Một hồi chiều đó. Bà Lan sau khi nhận được cuộc điện thoại thì không đi tìm luật sư nữa.

Ông Thanh cũng xin nghỉ phép một vài hôm, cùng với người bạn của mình, Nam tiến.

=====

9h tối, hôm ấy.

Một nhà hàng thuộc quận Tân Phú.

Vị bác sĩ vẫn mặc nguyên chiếc áo blue trắng tiến vào, khiến mấy cô tiếp viên trong quán được dịp xì xào.

Mái tóc không quá dài lộn xộn trước trán, vầng trán cao và một sống mũi thẳng tắp khiến bất cứ người đối diện nào cũng phải xuýt xoa.

Trừ bố của cậu – ông Thanh,

Hai gương mặt với nhiều nét tương đồng, tương đồng luôn cả vẻ mặt lạnh giá băng hàn.

Vừa nghe tin bố của cậu từ Hà Nội bay vào,

Cậu đã xin đổi ngang ca trực để tới đây.

Vừa ngồi xuống bàn đối diện, Tuấn Minh liền mở lời:

- Có chuyện gì mà bố bay vào gấp thế ạ?

- Ừ.

Ông Thanh trả lời ngắn gọn, hắng giọng một chút rồi nói thẳng vào vấn đề.

Vừa nghe, đôi mày của người tên Tuấn Minh, vừa nhíu chặt:

- Con không đồng ý.

- Bố đã hứa với chú ấy rồi.

- Bố, con đang rất bận.

- Một năm. Nếu con đồng ý giúp bố chuyện này, bố hứa thuyết phục được mẹ con trong vòng 1 năm tới không bàn chuyện kết hôn của con.

Tuấn Minh thở dài. Điều cậu sợ nhất trên đời này lại chính là chuyện – mẹ cậu – suốt ngày rủ rỉ tỉ tê vào tai cậu chuyện kết hôn. Áp lực phẫu thuật một ca tim khó cũng không thể nào sánh bằng.

Đúng là không ai hiểu con như cha.

Bố cậu coi như đã đánh đúng điểm yếu trí mạng của cậu . Tuấn Minh chỉ còn cách đầu hàng:

- Được rồi. bao giờ gặp?

- Ảnh đây.

Ông Thanh vừa đưa tới trước mặt Tuấn Minh một tấm hình. Đôi mắt cậu lại dường như hắt sáng.

- Là hấn!

- Ai cơ?

Tuấn Minh đưa một tay lên cằm, khẽ day.Chính là tên hôm trước đã túm cổ cậu định đánh tới ở bệnh viện.

Thú vị thật. Hấn ta lại là con của bạn bố mình. Trái đất thật tròn, quả thực, trên đời này, chuyện gì cũng có thể xảy ra...

Nhưng...

Người bệnh nhân bị suy kiệt kia...

Trần Thành Khải...

Với kẻ trong ảnh này, có mối quan hệ như thế nào...

Như chợt nhớ ra điều gì đó,

Tuấn Minh đôi chút giật mình.

Sau bữa ăn đêm và lời tạm biệt vội vã với bố mình,

Cậu trở lại bệnh viện.

Lật giở hồ sơ.

Cũng là ngay giữa đêm ấy,

Cậu yêu cầu làm một số kiểm tra.

Khi người nhà đã ra khỏi phòng, chỉ còn lại mình cậu và người thanh niên kia.

Tuấn Minh hơi chút nheo đôi mắt,

Không chần chừ mà lật giở thân người Thành Khải, kiểm tra phần dưới hông.

Nơi hậu huyệt, thực sự, có tổn thương...

Sững người một chút,

Vị chua xót như dâng ngập trong lòng...

Đôi bàn tay vị bác sĩ trẻ lập tức vén lật chiếc áo bệnh khỏi cơ thể ấy...

Cậu ấy... thật gầy...

Hơn nữa,

Toàn bộ phần ngực, sau lưng, thân người...

Đều là những vết cắn mờ còn lưu lại,

.....

Thì ra là như vậy...

Khi nhận được những báo cáo chụp chiếu,

Tuấn Minh chỉ dựa vào đó mà đọc kết quả,

Vốn dĩ là không hề có tổn thương phần mềm, nên dĩ nhiên không ai mà đi vạch từng chút da của bệnh nhân ra xem xét.

Và thực chất nếu chỉ là ngứa xủ do kiệt sức, cũng không tới mức hai hôm rồi chưa tỉnh.

Nhưng, đầy những dấu vết còn lưu lại trên thân thể kia, Tuấn Minh làm sao có thể không hiểu.

Lại nực cười như vậy.

Cậu từ nơi phương xa vừa trở về tới cái đất Việt Nam này, lại ngay lập tức, một trong số bệnh nhân đầu tiên của cậu ở đây, lại cũng mang trong mình cái giới tính thứ ba, giống cậu.

Tuấn Minh nhìn gương mặt xanh xao trước mắt. Như có như không mà thương cảm, ngay trong giấc miên man kia, một giọt nước mắt của Thành Khải lại vừa chực rơi....

Cậu ta...

Chắc hẳn đã phải trải qua những đau khổ quá lớn rồi...

Mà có lẽ, sự dày vò ấy, không phải chỉ một, hai ngày,

Tuấn Minh cắn chặt khớp hàm, đưa tay cài lại nút áo trên ngực Thành Khải, từng mảnh xương quai xanh gầy gò hiện ra theo từng nhịp thở suy yếu...

Đưa tay đến, lau đi giọt nước mắt vừa trào ra...

- Đừng sợ. Tôi sẽ bảo vệ cậu.

=====

Buổi tối hôm sau,

Đức được bảo lãnh.

Khi vừa đặt chân về đến nhà,

Ba cậu không như mọi hôm, trách mắng,

Bà dì ghẻ cũng không như mọi hôm, giở trò thương xót.

Trong không khí trầm lặng của căn phòng khách sang trọng. Có thêm một người đàn ông.

Trần Đức không nhớ Tuấn Minh.

Khi xông tới bệnh viện, cậu đã điên rồi.

Thế nên, vừa nhìn qua đã muốn rời đi khỏi.

- Con đứng lại.

Coi như không nghe thấy, Trần Đức vẫn bước tiếp.

Ông Độ ra hiệu, vị thư ký của ông đứng gần Đức, liền xoay người, giữ lấy.

- Ba có chuyện quan trọng.

Đức miễn cưỡng, ngồi phịch xuống chiếc ghế.

Tâm trạng cậu hoàn toàn không tốt. Cậu muốn lập tức tới bệnh viện, nhưng tên lái xe khốn kiếp và vị luật sư tên Hải kia nhất định không để cậu tới đó.

Hiện giờ bên phía công an cũng đang chờ lời khai của nạn nhân - Thành Khải.

Nên việc Đức muốn tới đó, là không thể.

Người thanh niên mặc một bộ vest lịch lãm, ngồi chiếc ghế kế bên ông Độ, đưa cặp mắt sắc lạnh của mình mà đánh giá tên thanh niên trước mắt. Không sai, là cậu ta.

Ông Độ hít một hơi dài, không nhanh không chậm, giữ chắc giọng nói:

- Đức. Đây là anh hai con. Tuấn Minh. Là con riêng của ba và người ba yêu trước khi ba cưới mẹ con.

- Sao cơ?

Đức như vừa nghe phải một cái gì đó nhảm nhí, phì một cái rồi vợ lấy cốc nước trên bàn, uống.

- Ta thực chưa muốn công khai. Nhưng hiện tại Tuấn Minh đã đi du học về. Cũng đến lúc, các con gặp nhau.

Tuấn Minh đứng dậy, tiến tới trước mặt Đức, giơ tay lên:

- Chào em. Anh là Tuấn Minh.

Đức nhanh chóng đặt ly nước lên bàn, gạt tay Tuấn Minh sang một bên:

- Bà dì ghẻ kia, lại muốn giở trò gì?

- Không được hỗn – Ông Độ cắt ngang lời:

- Đây là bản xét nghiệm AND. Tuấn Minh chính là anh hai con. Toàn bộ quyền thừa kế cũng sẽ nhanh chóng được công khai. Từ nay, những phần tài sản xưa kia thuộc về mẹ con, Con sẽ được hưởng. Còn toàn bộ công ty, tạm thời ta sẽ để tên anh hai con kế nhiệm

- Ba nói cái gì? Anh Hai? Thừa kế?

- Đức. Mỗi một ngày, con đều gây chuyện. Nếu không phải ta âm thầm bồi dưỡng anh hai con xuất sắc như vậy, e rằng, trao cho con, tài sản của ta sẽ bị con phá nát trong vòng một đêm!

Đức nhăn chặt mày, ném ly nước xuống dưới đất:

- Xoảng!

- Các người bị điên sao? Anh Hai nào? Tự nhiên ba đem về một kẻ đầu đường xó chợ rồi nói là anh hai? Không đời nào!

- Đức. Cho dù con có chấp nhận hay không, sự thật chính là sự thật. Ba kêu cả luật sư Hải tới đây rồi. Mọi chuyện cứ như thế đi!

- Ba....

- Còn không biết hối lỗi?. Ba thực sự quá thất vọng về con rồi. Còn nữa. Toàn bộ thẻ ngân hàng của con, ngay ngày mai, sẽ bị khóa. Con có hai lựa chọn để kiếm tiền sinh hoạt. Một là tự tìm người cho thuê 2 căn nhà của mẹ con để lại. Hai là tới làm việc cho công ty vào những ngày không có tiết. Ta sẽ sắp xếp.

- Sao cơ? Làm việc?

- Con đã trên 18 tuổi rồi. Và con có tay, có chân. Tại sao không thể?

Ông Độ không thèm quan tâm tới sắc mặt trắng bệch của Đức, quay sang vợ:

- Em thu xếp chỗ ở cho Tuấn Minh sao rồi?

- Con nó muốn ở gần chỗ làm hơn, cho nên...

Đức tiến tới, tóm lấy cổ áo Tuấn Minh:

- Mà ở đâu, cút về đó!

Vậy nhưng, Tuấn Minh lại chỉ mỉm cười, thản nhiên:

- Anh biết là, em sẽ hơi sốc một chút. Ba thực ra cũng muốn là để thư thư một thời gian nữa. Nhưng, lần này, em quá sai rồi.

- Tôi không có giam giữ anh ta!

Tuấn Minh gỡ tay Đức ra khỏi cổ áo mình, nhỏ giọng:

- Lo thân mình cho tốt đi. Em trai.

Đức sững người...

Chỉ trong vòng có vài ngày,

Chuyện này...

Chuyện này...

Là cái quái gì...

Không thể nào!

Không thể nào!

=====//=====

12. Chương 12: Lạc Lối

Đón ánh nắng gay gắt của mùa nắng Sài Thành trước thềm năm mới,

Chỉ còn hơn một tháng nữa, là tết.

Đường phố dường như cũng rộn ràng hơn, các cành mai cũng bắt đầu chớm nụ.

Hé mở đôi mắt,

Thành Khải tỉnh dậy trong một buổi sáng đầy vạt nắng như thế.

Bà Thơm, mẹ của cậu, mừng rỡ mà đi gọi bác sĩ.

Tuấn Minh bước vào phòng, khám qua một chút,

Khóe miệng trước giờ vẫn hay lạnh nhạt, nay lại tự động mà cong lên:

- Sức khỏe đã ổn hơn rất nhiều, người nhà không cần lo lắng nữa.

- Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ.....

Tuấn Minh không bước đi, mà đôi mắt như bắt lấy gương mặt xanh xao kia, dạm hỏi:

- Cậu thấy thế nào rồi?

-Mẹ..

Thành Khải không trả lời câu hỏi của vị bác sĩ trước mặt, Trong đôi mắt vô hồn của cậu giờ đây, chỉ có một hình bóng, mẹ cậu.

Người phụ nữ trung niên đầu đã lấm tấm những sợi tóc hoa râm bạc màu, gầy gò mà vắt lên mình bộ quần áo đơn bạc.

Nhà cậu, vốn dĩ chỉ là một cái tiệm vải con con, miễn cưỡng cũng gọi là đủ nuôi ăn nuôi học hai đứa đang tuổi trưởng thành.

Sự khắc khổ hằn sâu trên khóe mắt của bà Thơm, khiến Thành Khải lại thêm bao nhiêu chua xót, cậu, muốn ngồi dậy, ngay giờ đây, cậu thực sự chỉ muốn ôm lấy người phụ nữ kia, người phụ nữ đã hi sinh một đời, cho cậu, và em trai cậu..

Thành Khải chống tay,

Người y tá mới bước chân vào phòng, hôm nay, được một chút chấn động nhỏ.

Vị bác sĩ Tuấn Minh kia suốt ngày lạnh như đá tảng, thế nhưng, hôm nay lại nhanh chóng mà đưa tay ra, đỡ lấy người sinh viên yếu ớt kia, dựa lên thành giường bệnh.

Bà Thơm cũng vội vàng bước tới. Cổ găng chất giọng nghẹn ngào, choàng tay ôm lấy đứa con dứt ruột sinh ra, vào lòng:

- Thành Khải, con ơi. Con của mẹ...

- Mẹ...

Những giọt nước mắt đua nhau rớt từ gò má người mẹ, chảy ướt một bên vai Thành Khải. Thế nhưng, Thành Khải lại không khóc, hay chỉ ít, là chính Tuấn Minh không thấy trên gương mặt kia, một chút ướt nào...

Chỉ còn lại, đôi mắt, vô hồn, trống trải.. nhìn về phía khoảng không trước mặt...

Khẽ buông người con trai nhỏ trong tay ra, bà Thơm sụt sùi:

- Con có đói không? Mẹ đi mua cháo cho con?

-

Thành Khải im lặng, bà Thơm lại như nhớ ra điều gì, liền nói:

- Bố con đã về trước rồi, ngoài đó còn ông bà, mùa lạnh cũng không thể để ông bà ngoài đó một mình được. Các chú con, ai cũng bận cả...

Bà đưa mắt lên nhìn Tuấn Minh:

- Với lại, anh bác sĩ này, cũng đã nói bệnh của con không có gì nghiêm trọng cả, chỉ cần nghỉ ngơi. Thế nên...

Thành Khải không trả lời, cậu cố gắng nở một nụ cười, trấn an bà.

Sau khi bà Thơm đã cất bước khỏi phòng.

Người y tá vẫn không hiểu sao, Tuấn Minh lại vẫn chưa rời đi.

Ngồi xuống bên cạnh giường. Tuấn Minh cất giọng:

- Cậu đã tỉnh rồi, một lát nữa, công an sẽ tới đây. Nếu như cậu không muốn gặp. Tôi có thể giúp để thêm vài ngày nữa.

Thành Khải khẽ quay sang:

- Công an...

- Đúng. Một người bạn của cậu đã tố cáo tên Đức đó có hành vi giam giữ người trái phép. Cậu có thể nói với họ toàn bộ sự việc, không cần phải dấu điều gì.

Tuấn Minh nhìn sâu vào gương mặt ấy, nhấn mạnh thêm:

- Còn nữa, không cần phải sợ hãi.

Thành Khải im lặng. Không ai biết được, cậu suy nghĩ điều gì.

Một lát sau. Cậu như có như không, mà trả lời:

- Gọi cho Long..... gọi em ấy tới đây, giúp tôi.

Long vừa nghe được thông báo từ bệnh viện, liền nghỉ ngay giữa tiết mà chạy tới.

Chỉ mới nửa tiếng sau đã hồng hển vừa thở vừa bước vào...

- Anh Khải, anh tỉnh rồi sao...

- Anh Khải, anh Khải...

Nhìn mái tóc bông bông xù của Long, lòng Thành Khải, hỏi thử xem, có bao nhiêu chua xót?. Cũng là vì thương cậu em này, cũng là vì không đành lòng nhìn mái tóc bông kia phải đau đớn. Mà cuối cùng, người thê thảm nhất, lại chính là cậu.

Trách ai được đây?

Có trách, thì chỉ trách chính mình...

Nếu, trái tim con người ta, có một chút thông minh của lý trí, đừng bao giờ tự tay móc tâm gan xuống cho kẻ khác có cơ hội mà đạp dẫm lên, thì đã chẳng bao giờ có cái gì là bi thương trên đời này nữa rồi...

Long rụt rè bọc lấy bàn tay xanh gầy của Thành Khải:

- Anh Khải...

- Là em, đúng không?

- Em sao...

- Rút đơn về đi.

- Không thể! Tên chết tiệt đó, em không bao giờ tha thứ cho hắn! em sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn!

- Rút đơn về....

- Anh Khải....

Tha thứ sao?

Đã là tự mình huỷ hoại, đã là tự mình chuốc lấy nhơ nhuốc và đau thương, vậy nói tới từ tha thứ, nghe có quá nực cười hay không?

Nếu chính cậu, nếu chính Thành Khải cậu, không lỡ yêu lầm kẻ mang tên Trần Đức ấy, thì có phải rằng, suốt một quãng thời gian kia, cậu sẽ là một thằng trai bao hạnh phúc không?

Hắn cho cậu tiền.

Hắn cho cậu những nụ hôn dài,

Hắn cho cậu nhà, cho cậu xe, cho cậu ăn, cho cậu mặc...

Hắn làm cho tất cả những người tình còn lại của hắn, đều phải ghen tị với cậu...

Nhưng,

Thứ mà cậu muốn

Mãi mãi...

Mãi mãi....

Dẫu là suốt cuộc đời này

Hắn cũng không thể cho cậu được sao?

Trần Đức...

Rút cuộc, là anh đã nợ tôi. Hay... chính tôi, đã nợ anh?

Quen anh rồi

Biết anh rồi

Hôn anh rồi, yêu anh rồi...

Tôi không còn gì để giữ cho riêng tôi được nữa.

Gặp anh rồi, trái tim tôi lại để quên mất bên cạnh người...

Tôi ở đây..

Nhưng, trái tim tôi ở đâu...

Thân xác còm cõi của tôi, vẫn nơi này, vẫn nghe vẫn thấy, vẫn cười, vẫn thở...

Nhưng... tâm hồn tôi, ở đâu rồi?

Suy nghĩ của tôi, ở đâu rồi?

Tất cả... lại không ở đây...

Thành Khải tôi, giờ đây, chỉ còn là một cái xác, không hồn....

Không hơn, không kém...

Từng chiếc lá khô chạm nhẹ nơi đáy thềm bệnh viện,

Cũng giống như dòng chảy lạnh lẽo trong từng thớ thịt kia...

Chỉ còn là sinh tồn,

Chỉ còn là sống, mà như không sống...

Trần Đức...

Anh sẽ thực sự quên tôi chứ?

Như ngay từ bây giờ đây,

Tôi phải tập quên anh....

Trước khi gặp anh...

Tôi chưa từng sợ cô đơn, lạnh lẽo,

Trước khi gặp anh...

Tôi chưa từng sợ bữa cơm chỉ có một mình.

Nhưng...

Rút cuộc giờ đây, mọi thói quen. Đều phải trở thành một thói quen: sống, không có anh.

Thành Khải dùng đôi mắt vô hồn nhìn ngoài khung cửa sổ,

Một kẻ nào đó, ngoài cuộc, lại dùng đôi mắt xót xa, nhìn theo tấm lưng mỏng manh ấy....

Chỉ tiếc rằng,

Thời điểm, chính là thứ chúng ta không bao giờ có quyền chọn lựa.

=====

Công an xác nhận,

Thành Khải chỉ là do tự bản thân vận động quá mức nên dẫn tới kiệt sức, không có hành vi giam giữ trái phép nào.

Trần Đức, dĩ nhiên, là trắng án.

Mọi thứ điên rồ Trần Đức đều có thể nghĩ ra được, nhưng chính cậu giờ đây lại không thể hiểu nổi, vì sao, Thành Khải, lại không tố cáo cậu?.

Trần Đức còn nghĩ, hẳn sẽ vùi một số tiền lớn để trao đổi với cậu chứ?

Không thể hiểu nổi,

Vậy nhưng, hẳn lại có chút vui mừng,

Hắn muốn tới bệnh viện,

Nhưng tên luật sư kia nhất định ngăn cản hắn.

Hắn có thể đi đâu cũng được, nhưng để vụ án này tạm lắng, hoặc ít nhất là sau khi Thành Khải ra viện, Đức mới có thể gặp.

Chờ đợi sao?

Như vậy cũng tốt.

Ít nhất, hắn cũng có chút thời gian mà suy nghĩ xem, tiếp theo nên đối phó với cái thằng anh hai trên trời rơi xuống như thế nào.

Đức lái xe tới quán bar,

Gọi cả đám bạn,

Thực sự nốc cho tới say mèm,

Phải xả một chút, không khí trong nhà quá bức bối.

Hắn không thuận mắt bất cứ ai nữa.

Thế nhưng.

Đến lúc tính tiền, lại mới phát hiện ra, chuỗi ngày mệt mỏi và bức bối, mới chỉ là bắt đầu.

Các thẻ đều đã bị khóa.

Hắn điên tiết ném cả cái ví lên mặt phục vụ:

- Nói! mày vào đây mấy ngày, thẻ mà không biết cà? Con bà nó! Cút!

- Thưa quý khách, thực sự thẻ này, không dùng được!

- Không dùng? *** má? Gọi... ợ... gọi chủ quán ra đây!

Đức là khách V.ip ở đây, thế cho nên người phục vụ cũng sợ là mình có sai sót gì hoặc máy POS bị lỗi. Liên lập cập mà leo lên trên lầu.

Cả đám đàn em cũng đã quay lại, xem trò vui. Thực sự thẻ đã bị khóa, mong quý khách thông cảm, thanh toán bằng tiền mặt!

- Bị khóa? Có chuyện gì vậy? gì vậy?

Mấy đứa nháo nhác”

- Sao vậy có gì vậy?

- Sao vậy nhỉ?

- Tiền mặt? sao nay Boss Đức lại thiếu tiền ư?

- Chuyện gì vậy?

Đức tái mặt. Cậu vẫn còn nghĩ rằng, lời ba cậu nói, chỉ là trong lúc tức giận vì cậu bị công an sờ gáy mà thốt ra.

Chứ thực sự không ngờ. Đến chính hôm nay, cậu trở thành trò cười nhạo cho cả đám đàn em.

Đức, hiển nhiên không có đủ tiền mặt.

- Mời quý khách thanh toán ạ....

Đức sững người....

Chuyện này....

- Mời quý khách thanh toán...

Đức móc ví, vét hết số tiền mặt còn lại, đặt lên trên bàn.

Chuyện vui như vậy.

Dĩ nhiên, chỉ trong một loáng bóng thằng Kiên đã xuất hiện, nó vút tạch cái thẻ trên bàn, sau đó lớn tiếng:

- Để tao tuyên bố cho chúng mày biết một chuyện. Ba của Boss Đức đây đã chính thức đem về một người con riêng. Và – từ bây giờ -Kiên vỗ lên vai Đức – nó – sẽ không có một xu nào của ông già nữa!. ha ha ha ha!

- Sao? không đủ tiền để thanh toán ngay cả một cuộc nhậu....

Nắm tay Kiên đặt trên vai Đức siết mạnh:

- Nếu dạng háng ra mời anh, anh sẽ bao cứng.

- Bóp!

Một cú đấm tạt ngay mặt Kiên.

Đức giằng người xoay bước chân, lái xe về nhà.

Thế nhưng, thằng Kiên chỉ cười ha hả. Đau. Nhưng Trần Đức à Trần Đức. Nếu mày không còn tiền, không còn cái thẻ của kẻ duy nhất kế thừa tập đoàn X. Thì mày cũng chỉ là một con giun. Nhất định, tao sẽ xéo cho mày nát!

=====

Cuộc đời, kẻ chưa từng trải qua sỉ nhục, khi vấp phải, một sẽ hóa trăm,

Nói, giữ được bình tĩnh ư?

Không,

Dĩ nhiên là không.

Đức điên cuồng phi xe về nhà, đập vỡ tất cả những gì cậu có thể nhìn thấy,

Bình hoa, điện thoại, ly cốc, bất kể thứ gì trong tầm tay.

- Rầm!

Chiếc bàn trong phòng khách bị Đức quật xuống.

Tất cả người làm không ai dám bước chân tới.

- Gọi cho ông chủ, mau đi, gọi đi...

Tiếng bước chân hốt hoảng của bà Lan từ trên lầu lao xuống:

- Đức.. chuyện gì vậy? Sao con lại...

- Là bà! Tất cả mọi thứ đều là do bà!

Đức gằn giọng, đôi mắt ngầu đỏ tiến tới cầu thang, một đường kéo bà Lan xuống, tát tới:

- Bốp!

Thân sức của một người đàn bà hơn 40 tuổi, không thể nào chống đỡ nổi cái tát mạnh, bà Lan ôm mặt ngã dúm dui.

- Thụp

- Thụp!

Đức liên tiếp đập lên người mà cậu gọi là dì ghẻ đó, miệng liên tục gào lên:

- Đập chết lũ thói tha các người!

- Vì bà! Vì con đàn bà khốn nạn này mà tao ra ngày hôm nay!

- Đức... xin con...

- Đứng dậy!

Đức túm lấy cổ bà mẹ kế, ép đứng dậy đối diện mặt mình, nghiến từng chữ:

- Nói! Chính bà đúng không? Chính là bà đã xúi ông ta cắt thề của tôi, đúng không? Chính là bà đã dẫn thằng con hoang đó về đây đúng không?

- Đức, con nghe dì nói..

- Chính là bà!

- Chính là bà! Tất cả mọi thứ tôi ra ngày hôm nay, chính là vì bà...

- Không...

- Thụp...

Lại những cú tát, cú đấm được giáng xuống. Men say hay sự nhục nhã khi bị sỉ vả, Đức không rõ, cậu chỉ biết rằng, chỉ nghĩ rằng, người đàn bà này chính là căn nguyên của mọi chuyện...

Người làm đều đứng ngoài cửa, không ai dám bước vào, can ngăn.

Đúng lúc đó, ba Đức về, số người làm mới bước tới theo, dìu bà Lan rời khỏi.

- Bốp!

Một cái tát thẳng ngay giữa mặt Đức.

Đức sững người.

Hai mươi năm

Một cái tát.

Hai mươi năm từ ngày sinh ra, người ba thân sinh của cậu, mới giáng xuống má cậu, một cái tát bồng rút. Ông Độ nhìn người vợ đã đau tới ngất xỉu, chua chát:

- Cút khỏi đây. Cút ngay khỏi đây! Tao không có đứa con như mày! Cút đi!

- Ba... bà vì người đàn bà kia, đuổi con?

- Cút khỏi đây!. Cút ngay!. Từ bây giờ trở đi. Mày không còn là con tao! Cút!

Ông Độ vợ được chiếc ly còn sót lại, ném mạnh xuống đất...

- Xoảng!

Chiếc ly, vỡ tan...

Chiếc ly, vỡ tan rồi, còn có thể lấy keo mà hàn mà gắn,

Tình cảm vỡ tan rồi, lấy gì mà dính lại cho vừa?

Một tiếng ba, hai tiếng ba,

Tình phụ tử hôm nay chấm dứt,

Sợi tơ mảnh trong gió đứt tung...

Trần Đức dõi mắt theo nhưng mảnh vỡ trải đầy trên đất...

Cúi xuống, nhặt lấy một mảnh, siết trong tay...

Một đường cửa lập tức ứa máu...

Đau...

Rất đau...

Không..

Không...

- Tôi không cần các người!

- Tôi không cần các người!

- Tôi căm thù các người!

- Ông không phải là ba tôi!

- Ông không xứng...

Trần Đức không biết, mình lái xe đi đâu, về đâu...

Cứ thế mà phóng đi,

Cứ thế mà thiếp đi, ngay trên chiếc xe của mình...

Thế là hết...

Về đâu nữa?

=====

Trước bàn thờ của bà Hà, mẹ ruột Đức.

Ông Độ siết chặt nắm tay.

Tôi, xin lỗi...

Trần Đức,

Mẹ mất đi, con mấy mùa côi cút?

Cha thương con lời nào hết cho vừa,

Mái tóc điểm sương, đầu cha đốm bạc,

Mỗi một sợi đều là tận tâm can.

=====

Nửa tháng nay, Đức ở lại sông bạc.

Ăn uống, sinh hoạt, chơi bời, đều tại đây.

Mọi thứ ánh sáng, mọi thứ thông tin bên ngoài, Đức không cần biết đến nữa,

Ván thắng, ván thua, rượu, thuốc lá.... Ngập tràn trong từng bọt khí...

Các cậu ấm nhà giàu sa cơ lỡ thế,

Bao giờ cũng còn một khoản giắt lưng ketchup,

Lại thối nát tới gốc tới rễ,

Thế cho nên, nói là miếng mồi ngon của bọn câu bài, chắc chắn không sai lệch.

Đầu tiên, là chiếc xe hơi.

Cái thứ hai, là ngôi nhà đầu tiên của Đức được thừa hưởng.

Ra đi, chỉ trong vòng nửa tháng.

Bao nhiêu tỷ?

Đừng có nói là tiền gán căn nhà thứ nhất mà mẹ cậu để lại cho cậu ấy, chỉ có vài tỷ.

Mà dẫu có trăm tỷ ngàn tỷ.

Không thứ gì qua nổi ván đỏ đen.

Tài sản cả đời làm như trâu như ngựa.

Hỏi thử đủ mấy ván ăn thua?

Sơn lao tới kịp thời, trước khi Đức bán luôn cả căn thứ hai còn sót lại.

Vất vả lắm mới dò được tung tích của Đức.

Nhưng dĩ nhiên, lũ chó săn không dễ gì để cho Sơn qua cửa.

Cũng may, Sơn khéo mồm khéo miệng, đập cho tên bảo vệ cửa sau một xấp, mới qua được ải này, đồng thời cũng moi được chút thông tin.

Sơn làm như vô tình đi ngang mà đổ ly café lên áo Đức.

Đức dĩ nhiên không thể nào mà cố tình làm bơ.

Trong nhà vệ sinh:

- Gì?

- Đức, mày điên rồi sao? Mày có biết đây là đâu không?

- Không mù.

- Về với tao.

- Cút!

Sơn điên tiết cũng chửi bậy rồi nhổ một bãi nước bọt:

- *** má! mày muốn chết thì tao kệ mẹ mày, nhưng mày định gán nợ cả căn nhà đang thờ mẹ mày sao?

-

- Nghe tao. Về đi

Một tiếng ” mẹ ” ấy, thốt ra,

Đức bỗng như bừng tỉnh...

Mình...

Đang làm gì....

Căn nhà ấy,

Căn nhà mà thiếu chút nữa, cậu đem lên canh bạc ấy, là căn nhà đã chứa cả tuổi thơ của cậu, trước khi dọn sang căn biệt thự xa hoa kia.

Cũng là căn nhà, mà hiện tại, đang thờ di ảnh của mẹ cậu.

Vì nguyện vọng đơn giản của bà trước khi mất, là, được ở lại đây. Thế nên, ba cậu suốt bao nhiêu năm vẫn không nỡ dời đi hương khói.

Thật không ngờ...

Trần Đức, lại có một ngày, mà cũng thối nát tới mức này..

Bước chân lên xe của Sơn đang chờ sẵn ngoài cửa.

Bánh xe vừa di chuyển.

Giọt nước mắt của Đức, lại lăn xuống...

Mẹ....

Nhìn thẳng bạn vốn điên cuồng xưa đây, lại dờ dẩn mà gục đầu lên kính xe.

Sơn không đành lòng, vỗ vỗ bờ vai Đức:

- Về với tao. Đéo chết đói được đâu!

=====

Một thằng nhóc Sơn ngày ấy, bập bồm bước chân vào thế giới của các cậu ấm cô chiêu.

Không một ai thích nó.

Không một ai chơi cùng.

Nó, là gay.

Người ta sợ đụng vào nó, như sợ bệnh truyền nhiễm.

Một ngày, một tên say xỉn, cố tuột cái quần của nó xuống, xem thử cái giống đực của nó, có khác gì với cái giống đực của lũ đàn ông không?

Nó không đủ sức giấy dụa.

Nó đã tưởng mình bị ăn sạch tới nơi.

Nhưng.

Một cú đâm tung ra,

Nó thoát được.

Một kẻ bằng tuổi nó, lại ngẫu hơn nó cả chục lần.

Đức tiến đến, kéo lại quần cho nó.

Cái ngày đầu tiên. Khi thằng bạn tên Đức ấy, chìa tay ra, xách lại cái quần cho nó.

Nó vẫn còn nhớ.

Và, nó cũng không quên, một câu nói hằn sâu vào trái tim và khối óc nó:

- Muốn sống được ở cái đất Sài Gòn này. Phải “dám ”.

Dám sao?

Ban đầu, thằng nhóc tên Sơn ấy, không hiểu.

Sự thực thì, 16 tuổi, còn quá nhỏ để hiểu

Sau này, nó mới biết được rằng,

Một đôi khi, cần phải dám đâm vào mặt đứa nào chê bai nó.

Một đôi khi, cần phải dám nhổ một bãi nước bọt vào thẳng mặt đứa nào cười nhạo nó.

Và, một đôi khi, cần phải dám khốn nạn.

Nó, đã làm được.

Và, nó, đã trở thành bạn của cái kẻ, đang cố tỏ ra mạnh mẽ kia, bên cạnh.

=====//=====

13. Chương 13: Cơ Hội

Giờ giải lao giữa tiết.

Thành Khải chôn mình một góc lớp, cặm cụi ghi nhớ những công thức trước mắt.

Gần một tháng đã trôi qua,

Toàn bộ đám sinh viên đã nhao nhao bàn về cái tết nguyên đán trước mắt.

Đứa nào cũng háo hức, đứa nào cũng mong chờ.

Một điều đặc biệt của cái tết 2018 này, chính là valentine trùng vào 29 tết.

Thế nên, cũng chẳng lạ gì, cái tuổi yêu đương mãnh liệt ấy, lại có nhiều lời để nói với nhau đến thế.

Nhưng. Thành Khải chẳng muốn nghe thấy gì.

Đối với cậu, kể từ ngày bước chân ra khỏi chiếc giường bệnh kia ,

Mọi thứ, đều đã trở lên mờ nhạt, vô nghĩa.

Như thế nào cũng được.

Xuôi cũng là xuôi

Ngược cũng là ngược.

Xanh đỏ tím vàng, chẳng qua cũng chỉ là phân biệt.

Nắng hay gió, chẳng qua cũng chỉ là thứ của trời.

Bố mẹ cậu muốn cậu về lại Nam Định.

Nhưng vị bác sĩ tên Tuấn Minh ấy, lại khuyên ông bà không nên.

Cố gắng để Thành Khải ở lại, học nốt đôi ba tuần rồi về tết. Dẫu có thế nào, việc học hành, vẫn không thể bỏ dở.

Bà Thơm sốt ruột, hỏi đi hỏi lại thế có được hay không?

Nhưng vị bác sĩ kia lại hứa rằng, sẽ chăm nom cho đứa con yếu ớt của bà.

Thế cho nên, bà trăm sự nhờ lại vị bác sĩ tận tâm ấy, mà ra về.

Tiếng tin nhốn vang lên, khiến Thành Khải hơi giật mình.

Từ < Bác sĩ Minh>: Hôm nay mấy giờ em tan trường? Anh tới đón nhé?.

Thành Khải hơi chút chần chừ, rồi cũng như thường lệ mà nhún lại: Vâng.

Từ sau khi mẹ cậu về quê,

Vị bác sĩ ấy như thể thật nghiêm túc mà giữ lời hứa với bà, chăm sóc cho cậu. Tìm thuê cho cậu một căn phòng khá thoáng đãng.

Những vật dụng thường ngày cho tới quần áo, đều để lại bên căn chung cư kia. Thành Khải chưa một lần muốn nghĩ đến, chứ không nói gì đến việc trở lại đó mà thu dọn chút đồ.

Thế nên, lại cũng là nhờ vào người em hờ tên Long ấy , và vị bác sĩ tốt bụng kia, một tay thu xếp.

Tuấn Minh cũng thường hay tiện đường mà tới đưa cậu về nhà.

Cậu thực lòng, rất biết ơn.

Thế nhưng, nỗi đau nào cũng dễ nguôi ngoai,

Chỉ có nỗi đau do tình gai tình cứa, lại cứ mãi như một cái đinh ghim chặt trong lòng, càng ngày càng rỉ sét, càng ngày càng khiến Thành Khải nhức nhối và đau đớn hơn, không cách nào lấy ra được.

=====

Tuấn Minh.

Trong ánh mắt kia, vẫn là sự u buồn.

Hơn một tháng kể từ ngày phát hiện ra, chàng sinh viên mảnh khảnh ấy, cũng là một người thuộc giới tính thứ ba như mình.

Thành Khải, vẫn như vậy, có như có, không như không.

Sự hờ hững với tất cả mọi thứ tồn tại trên đời này, khiến Tuấn Minh không khỏi cảm thấy chạnh lòng.

Thành Khải.

Hai từ đơn giản ấy, theo mỗi một nhịp suy nghĩ, lại hằn sâu hơn vào một tác trong lòng.

Tôi biết, tôi: là rung động.

Ở bên cạnh cậu ấy, tôi tự thấy như chính bản thân mình sinh ra một cảm giác muốn che chở, muốn bảo vệ.

Làn da trắng xanh, một đường mảnh dẻ.

Tôi lại thấy, xinh đẹp,

Đúng, là xinh đẹp.

Một buổi chiều, cậu ấy đứng đó, nhìn về phía những bông thạch thảo bên một gánh hoa rong,

Một buổi chiều, cậu ấy cố đưa nốt những đồng tiền lẻ với theo một người xin ăn khi ngang qua những ngã tư vội vã.

Một cái thẳng xe gấp, cả cơ thể gầy yếu, tựa lên vai tôi.

Một chút choáng váng, cả cơ thể gầy yếu, ngã trợn trên tay tôi.

Nhẹ nhàng, đến như thế.

Đơn giản, đến như thế,

Khoác trên vai chiếc áo sơ mi bỏ dở hai cúc đầu.

Cậu ấy, chính là người tôi mong muốn.

Cậu ấy, là thiên thần,

Trong cái thế giới này, đặc biệt là ở một đất nước truyền thống như Việt Nam. Khi đồng tính vẫn còn là một cái gì đó, thật quá mới mẻ, thật quá khó khăn để vượt qua, để công khai, nhất là, đối với một người yếu đuối và chịu nhiều tổn thương như thế.

Tuấn Minh, trời sinh cho tôi một gương mặt lạnh.

Tôi cũng không biết, khi cười, hình dáng sẽ ra sao.

Nghề bác sĩ, cái nghề mà hàng ngày hàng giờ đều có thể bẽ trên tay những sinh mạng thoi thóp,

Chứng kiến những sự chia cắt, lìa xa,

Ranh giới của sinh tử,

Như thế, tôi phải làm sao, để em có thể hiểu được,

Là Tuấn Minh tôi, đang muốn chìm vào ánh mắt u buồn đó của em. Thành Khải.

Tôi, là thương em.

Hay hơn cả thế nữa?

=====

Cho đi hay không cho đi?

Nhận lại hay không nhận lại?

Thành Khải của bây giờ, không còn đủ lý trí để nhận ra, thứ tình cảm ấy nữa rồi.

Bởi lẽ,

Con người ta chỉ để ý, khi những thứ đó, thuộc về người mà chúng ta quan tâm.

Nếu,

Nếu như, người trong chiều mưa hắt hôm ấy, phủ chiếc áo khoác trên vai cậu, là Trần Đức, có lẽ Thành Khải sẽ ghi nhớ tới ánh mắt đầy ôn nhu kia chẳng?

Nếu như, người trong cơn mệt mỏi tới choáng váng hôm ấy, đỡ cậu trợn trong lòng, là Trần Đức, có lẽ Thành Khải sẽ ghi nhớ cái ghì tay chặt chẽ đó chẳng?

Nếu như, hôm nay người đem tặng cho cậu bó thạch thảo rạng rỡ kia, là Trần Đức. Có lẽ, cậu sẽ cười ư....?

Thì ra, tình cảm chính là thứ như vậy,

Không quan trọng, việc đó là gì,

Chỉ quan trọng, ai là người làm ra những hành động ấy...

Nếu là người ta thương, ngổ ngẩn cũng thấy thật yêu kiều,

Nhưng nếu là người ta thương, một chút thương tổn lại thành to lớn lắm...

Trái tim đã vỡ vụn rồi,

Còn gì để mà nhớ, mà mong?

Thế nhưng, có thực là quên được..

Có thực là vô hồn?

Khi trong cơn mộng mị, ta vẫn thấy người.

Tình đầu là tình lâu quên nhất,

Tình đầu lại là thứ dễ tan đi.

Quả dưa xanh không chua cũng chín

Mối tình đầu chẳng nát thì tan...

Là thật sao...

Trần Đức..

Tôi lại hèn mọn tới mức này, tới mức qua ngã tử hai lần rồi..

Đêm đêm vẫn là nhớ tới người....

Phải sống, có thể sống..

Phải cười, có thể cười...

Bất quên... lại càng nhớ thêm...

Hôm nay, 22 tết,

Thành Khải lên chuyến tàu về Bắc...

Về thôi, về với gia đình

Về thôi, về với cái lạnh vùng đất đèn Trần thân thương,

Ngoảnh nhìn đóa bọ cạp vàng tươi tắn...

Thằng nhóc Long vẫy vẫy tay chào...

Nhưng..

Trên miệng lại khẽ thốt lên..

Trần Đức.. tết vui vẻ...

=====

Khoang tàu ngày hôm ấy, có thêm một người.

- Bác sĩ Minh?

- Thành Khải...

Làm sao để người hiểu?

Khuôn mặt ta lạnh bao nhiêu, trái tim ta lại nồng ấm bấy nhiêu,

Làm sao để người hiểu?

Chiếc vé tàu trên tay người cầm, là một cặp....

Là vì người,

Thành Khải....

Trở đêm, chiếc giường nằm trên khoang tàu lại như không còn cứng nhắc nữa,

Khẽ nâng cần cổ thon dài của Thành Khải, tựa gối lên trên đùi,

Đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc lòa xòa kia,

Khóe miệng Tuấn Minh, cong lên một chút.

Tôi, là vì em.

Ánh trăng sáng ngoài trời kia, có đẹp như mái tóc mềm của em, xõa rủ trên trong lòng tôi, hay không?

Lại cúi xuống, nhìn người đang say ngủ,

Thành Khải. Em rất đẹp.

=====

Phía bên kia, từng nhịp từng nhịp ray của đường tàu, cứ lẩn đi.

Phía bên này, lại là những tiếng cãi vã xung đột đến nẩy lửa.

Nửa đêm, Trần Đức không ngủ được,. Những chén rượu nồng buổi tối khiến cổ họng cậu như nứt ra. Cậu khát. Muốn xuống bếp lấy một chút nước.

Cậu đã sống ở nhà của Sơn ngay từ ngày rời khỏi khu đỏ đen ấy.

Nhưng, sự bao bọc của bạn bè, bao giờ cũng có giới hạn của nó.

Giới hạn ấy, đôi khi không phải đến từ chính người được gọi là bạn kia, nhưng, nếu là gia đình của họ, thì cũng không thể loại trừ,

Dưới phòng khách, tiếng đôi co vang vọng trong đêm, dĩ nhiên, là không một chữ nào thừa hay sót, mà đều như điểm lên vành tai của Đức, rõ mồn một.

- Ba, nói nhỏ một chút, nó còn ngủ trên kia.

- Tốt nhất là nó nghe thấy rồi mau cuốn gói khỏi chỗ này.

- Ba!.

- Tao nuôi một mình thứ ăn hại như mày chưa đủ sao? Giờ lại phải nuôi báo cô cả nó nữa? Cả tháng rồi đấy!. Đây không phải khu từ thiện!

- Ba nói con ăn hại? Hàng tuyển về là ai làm?

- Mày dám nói? đây là cái gì? Hóa đơn ăn chơi một đêm của chúng mày là bao nhiêu? *** mẹ!.gần 20 triệu!
. Bao nhiêu con điếm bán thân một đêm mới đủ cho chúng mày chơi bởi?

- Đủ rồi đó ba!

- Sao mà ngu vậy Sơn? Bên tập đoàn X, ba nó đã tuyên bố người thừa kế rồi. Là thằng anh hai nó!. Nó một xu cũng không có!. Mà tỉnh lại đi, nói nó nếu biết điều một chút, mau mau rút xéo khỏi đây!

Cút xéo?

Anh Hai?

Thừa kế...

Một xu cũng không có...

Trần Đức cứ thế, siết chặt đôi tay...

Cút xéo sao...

Trong đời, đây là lần thứ hai, Trần Đức phải nghe thấy hai từ ghê tởm ấy...

Tai cậu như ù đi, không muốn nghe, không muốn thấy gì hết...

Cậu lặng lẽ, rời khỏi căn nhà của thằng bạn duy nhất.

Bước đi.

Sài Gòn về đêm, chưa hề vắng vẻ.

Đã bước sang 23 Tết, lại càng không chút nào của sự cô tịch.

Thế nhưng,

Sự cô đơn trong lòng theo từng bước chân, mà lại như rõ ràng hơn, thấm đẫm hơn,

Tất cả những gì cậu mang theo, ngoài bộ quần áo mặc trên người, chỉ còn là chiếc chìa khóa nhỏ. Nơi căn nhà hương hỏa của mẹ cậu. Bà Hà.

Không biết bước bao lâu,

Không biết băng qua bao nhiêu con đường

Không biết vượt qua bao nhiêu sự trưng bày phô trương của phố thị những ngày giáp tết

Từng chậu hoa cúc đại, chum chum nụ, trong mắt cậu, giờ đây, không còn đẹp nữa.

Cậu ngẩng mặt lên trời, thế nhưng, giọt nước mắt vẫn ngoan cố mà trào ra, lăn trên khóe miệng, mặt chất.

Thật sự, là cậu đang sống?

Thật sự, là cậu đang tồn tại ư?

Nếu ngay giờ đây, cậu biến mất,

Liệu, cha cậu có một phút nào ăn năn không nhỉ?

Nếu, cậu biến mất, có ai vì cậu mà rơi lệ hay không?

Người duy nhất yêu thương cậu, là mẹ cậu, cũng đã từ bỏ cậu, từ rất lâu, rất lâu rồi.

Bước đến căn nhà của mẹ cậu, khi chiếc chìa khóa vừa tra vào ổ,

Một tiếng nói xa lạ lại cất vang:

- Có muốn đổi đời không? Cậu em?

Trần Đức ngoảnh ra, là một kẻ trong sòng bạc khi xưa.

Hóa ra, cậu vẫn còn giá trị sao?

Giá trị tới mức bọn chúng lại cho sẵn người canh ở cửa ngôi nhà duy nhất – thứ tài sản có giá trị duy nhất còn sót lại của cậu. Để mẹ mời. Nực cười. Trước giờ, chỉ có cậu đi sẵn. Còn cái cảm giác bị sẵn thế này, thực đáng để tâm ư?

Đức bỗng bật cười, chua chát.

Tất cả các người, là vì tiền,

Mụ dì ghẻ, là vì tiền,

Cha cậu, là vì tiền, nên cũng quên mất sự tồn tại của cậu sao?

23 tết.

- Được.

Đức cũng không thể biết được rằng, chỉ một tiếng nói đó của cậu,

Mà chỉ trong vòng đúng một tuần.

30 tết.

Cậu chính thức mất đi hoàn toàn căn nhà cuối cùng của mẹ cậu để lại.

Bảy ngày đánh bạc,

Bảy đêm thức trắng.

Khi cậu bị lũ đàn em trong sòng bạc, tổng cổ ra ngoài đường. Không ai còn nhận ra cậu nữa.

Thuốc lá, rượu, những thứ thức ăn nhanh vội vã tổng qua dạ dày, đã biến cậu trở thành một kẻ nhếch nhác tới thảm hại.

Trần Đức lại cười,

Hết cũng tốt, Còn gì để mất?

May hay không may đây?

Khi mà bọn chó đói lại nhất định không chịu cho cậu ký giấy nợ,

Vì sao?

Cha cậu đã chính thức nhận người thừa kế khác, Chính thức cắt đứt quan hệ cha con với cậu,

Một xu nợ e rằng cũng là khó lấy lại,

Chỉ tổ mất thời gian.

Thế nên, đơn giản mà quăng cậu ra đường.

Tốt thôi,

Một chiếc ghế trong công viên cô quạnh ngày 30 tết. Trần Đức. Ngủ.

=====

Trong căn biệt thự,

Người báo tin vừa rời đi,

Bà Lan đã vội vã xách giỏ muốn lao ra khỏi nhà.

Ông Độ lập tức ngăn giọng:

- Đứng lại đó!

- Em phải tới đón con về!

- Anh nói em đứng lại.

- Anh,...nhưng...

- Kệ xác nó! Từ bây giờ trở đi, cũng không cần phải theo tin nó làm gì nữa. ngưng hết ngay!

Ông Độ tiến tới, kéo tay bà Lan lại. Ấn bà ngồi xuống ghế.

Người mẹ kể sột ruột tới chực khóc.

Đúng như dự đoán của ông.

Chỉ chưa đầy mấy tháng, ngay cả căn nhà hương hỏa của mẹ nó, cũng đi tong. Cũng may rằng ông luôn cho người theo sát, trả một cái giá cao hơn để mua lại chính căn nhà của con trai mình vừa bán đứt. Nếu không, tết này, hương hồn người vợ cũ, biết đi về đâu đây?

Bà Lan vừa nghe tin Đức đang cuộn mình trên một chiếc ghế ngoài công viên. Thực sự không thể chịu nổi.

Bà, là yêu thương hẳn.

Bà, là không nữ,

Cây cỏ sống với nhau kết thành chùm thành bụi.

Người mang tiếng một đời làm dì ghẻ này, nhìn nó lớn lên, sao nữ đành lòng?.

Cứ như thế, nó gây gổ

Cứ như thế, nó ngang bướng

Bà lại tự trách mình không đủ phận vương tròn,

Thế nhưng, Ông Độ nhất quyết không để bà đi tìm nó.

Nhìn ánh mắt quả quyết của người chồng, bà đành nín nhịn.

Trần Đức, tuy chưa một lần con gọi dì tiếng mẹ.

Nhưng, con vẫn là con của dì...

=====

Nam Định.

Mưa xuân lạnh tới tê cóng đôi bàn tay.

30 tết, cửa hàng vải lại có phần nhộn nhịp.

Thành Khải được giao nhiệm vụ dọn dẹp nhà cửa với bố cậu -ông Trường.

Còn mẹ cậu thì tắt bật ngoài cửa hàng cùng với cậu em trai.

Miết những chiếc lá dong cho sạch, đôi tay nhỏ của Thành Khải nhuộm nước lạnh tới đỏ au.

Bỗng nhiên, một đôi tay khác, chườm tới, nhặt hết đám lá dong còn lại lên tay.

Thành Khải vội vàng ngoảnh sang:

- Bác sĩ Minh?

- Sao vậy? không đón khách?

- A...

Thành Khải thực sự ngạc nhiên,

Thế nhưng mẹ cậu đã từ đâu mà đơn đả:

- Mau mau, để đó, hai đứa vào nhà đi, bố nó ơi, có khách quý này!

- Bác sĩ Minh, cháu ở lại chơi, ngoài cửa hàng đông quá, để bác ra đã nhé.

- Vâng/

Tuấn Minh mỉm cười, tay cũng nhanh chóng mà dim những lá dong còn lại vào nước, liếc sang đôi tay của Thành Khải, Tuấn Minh háng giọng:

- Em vẫn còn chưa khỏe hẳn đâu, xem xem...

- À,...

Thành Khải cũng nhìn xuống đôi tay mình, ngại ngần mà rút lại.

Tuấn Minh, thực ra không phải công tử bột gì,

Gia đình khá giả, nhưng bên nước ngoài bao nhiêu năm, là bấy nhiêu năm cậu đều đi làm thêm kiếm tiền trang trải.

Thậm chí, cậu còn tích góp được một số cổ phiếu, giá trị nếu so ra tiền Việt. Đủ để cậu đạt tới cái gọi là: tự do tài chính.

Thế nhưng, sau khi tốt nghiệp, cậu lại quyết định về Việt Nam. Phần vì mẹ cậu, nhưng cũng phần vì cậu vẫn muốn tìm được một nửa thực sự của mình. Nói ra, lại hơi buồn cười. Cậu không thích người nước ngoài, họ quá thoáng. Đối với họ mà nói, tình yêu và tình dục, đôi khi không liên quan gì tới nhau.

Thế nhưng, một vị bác sĩ mặt lạnh như cậu, lại chỉ thích một người – như Thành Khải đi -. Như vậy, thật đáng yêu...

Đôi mắt chăm chú của Tuấn Minh, khiến Thành Khải thực sự bối rối...

Rót một chén nước vối nóng ấm, Thành Khải nhỏ giọng:

- Bác sĩ Minh..sao anh lại... tới đây?

- Tới thăm bệnh nhân.

- Dạ... vâng...

Sau bữa cơm trưa,

Thành Khải được bố mẹ giao cho nhiệm vụ đưa Tuấn Minh đi dạo thăm một chút,

Cả hai sóng bước bên bờ hồ Vị Xuyên, Chọn lấy một chiếc ghế đá, Tuấn Minh bỗng rút ra bên chiếc túi đeo chéo bên hông, một chiếc hộp. Đưa tới cho Thành Khải:

- Chạm một ngày.. có được tính không?

Chạm một ngày,

Hôm qua... là valentine...

Thành Khải sững sờ.

Tuấn Minh trầm giọng. Bộ mặt than bốn mùa không gợn của cậu, ấy vậy mà trước mặt con người mềm yếu kia, lại muốn dịu đi biết bao nhiêu phần:

- Chậm một nhịp, vẫn có thể chứ?

- Bác sĩ Minh...

- Hãy gọi anh, là anh....

=====//=====

14. Chương 14: Nhật Ký

Sắp giao thừa,

Đức tỉnh dậy,

Cậu đã ngủ bao lâu, cậu cũng chẳng rõ nữa,

Là chính bị những tiếng ồn ào, tiếng náo nhiệt xung quanh làm tỉnh.

Mệt mỏi, mở đôi mắt.

Nhìn vào chiếc đồng hồ còn sót lại trên tay.

Gần 12h đêm

Những tiếng nói cười rộn rã khiến cậu mệt mỏi thêm.

Chính xác hơn, cậu đói.

Đói chứ.

Con người ta cứ nghĩ mình là hào hoa phong nhã lắm.

Nhưng trước những cơn đói khát của tự nhiên, lại chẳng khác gì miếng rẻ rách, nhàu nhĩ.

Không đói sao được?

Cả ngày trời, cậu cũng chưa có thứ gì vào bụng.

Sờ lấy ví tiền, mở ra.

220 ngàn.

Đức bước nhanh khỏi đám người ồn ã chờ tiếng đếm qua giao thừa,

Cậu mua lấy vài ổ bánh mì và một chai nước.

Ngồi ngay bên lề đường cạnh công viên, nhai trệu chạo.

Quần áo trên người cậu, trong lúc xô đẩy với mấy tên ở sòng bài, đã có vết rách và bụi dơ.

Bà bán hàng không khỏi cảm thương, nói bằng chất giọng miền trung đặc quánh:

- Chi rửa mà khổ hey?

- Gia đình con mô? Sắp giao thừa độ.

-

Gia đình?.

Đức nuốt xuống một miếng bánh mì khô khốc, cúi mặt.

Gia đình, là cái gì?

Cậu, không còn nữa.

Bà bán hàng lắc lắc đầu, dúm thêm vào lòng cậu mấy ổ bánh mì nữa.

- Sài Gòn khộ lắm, mà chi vẫn có cơm ăn. Con đừng rầu, còn trẻ mạ.

Giữa tiếng pháo hoa nổ giòn dã trong đêm giao thừa,

Giọt nước mắt Trần Đức, một lần nữa, rơi xuống, thấm lên những chiếc bánh mì vừa được dúm cho kia.

Đời cậu, đã bao giờ nghĩ đến,

Sẽ có một lúc nào đó, ngồi ở vệ đường, nhai những chiếc bánh mì cho qua cơn đói hay chưa,.. Thậm chí, là chiếc bánh mì được cho được tặng.

Cuộc sống này, là muôn màu,

Có thể sinh ra trong kho vàng mâm bạc

Cũng có thể là bữa đói cầm hơi.

Chỉ như một cái phẩy tay của hai từ “số phận.”

Hai trăm mười bốn ngàn đồng.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng, muốn ăn một tô phở, cậu cũng cần phải nghĩ đến chính bản thân mình không có tiền mà trả nổi.

Chút tiền ấy, đủ để cậu qua được hai ngày đầu năm,

Mồng ba tết, cậu nhịn đói.

Nói dễ thì dễ, nói khó thì khó.

Trên đời này, ai cho không ai được thứ gì?

Hai ngàn, nói thì đơn giản ấy. Nhưng khi không lại có được hai ngàn?

Một thằng con trai sống sờ sờ ra đó, mà nói kiếm ra được một ổ bánh mì lót dạ, lại không hề là chuyện đùa chơi.

Cậu, không bằng cấp

Cậu, không ai giới thiệu.

Cậu, xăm mình, cao và hốc hác.

Cậu, quần áo tả tơi, dơ bẩn.

Đừng nói tới những tòa nhà chọc trời,

Ngay cả một cửa hàng cơm cũng không ai muốn thuê cậu về rửa bát.

Bẩn thỉu, có thể chịu.

Nhưng, đói, gần ba ngày không một hạt cơm lót dạ.

Hỏi xem sĩ diện đổi được bao nhiêu?

Tìm Thăng Sơn ư?

Tìm về nhà ư?

Không....

Đức thà chết đi...

Tối mùng 4 tết,

Trần Đức đem cầm nốt chiếc đồng hồ đeo trên tay.

Ba triệu, ba trăm, năm mươi ngàn đồng.

Đó, sẽ là tất cả những gì cậu có, để bắt đầu, một cuộc sống mới.

Cuộc sống dưới tầng đáy của xã hội.

Bắt chiếc xe ôm tới chợ đầu mối Bình Điền.

Lại phải mất thêm một khoản lót tay mới có thể xin được một công việc bốc vác tạm bợ,

Đó, là những gì cậu nghe được những người xe ôm nói chuyện với nhau.

Đó, cũng có thể là công việc duy nhất mà cậu có thể tìm được.

Sống, và tồn tại.

Xin đừng hỏi một cậu ấm như Đức, có thể nào lại chấp nhận?

Chấp nhận cũng được,

Không chấp nhận cũng được.

Nếu bỏ đói bạn ba ngày.

Bạn sẽ có câu trả lời.

Chiều mùng 6 tết. Đức chính thức gia nhập vào khu ổ chuột nơi dành cho những người lao động chân tay, rũ bỏ bộ quần áo đang mặc trên người, khoác lên mình một bộ đồ thô dầy, để tránh đi những vết chai sạn trên vai khi mang vác.

Đêm mùng 6 tết.

Đức chính thức khuôn trên lưng mình, những kiện hàng hóa đầu tiên.

=====

Nam Định.

Lặng nhìn chiếc hộp mà Tuấn Minh trao tặng.

Thành Khải thở một hơi dài.

Mặc kệ cậu em nhỏ tới lui khoe những bao lì xì đỏ chói.

Nó còn nháy mắt với cậu khi dẫn được một bạn gái thật xinh về ra oai với bố mẹ.

Cậu, chỉ buồn cười.

- A! anh Khải cười, bố mẹ ơi. Anh Khải cười kìa..

- Cái thằng này,

Bố mẹ cậu, chưa từng hỏi những việc đã xảy ra ở Sài Gòn những tháng trước. Ông bà biết, tính cậu xưa giờ đều trầm lặng. Ông bà càng không muốn gọi lại những việc đau lòng.

Đến khi bố và cậu em trai nhỏ sang bên nhà ông bà Nội cậu gần đó.

Mẹ cậu lặng lẽ ngồi bên cạnh cậu,

- Khải,

- Dạ..

Bà Thơm chỉnh lại chiếc khăn trên cổ cậu. Trừu mến:

- Cái hộp kia, là của bác sĩ Minh tặng con, đúng không?

- Dạ?... sao...

- Con cũng nên đi chơi cho khuây khỏa, cứ ở nhà mãi như thế không được đâu. Bác sĩ Minh là người tốt. Mẹ tính ngày mai lên Hà Nội một chuyến mang đôi gà lên cảm ơn người ta. Mai con đi cùng với mẹ, biết chưa?

- Con...

- Khải, con chịu ơn người ta, con phải nhớ. Những ngày con trong bệnh viện, cậu ấy đều giúp đỡ, mấy thủ tục phức tạp trong đó cũng là cậu ấy lo cho con, chứ mẹ có biết gì đâu. Đó, con thấy không, người ta còn về tận đây thăm con. Hối chứ, giờ trên đời người tốt như vậy, thực sự không có đâu.

-

- Đây đây, con xem, hôm rồi mẹ có xin địa chỉ, cậu ấy có ghi ra giấy đây rồi...

Bà Thơm rút một tờ giấy gấp làm tư ra, đưa cho cậu.

Thành Khải tay khê siết chiếc hộp nhỏ.

Cậu, vẫn chưa mở ra,

Vì cậu sợ sao...

Không biết nữa...

Cậu chỉ biết rằng, có lẽ đời này, nỗi ám ảnh về hộp quà đêm hôm ấy, cảnh tượng đêm hôm ấy, cậu, không thể nào quên,..

Trần Đức, cậu, giờ này, chắc hẳn, đã quên tôi rồi...

=====

Hà Nội,

Trưa hôm sau.

Trước cửa nhà Tuấn Minh.

Bà Thơm tay cầm một chiếc làn đựng hai chú gà đã làm sẵn.

Bà dậy từ 3 giờ sáng để mổ và làm sạch sẽ, bà nghe nói người thành phố không thích bị mang gà còn sống đến tặng.

Bà còn dúm cho Thành Khải cầm theo hai cặp bánh chưng, Thành Khải chần chừ đặt tay trên nút chuông cửa.

- Thành Khải!

Tiếng nói không dấu được sự mừng rỡ của Tuấn Minh vang lên...

Tuấn Minh nhanh chóng mở cổng, bố cậu, ông Thanh cũng đẩy đẩy gọng kính bước theo sau:

- Nhà có khách sao?

Nhìn gương mặt có chút tái vì đường xa gió lạnh. Tuấn Minh trước khi đón lấy cặp bánh chưng trong tay Thành Khải, như có như không mà chạm qua gò má cậu:

- Thành Khải, anh rất vui.

-

Dẫn cậu lên phòng.

Đón lấy đôi tay Thành Khải, bọc trong tay mình, trêu mếu hỏi:

- Còn lạnh không?

Thành Khải vội vàng rút tay lại:

- Bác sĩ Minh...

- Thành Khải...

- Xin, xin lỗi... em...

- Không sao, anh sẽ chờ.

Thành Khải khẽ cúi đầu,

Tuấn Minh mỉm cười, trấn an cậu.

Không ai, ngay cả cô em gái Thu Vân là người gần gũi cậu nhất, có thể tưởng tượng được ra, kể cả sau khi người bệnh nhân kia đã về từ lâu, mà trong bữa ăn, người anh cả của cô vẫn chợt nở một nụ cười. Dọa cho cô một phen rơi cả miếng thịt gà từ miệng xuống:

- Mẹ ơi, Minh Cool vừa... vừa.. cười...!

- Đó, lại thôi rồi, phải nói chứ, cái mặt anh cười nhìn thấy gớm!

Nó lắc đầu tới rung cả vai.

Anh trai nó – Minh Cool, bị dính cái biệt danh ấy, cũng chỉ vì mặt lúc nào cũng lạnh như đá băng cực. chụp ảnh 10 kiểu thì 9 kiểu cười, nửa kiểu còn lại là nhăn mày.

Bao nhiêu cô bạn xinh xắn của nó đều bị ông anh trai đáng ghét này hút hết hồn.

Nó lại bĩu môi thêm một phát: Thấy gớm!.

Bà Thạch Thảo- mẹ của Tuấn Minh và Thu Vân, thế mà lại tằm tằm.

Yêu rồi, yêu rồi. chắc chắn là yêu rồi.

Sắp có con dâu rồi đây.

=====

Sài Gòn

Tròn mười đêm.

Trần Đức đã hiểu, thế nào là lao động.

Cả người cậu mỗi nhừ sau một thời gian dài không vận động mạnh. Liên tiếp mấy đêm thức trắng bốc dỡ hàng nặng, vai cậu thực sự có chút chịu không nổi.

-!

Một kiện hàng vừa đặt lên, Đức thực sự muốn khuỵu chân.

- Ăn hại quá! Tránh ra tránh ra.

Một người đàn ông trạc 40 tuổi, quát tháo, nhổ một bãi nước bọt sang bên cạnh, lòi khuôn hàng từ trên lưng Đức xuống, nhẹ tênh mà vác đi.

Đức sững sờ.

Người đàn bà, chủ mấy kiện hàng ngồi bên cạnh soát soát tiền, bĩu môi:

- Mới có bao nhiêu tuổi mà thế còn không vác nổi, bày đặt cái chó gì?

- Cô...

- Tao thì sao? Cái thứ thanh niên đầu nhuộm xanh nhuộm đỏ nhìn đã ngứa cả mắt. Lại cái dạng ăn chơi phá hoại quanh năm sắp chết đói mới bò ra đây kiếm việc chứ gì? Tao còn lạ gì.

Đức nắm chặt khớp tay.

Bà ta, là chủ .

Bà ta có quyền sao?

Nhìn lại...

Thế nhưng, khi Đức vừa quay đi, người đàn bà liền cuộn mấy tờ tiền vào trong một cọng dây thun, ném xuống chân cậu:

- Cầm lấy, rồi rút xéo, nào gọi rồi lại đến, Cái thứ gì, nhìn trông thế kia mà vác mấy kiện hàng không nổi. Mắc công tao thuê quá bay ơi. Xí.

Đức nhìn những đồng tiền nhàu nhĩ ném dưới chân.

Lần thứ ba, cậu phải nghe hai từ rút xéo ấy.

Nhìn mụ đàn bà ghê gớm trước mặt.

Bao nhiêu chua cay suốt quãng thời gian qua, ùa về.

Cậu. có hai sự lựa chọn.

Đánh người đàn bà kia,

Hoặc,

Nhặt số tiền kia lên và rời khỏi.

Những bữa trưa vội vã,

Những bữa tối nguội ngất, từng miếng cơm khô khốc không nuốt nổi.

Thức ăn đạm chỉ là những gói mì tôm bẻ vụn.

Cậu, tại sao?

Tại sao cậu lại phải chịu sự nhục nhã đến như vậy?

Còn thứ gì đây? Trên người cậu, là cái thứ gì đây?

Những thứ quần áo không ra quần áo, lem luốc và bẩn thỉu.

Mụ đàn bà trước mắt vẫn xoi xoi chửi,

Không thể nào...

Không thể nào...

Cậu, vẫn là không đủ trưởng thành.

Đức vung tay,

Đắm tới.

Người đàn bà bưng khuôn mặt.

Điên loạn nhảy dựng.

Dĩ nhiên,

Đức, bị đánh.

Người can, không nhiều bằng kẻ đánh.

Đức ngã dúm dụi như một chú chó nhỏ vô phương chống đỡ.

Cho tới khi, trên miệng toàn là máu, trên thân thể, toàn là những vết tím bầm

Mắt, không mở được.

Miệng, khó thở....

Cả người, co cụm trên nền đất bản thỉu...

Cậu ngất đi, mơ màng.

Một người trong đám bốc vác ấy, lắc đầu mà gọi một chiếc xích lô, quăng cậu lên xe cùng với số tiền làm thêm mấy ngày đó,

Trong cơn mơ màng, tiếng bác xích lô khàn khàn gọi hỏi địa chỉ.

Hôm ấy, là sớm rằm tháng Giêng.

=====

Sân bay Tân Sơn Nhất,

Chiều tối, hôm ấy.

Tuấn Minh đỡ lấy chiếc valy trên tay Thành Khải.

- Em có mệt lắm không?

Thành Khải mím đôi môi nhỏ:

- Chào... anh..

Sinh viên dĩ nhiên là thường được nghỉ tết dài hơn hẳn, Thành Khải cũng không ngoại lệ. Vừa bước ra khỏi cửa ga quốc nội, Tuấn Minh đã chờ sẵn để đón.

Về quê hơn hai chục hôm. Thành Khải bị bà Thơm ép ăn đến mức trên má đã có một chút phính, thực sự, là căng đáng yêu. Khiến Tuấn Minh không thể rời mắt khỏi...

Trước cửa phòng trọ, khi cánh cửa khép lại, Tuấn Minh chợt kéo tay Thành Khải lại, khẽ cúi..

- Tạm biệt..

- Chụt....

Trên má, một chút mềm ẩm lướt qua...

Thành Khải thoáng sững sờ.

Bóng người đã đi khuất...

Là... hôn sao?

Thành Khải cứ thẫn thờ, như thế...

Nửa đêm.

Cậu một lần nữa, đối diện với chiếc hộp quà.

Mở ra,

.....

Trống rỗng.

Không hề có bất cứ thứ gì, ngoài một mẫu giấy nhỏ.

Thành Khải,

Anh mong rằng, quá khứ của em, cũng giống như chiếc hộp này.

Mọi thứ đã qua, hãy xóa hết đi,

Anh, sẽ lấp đầy lại, cho em, từng chút một.

Hãy cho anh, một cơ hội....

.....

Từng câu, từng chữ, tưởng như đơn giản, nhưng thực sự quá khó để nói ra.

Nhưng đến chính bản thân Tuấn Minh, cũng không hiểu, tại vì sao?

Một người như cậu, lại có thể viết lên những dòng chữ ấy,

Chỉ biết rằng, đối với Thành Khải, là đặc biệt.

Trên thương trường, cậu có đủ khôn khéo

Đối với nghề bác sĩ, cậu có đủ thông minh,

Cũng không nghiễm nhiên, cả đứa em gái lẫn mấy cô y tá đều gọi cậu bằng cái biệt danh Minh Cool ấy.

Cậu, thừa khôn ngoan để chiếm hữu

Thừa thông minh để dẫn dụ.

Nhưng đối với Thành Khải

Một cánh hoa đào mềm rơi trên vai, cậu cũng không nở, sợ làm tổn thương đến người.

Cậu, là thương, là yêu, là bảo vệ.

Cậu, là thực tâm không muốn có chút nào vương buồn trên đôi mắt người.

Đứng trước Thành Khải,

Một Tuấn Minh lạnh lùng, cũng tan đi mất, chỉ còn lại sự rung động đến rói bởi.

Là cảm thương hơn,

Hay vạn phần yêu hơn?

=====

Thành Khải ngồi chờ đợi, nhìn tờ giấy kia suốt một đêm.

Đúng vậy, cái gì qua đi, rồi cũng phải qua đi, đúng không?

Người đã quên ta rồi,

Ta lại cứ buồn cứ nhớ, để làm gì đây?

Cậu cũng muốn thử xem,

Rút cuộc, ái tình có thực sự rạch đứt được ái tình?

Cậu cũng muốn thử xem,

Tận cùng của nỗi đau, là gì?

=====

Sáng hôm sau.

Khu chung cư – nơi vương dấu cũ.

Thành Khải hít một hơi dài, nhẹ những bước chân.

Cậu đến lấy lại, thứ duy nhất, thuộc về cậu ở nơi này – quyển nhật ký - ép đủ tám nhánh hoa khô, và hàng vạn hàng vạn những giọt nước mắt của cậu..

Đốt đi thôi,

Đốt hết cả đi thôi,

Quá khứ, nếu đã không làm con người ta được một nụ cười vui vẻ,

Thì, hà tất phải níu giữ đến nghẹn lòng...

Thế nhưng, từng bước chân theo dọc hành lang quen thuộc, lại như nặng nề thêm...,

Cậu cũng không rõ nữa...

Cậu quay bước lại...

Hay là thôi đi...

Thật nực cười

Tại sao cậu cần phải lo lắng chứ?

Thứ mà cậu coi như trân bảo ấy

Đối với Đức, chẳng khác gì là đồng giấy vụn

Thậm chí còn không bằng...

Thế nhưng,

Đó là kỷ niệm của cậu.

Cậu không muốn, cứ để mãi nơi này,

Bởi nếu chính tay cậu, đốt đi rồi,

Tan ra thành tro bụi..

Biết đâu rằng, sẽ bớt đi chút nhớ chút thương ngu xuẩn kia....

Thành Khải khẽ siết lại từng đốt ngón tay.

Đôi gót chân, quay lại, rảo bước...

Đứng sững trước cánh cửa phòng, vừa chạm tay lên...

Cửa... không khóa!

Một mùi máu tanh khô xông lên...

Lý trí, hay tình cảm giờ đây, không còn gì nữa, chỉ còn lại một cái tên....

Trần Đức....

Thành Khải dùng sức đẩy cánh cửa, nhanh bước vào bên trong...

Sững người....

Một thân ảnh vừa như quen vừa như lạ,

Nằm ngay giữa gian phòng khách...

Ly nước vỡ tan tành bên cạnh...

Từng bước chân chậm chạp tiến lại gần,

Kẻ nằm đó,

Trên mặt, trên tay,

Những vết máu khô lại, tanh nồng...

- Đức...

- Đức...!

-

=====//=====

15. Chương 15: Là Thế

Bệnh viện, ngày hôm sau.

Trong cơn mơ màng,

Một giọng nói quen thuộc lay gọi tên mình.

Trần Đức cố gắng mở mắt,

Nhưng những vết bầm khiến cậu không thể nhìn được rõ ràng,

- Nước...

Cố gắng kiềm chế những cơn đau, cậu mở giọng.

- Đây,

Người bên cạnh cố gắng kê ly nước tới miệng cậu,

- Khụ,

Một chút nước mát lạnh trượt qua cổ họng, thấm lên đôi môi khô khốc.

Ai... như.... Thành Khải... sao?

Đức nhắm nghiền mắt.

Những cơn đau khắp thân mình, sự mất máu và kiệt sức suốt hơn một ngày qua, khiến cậu không còn một chút sức lực nào nữa.. Mê man, lại thiếp đi.

Sơn xách theo một chút hoa quả, bước vào.

Thành Khải đặt lại ly nước xuống bàn, lặng lẽ đứng dậy, nhường chiếc ghế sát giường bệnh đó, cho Sơn, bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài hành lang,

Thành Khải ôm lấy lồng ngực , cố gắng dùng để những tiếng nấc bật ra khỏi khóe miệng, bóng lưng tựa lên tường, cũng dần trượt xuống.

Sơn cũng vừa từ trong cửa phòng bệnh, bước ra, đôi mắt nhắm nghiền nhìn hình bóng trước mặt, giờ đây đã ngồi thành một cụm... Cậu không biết, dưới gương mặt kia, là biểu tình gì. Nhưng, đôi vai Thành Khải run rẩy liên hồi, khiến một kẻ thô thiển như Sơn cũng không thể nào mà xằng giọng.

Cố gắng lấy lại chút giọng điềm tĩnh hơn, Sơn cất lời:

- Đứng dậy đi, nói chuyện một chút.

Thành Khải ngẩng đầu, vội vàng quệt đi những giọt nước mắt vừa vô tình mà rơi ra. Vội theo những sải bước chân của Sơn. Cả hai cùng tới căng tin của bệnh viện.

Sơn mở lời:

- Như thế nào lại như vậy?

Thành Khải chỉ lắc nhẹ đầu, làm sao cậu biết được?!

Làm sao cậu biết được một Trần Đức ngông cuồng tới thế chỉ mới sau mấy tháng đã thành ra như vậy?

Trên người, toàn là vết bầm tím.

Một bả vai bị rạn xương,,

Khóe miệng bị rách, những đường xước toạc da trải đầy cánh tay...

Có vẻ như....đã bị day xuống nền đường...

Đôi mắt mờ sương, đôi môi đã cắn chặt tới muốn bật máu của Thành Khải, khiến Sơn thực sự chỉ biết thở dài.

- Thôi bỏ đi, chỉ là rạn xương vai, cũng sẽ sớm khỏi thôi.

Sơn đốt một điều thuốc.

Thành Khải vẫn là im lặng.

Một lúc lâu sau, Thành Khải mới có thể mở lời:

- Tôi.. có thể... gặp cậu ấy... thêm, một lần... không?

Sơn chăm chú, nhìn từng cử chỉ của người trước mặt.

Những đầu ngón tay bám chặt lên chiếc ly café...

Sự lo lắng của một người tình đã hết thời,

Có lý nào lại đến như thế sao?

- Được. Đi thôi. Cũng không thể để nó ở đó một mình quá lâu được.

Thành Khải, cố gắng hít một hơi dài,

Tiến bước vào trong phòng bệnh...

Khẽ đặt mình, ngồi xuống,

Khuôn mặt tái nhợt, đôi mày hơi nhíu lại,

Một bả vai được cố định bằng những băng vải trắng tinh.

Thành Khải nhẹ đón lấy một bàn tay gần mình, áp lên má:

- Trần Đức, cậu phải mau khỏe. Được chứ?

Sơn không hiểu.

Thực sự là không hiểu,

Những cử chỉ kia...

Thật sự không giống, chỉ là một mối quan hệ tình – tiền.

Đừng nói những giọt nước mắt đó là giả tạo,

Đừng nói những cái cầm tay chạm nhẹ lên gò má đó là giả tạo!

Thành Khải đâu cần phải diễn kịch với tên bạn kia, khi hắn đã chẳng còn một xu dính túi!

Thành Khải tuyệt đối cũng không cần phải hốt hoảng mà gọi tên hắn trên băng ca cấp cứu.

Thành Khải cũng đâu cần phải thức nguyên một đêm để lau đi từng vệt máu khô trên cái cơ thể nhợt nhạt kia...

Không lẽ... tên nhóc này...

- Sơn. Chăm sóc Đức.. giúp tôi...

- Anh không ở lại sao?

- Chăm sóc cậu ấy. Hứa với tôi...

- Được.

Thành Khải không quay đầu lại thêm một lần nào,

Nhanh chóng, cất bước đi.

Cậu thực sự, không thể dằn nổi trái tim mình. Không thể còn sức để chịu đựng.

Nếu ở lại đây, cậu sẽ không thể chịu nổi từng vết bầm tím kia mà chạm lên, cũng sẽ không thể chịu nổi đôi môi nhợt nhạt ấy, mà hôn lên.

Trần Đức,

Trần Đức...

Anh làm sao.., lại ra như vậy?

=====

Cửa phòng trọ.

Thằng Long đã đứng ở đó tự bao giờ, vừa thấy Thành Khải lặng bước về, nó đã nhào ra:

- Em chờ anh muốn chết!

- Long?

- Hù, anh bị gì vậy?

Nói rồi, nó giơ giơ chiếc túi trước mặt ra;

- Đặc sản miền tây – vũ nữ chân dài nha!. Chính tay mẹ em làm đó!

- Cách,

Thành Khải dường như không để ý một chút gì tới Long, cứ thế mở cửa, bước vào.

Long gãi gãi đầu:

- Là con nhái khô đó. Anh không biết hả?

Long vừa đặt chiếc túi lên bàn, vừa nhìn theo gương mặt Thành Khải, dò xét.

Thành Khải bỗng nhiên như nhớ ra chuyện gì, liền vỗ chiếc ghế bên cạnh:

- Long, ngồi xuống đây.

- Gì vậy? sao sắc mặt anh khó coi thế?

- Anh muốn hỏi em một chuyện.

- Chuyện gì?

- Là về, chuyện của Trần Đức.

Long hơi đảo đảo mắt, thực sự muốn lảng tránh câu hỏi này,

Nhưng Thành Khải một mực nhìn thẳng, khiến Long cũng không còn cách nào:

- Anh còn quan tâm gì tới nó nữa?

- Em có gì giấu anh, đúng không?

- Nói là giấu thì cũng không đúng, trên mạng có đăng mà, chỉ có điều anh không xem mấy cái tin đó bao giờ, em cũng không muốn nói...

- Rút cuộc là có chuyện gì?

- Còn gì nữa. Bố mẹ nó quăng nó ra đường rồi! Đáng đời, cái tên khốn kiếp. Quả báo cả!

- Thành Khải nhú chặt mày: Nói rõ xem?

- Em cũng đâu có biết, chỉ đọc qua là bố nó có con riêng, mang về, chiếm hết tài sản gì đó. Trên mạng có đó!

-!

- Thôi em đi nướng vũ nữ chân dài cho anh nhé. Đảm bảo anh ăn xong là ngất ngay!.

Long lật đật rời khỏi, xách vội chiếc túi vào bếp.

Thành Khải sững người...

Từ sau cái ngày rời khỏi giường bệnh,

Cậu tuyệt nhiên không quan tâm tới một thứ gì, ngoài những bài vở qua môn.

Vậy mà ngay trong những ngày ấy, người kia lại xảy ra nhiều chuyện đến thế....

Tìm lại những trang báo mạng từ mấy tháng trước,

Những dòng chữ như nhảy múa trước mặt cậu...

Không công khai danh tính của người con riêng kia.

Nhưng tình cảnh của Đức ngày hôm nay, lại một lần nữa khẳng định với Thành Khải rằng, những thông tin trên báo. Là đúng...

Cậu ta...

Không còn nơi nào để về nữa ư...

Thành Khải ngả lưng lên thành ghế....

Trần Đức..

=====

Sáng hôm sau,

Trần Đức tỉnh, lần này là tỉnh thực sự.

Những bình dinh dưỡng được truyền tới, khiến đôi môi cậu đã trở lên có sức sống hơn. Đôi mắt đã bớt sưng. Khiến cậu có thể rõ ràng khuôn mặt:

- Sơn?

- Tỉnh rồi? hừ. Cũng gan đấy!

Sơn lắc đầu:

- Đói không? Ăn gì tao lấy?

- Người kia... đâu?

Sơn ra vẻ nhìn xung quanh:

- Người nào? Hoang tưởng à?

Sơn đỡ Đức ngồi dậy, Đức vẫn như còn nghi ngờ:

- Ngoài mày ra, không còn ai khác?

Sơn vừa mở cái lồng ủ, múc ra một tô cháo:

- Ăn đê. Có mình thằng này thôi!.

Đức ăn được vài muỗng...

Mùi vị này...

Đức đẩy tay Sơn ra một chút:

- Cháo này ở đâu ra?

- Ở căng tin! chứ còn ở đâu?

- Ở căng tin?

- Sao mới tỉnh mà lảm mồm thế? Ăn đê!

Sơn dúm thìa cháo vào gần miệng, dứt liên tục khiến Đức chỉ kịp nuốt.

Khi Đức vừa nằm xuống,

Sơn vờ như bưng cả tô cả cái lồng ủ ra ngoài.

Thành Khải vừa thấy Sơn bước ra, đã một hai bước tới:

- Cậu ấy... khỏe hơn không...

- Ăn hết sạch, khỏe như trâu rồi.

- Vậy... tôi về trước... có gì, nhớ nhắn cho tôi biết!

- Được.

Đôi môi mím chặt, đôi mắt ngó xa vào cánh cửa, bước chân chần chừ.

Thành Khải rời đi.

Sơn bật cười: số thằng bạn chó thể mà lại đỏ. Trong lúc như thế này, mà lại có được một tiểu thụ chung tình tới vậy, còn cái thân mình...

Đến ngày thứ ba. Đức không tin Sơn nữa.

Dùng cánh tay bên bờ vai còn khỏe, Đức túm lấy cổ Sơn:

- Nếu mày không nói thật, tao sẽ thịt mày!

- Vô ơn quá đấy, tao trở thành bảo mẫu bất đắc dĩ, ngày ngày đưa mày đi đá rồi mày tóm cổ tao?

Đức buông tay.

Nhưng, không thể nào...

Là mơ sao...

Những thức ăn ở căng tin bệnh viện, lại mang theo những hương vị giống hệt... như chính đôi tay của người ấy nấu...

Thằng Sơn bị ba nó, gọi về gấp, buổi tối hôm ấy, tới giờ cơm, Đức bước xuống giường, trùm một chiếc áo khoác, ngồi chiếc ghế cuối hành lang.

Như thường lệ,

Thành Khải bước tới cách cửa phòng một đoạn, lấy điện thoại ra..

Là anh ta,

Đúng vậy, Đức không lầm,

Là anh ta...

Thành Khải...

Nhưng, tại sao?

Tại sao anh ta lại phải lén lút mang cơm cho mình?

Tại sao kia chứ?

Một đêm đó. Đức không ngủ.

Những lời nói của Sơn khi bị Đức vặn hỏi, từng chữ từng chữ mà vang vọng trong đầu trong não cậu..

Đêm, yên tĩnh,

Đêm, lại như xôn xao trong lòng.

Người ấy, chính là người đã chăm sóc cho cậu suốt khi cậu còn chưa tỉnh lại,

Cũng là người đã kề bên miệng cậu chút ly nước mát lành ngày hôm ấy.

Không phải là mơ.

Chính là sự thật...

Nhưng, lý do?

Cậu thực sự không thể hiểu nổi, giờ đây, cậu còn cái gì để cho kẻ ấy cơ chứ?

Tiền? không!

Ngay cả cái thân thể này cũng đã rách nát,

Cậu, vẫn không thể nào hiểu được...

Câu trả lời...

Cậu phải tìm được câu trả lời....

Trong đêm.

Đức không quản thẳng bạn đã leo hẫ lên giường bệnh mà ngủ say đều bên cạnh.

Cậu, trốn khỏi viện.

=====

Sáng hôm sau. Sơn bị tiếng chuông điện thoại đều đặn lúc 6h vang lên.

Vươn mình. hôm nay thẳng bạn cuối cùng cũng được ra viện. Ngoảnh sang bên cạnh:

Không có ai?

Sơn gãi gãi đầu, chắc đi vệ sinh.

Nhận lấy trong tay cặp lồng cơm của Thành Khải. Sơn trêu đùa:

- Hôm nay nó ra viện rồi, từ giờ không được ké cơm ngon nữa rồi. tiếc ghê ta?

- Cậu ấy kén ăn, nên...

Sơn buồn cười, quay trở vào phòng. Công nhận, tay nghề nấu bếp của Thành Khải này quả thực không còn gì để chê. Lại nghĩ tới cái thân mình...

=====

Thành Khải vừa bước chân ra khỏi bệnh viện,

Tin tới từ < bác sĩ Minh>: Trưa nay đi ăn nhé?

Thành Khải chần chừ, nhìn vào điện thoại. Hôm nay, Đức ra viện, cậu muốn quay trở lại căn chung cư đó, để dọn dẹp một chút...

< Hôm nay, em bận rồi..>

< Tối mai thì sao?>

< Dạ..>

< Vậy. hẹn em ở quán cũ trên đường Trường Chinh nhé. Anh sẽ chờ>

< Vâng..>

Thế nhưng, cuộc hẹn kia.

Bó hoa hồng nở rộ trên tay Tuấn Minh,

Nụ cười vừa chớm xuyên xao lòng của mấy cô gái trẻ vừa lướt qua bên cạnh, liệu có khi nào, tới được tay người...

=====

Đêm hôm trước.

Đức về lại khu chung cư.

Bật đèn,

Bước vào phòng ngủ.

Nơi ngăn tủ cuối cùng, cậu, tìm được một cuốn sổ bìa da.

Cuốn sổ này, cậu đã từng thấy qua,

Là hàng đêm lén lút Thành Khải trở mình ngồi dậy, viết.

Thế nhưng, khi đó, trong mắt cậu, Thành Khải cũng chỉ giống như bất cứ kẻ tình nhân nào của cậu, đều là vì tiền...

Phủi đi chút bụi mờ trên cuốn sổ.

Vậy mà Trần Đức mới biết được giờ đây, một kẻ từng ngông cuồng như cậu, lại bị một cuốn sổ nhỏ làm cho

bối rối tới run rẩy...

Từng trang khế mở...

Ngày đầu tiên, giao kèo...

Ngày thứ năm, giao kèo...

Hai tuần...

Một tháng...

Một tháng chín ngày....

Một tháng, hai mươi bảy ngày...

Hai tháng, mười sáu ngày...

Tám nhánh hoa khô...

Từng dòng nhật ký nhàu nhĩ rồi khô lại vì... nước mắt...

Ra là như vậy...

Ra là... tình yêu sao?

Một kẻ như Trần Đức đây mà rút cuộc lại có được thứ mà bao nhiêu bao nhiêu người ngoài kia mơ ước...

Mỗi một dòng, một dòng,

Lại khắc sâu vào trái tim của cậu, một nhịp một nhịp...

Đau thắt có, ngọt ngào có, nhưng hơn tất cả, bao trùm lên tất cả là sự ân hận....

Thành Khải...

Tôi, sai rồi....

Thành Khải...

Là tôi, đã sai rồi...

Ôm chặt cuốn nhật ký vào trong lòng,

Trần Đức bật khóc như một đứa trẻ muốn được dỗ dành.

Thành Khải.

Cuộc đời anh, không mong nhất là bản thân mình.

Cuộc đời tôi, không mong nhất, bây giờ, là mất đi anh...

Còn kịp hay không?

Như thế nào là dư, như thế nào là thiếu?

Người ta đi kiếm vụn bể non dẫu

Lại quên đi người thương ngay trước mắt.

Hỏi tôi, hỏi anh, hỏi ai bây giờ?

Sai lắm kia, có cách nào để sửa?

Quá khứ là thứ đã trôi đi.

Tôi biết phải làm sao để bù đắp?

Hóa ra...

Những giọt nước mắt kia, là thật.

Nỗi đau kia, là thật

Hóa ra, tất cả, đều là thật.

Kể cả, tình yêu người dành cho tôi?

Thành Khải,

Thành Khải,...

Cơ hội nào cho tôi đây?

Khi trái tim người đã chịu quá nhiều tổn hại?

Thành Khải...

Xin lỗi anh...

=====

Nụ hoa kia anh ép tự bao giờ?

Héo chẳng tàn bên bờ kia góc giấy?

Anh yêu tôi nhiều hơn điều tôi thấy

Cũng nhiều hơn cả vụn tiếng đầu môi

Nhưng, tôi vô tâm chà đạp lên rồi,

Còn mong chi những lời tha thứ?

Không sửa được, thời gian không sửa được.

Tôi hận mình hận một thửa điền cuồng.

Thành Khải,

Anh, như thế, mà tất cả lại vì tôi, yêu tôi...

Tôi, như thế, lại tất cả đem anh chà đạp...

=====

Gượng đôi tay, với lấy chiếc hộp trên kệ sách.

Trần Đức khẽ mở ra...

Những xấp tiền vẫn nguyên si như cũ,

Một tấm thẻ đứng tên Trần Thành Khải,

Một chiếc chìa khóa chiếc xe tay ga đời mới.

Tất cả, vẫn còn nguyên trong chiếc hộp này...

Là như thế....

Giờ thì,

Cậu đã thực sự, thực sự hiểu rồi...

Trần Đức nằm xuống giường...

Vuốt ve lên trên tấm nệm vương mùi bụi,

Hôm nay, nước mắt. Có vị ngọt.

Hôm nay, giấc mơ. Không còn là ác mộng.

Khép đôi mắt,

Từng nụ cười... và cả những giọt nước mắt của người, từng góc căn phòng, từng tắc da ấy, như một cuốn băng quay chậm. Hiện lên.

Như thế nào, cậu lại có thể ngu muội mà đánh rơi mất...

Thành Khải...

Cảm ơn anh.

Cảm ơn anh đã yêu một thằng tệ hại như tôi ngày ấy.....

=====

Thành Khải từ bệnh viện đã vội vàng trở lại căn chung cư.

Cậu cũng không hiểu,

Những ngày qua, bản thân là đang làm chuyện gì?

Cậu nói với Long.

Nó nhất định muốn ăn hết tô cháo của cậu.

Nó sống chết thực không muốn, không muốn cậu trở lại với Đức.

Cậu, cũng đã suy nghĩ nhiều.

Không trở lại,

Dĩ nhiên, là không trở lại....

Tư cách gì để yêu anh?

Danh nghĩa gì để trở lại...

Không biết.

Thành Khải chỉ biết rằng,

Hình ảnh của người ấy mấy ngày trước kia, nằm gục trên sàn. Như hàng ngàn mũi dao cứa thẳng vào tim cậu..

Không dấu nổi nữa, cảm xúc bật ra thành những tiếng nghẹn ngào khàn giọng gọi tên người trên băng ca cấp cứu.

Cậu không thể có được, nhưng cũng không thể trọn vẹn mất đi,...

Nếu,

Nếu yêu chỉ là đứng từ sau nhìn chiếc bóng của người.

Cậu vẫn mong rằng, chiếc bóng ấy, là mỉm cười vui vẻ...

Nhưng, người nằm trên giường bệnh hôm ấy, từng thân người đều là những vết bầm tím xót xa.

Khuôn mặt hốc hác rồi, cánh tay rệu rã rồi...

Trần Đức,

Nếu như cậu thực sự, không còn chốn để về.

Có khi nào? Có khi nào không?

Cậu, sẽ nhớ đến tôi...

Ai chê yêu đương là hèn mọn, tôi xin nhận cả về mình.

Được, cứ chê.

Tôi cũng không dám nói rằng mình vạn bề vinh dự.

Dưới ánh sáng heo hắt của ái tình. Tôi, chỉ xin được đứng từ xa, nhìn người. Hạnh phúc....

Trần Đức.

Tôi, là yêu.

Cũng bởi là yêu, nên tôi không thể nào không chế

Cũng bởi là yêu, nên dẫu người không một lần nhìn lại, tôi vẫn cam lòng.

=====//=====

16. Chương 16: Vị Ngọt

Cánh cửa phòng khu chung cư vừa hé mở,

Thành Khải sải những bước dài vào trong.

- Thành Khải...

Vòng tay ấm nóng ôm trọn lấy cậu, từ phía sau...

Một thoáng sững sờ...

Người con trai sau lưng đang cố ôm lấy, cố trọn vẹn mà bao bọc lấy cả cơ thể mảnh khảnh đó vào trong ngực mình.

- Xin lỗi anh, xin lỗi...

Giọng nói này... là của người ấy... không sai được...

Trần Đức một đêm qua giấc ngủ miên man không trọn, vừa nghe thấy tiếng bước chân, Đức đã tỉnh.

Bóng dáng ấy vừa bước sâu vào trong phòng khách, cậu đã không thể kìm lòng, mà ôm tới.

Dụi khuôn mặt sâu trong vai Thành Khải, Trần Đức một lần lại một lần, hít lấy từng ngụm hương thơm trên cổ người.

Có thật may mắn hay không đây?

Khi Thành Khải sau phút giây bối rối, lại gỡ tay người ấy ra khỏi eo mình. Nghẹn ngào, nhẹ giọng:

- Cậu... sao lại ở đây?

- Xin lỗi... tất cả, đều là lỗi của em...

-

- Cuốn nhật ký. Em đều đã đọc, từng dòng...

- Nhật ký....

- Em đều đã hiểu...tất cả....

Đức xoay thân hình trước mặt lại, đối diện với mình:

- Thành Khải. cho em, một cơ hội, một cơ hội, được chứ?

- Cơ hội gì chứ... chẳng phải...

- Ừm...

Bờ môi dán sát lấy bờ môi ngọt ngào...

Một khắc, lại một khắc,

Hai khắc, lại hai khắc,

Câu trả lời, không có,

Chỉ có bờ môi là lưu luyến đáp trả..

Đôi mắt, khẽ nhắm, Thành Khải hé khuôn miệng..

Hai thân hình, như quyện lấy nhau.

Cuộc sống, cho ta nỗi đau, cho ta sự chia lìa,

Phải chăng, để cảm nhận được thật rõ ràng hơn, từng chút mật ngọt len lỏi trong lòng ngày xum họp..

Cứ như thế, mà ôm nhau

Cứ như thế, mà hôn nhau.

Chậu hoa đá nhỏ bên ven cửa sổ ngày nao muốn héo muốn tàn. Hôm nay, lại vươn mình thức giấc.

Trần Đức.

Cơ hội ư?

Tôi, không thể cho cậu một cơ hội nào cả.

Bởi, cậu chưa từng, cũng chưa một lần, rời khỏi trái tim tôi...

Thế nên, cơ hội này, vốn dĩ, là không cần phải có...

Đã yêu rồi, lỡ yêu rồi.

Ngọn gió nhành sương đều mang hơi thở của người, còn có cách nào quên đi được?

Rời vành môi của người,

Thành Khải cúi gương mặt muốn che đi hơi thở đã nhuộm chút rợn rùng.

Trần Đức thế mà lại không trêu ghẹo, thế mà lại không chê cười. Ôm chặt người vào lòng.

Thành Khải, xin lỗi anh.

Từ nay. Mọi thứ, đều sẽ khác.

=====

Cảnh đẹp ban mai khiến hai kẻ trong gian phòng đều lo mà ôm mà ấp.

Lại khiến cho hai kẻ đứng ngoài cửa mắt suýt rơi tròng.

Long và Sơn.

Hai kẻ oan gia ngõ hẹp đây, sao khi không mà lại đứng ở bậu cửa này?

Cái đó, phải kể đến, hơn một tiếng trước.

Sơn đợi mãi cũng không thấy thằng bạn đi vệ sinh về. Nghĩ không chừng nó ngủ cũng nên. Thế nên, Sơn đi tìm.

Dĩ nhiên, là một cọng lông chân cũng không thấy.

Đang sốt ruột lại gặp Long hùng hổ xông tới, tóm lấy cổ Sơn ngay hành lang bệnh viện:

- Anh giấu anh ấy đi đâu rồi?

- Tao cũng đang đi tìm muốn chết đây!

- Đồ khốn!

Cú đấm từ trên đôi tay mảnh khảnh của Long được tung ra. Địch đến lại nằm gọn trong lòng bàn tay rắn chắc của Sơn. Túm lấy:

- Mày ăn phải cái bả gì vậy?

- Tôi sẽ báo công an!. Tôi chắc chắn sẽ báo công an.

Sơn vút tay Long sang một bên. Thăm rửa. Duma chưa sáng ra đã bị cấu xước thế này?. Mà hình như có gì không đúng lắm,:

- Mày tìm ai? Thành Khải sao?

- Chứ không lẽ tao tìm cục c* thối như mày?. Sáng nay tao đã chờ mãi mà không gặp, gọi điện cũng không được. Tao biết ngay là lại mò tới đây. Tức chết!. Nói mãi không được!

Sơn gãi gãi cằm:

- Này, chú em kém anh một tuổi đấy. Sao ăn nói lại mất dạy như vậy?
- Tại vì đối với những người như anh, tôi sợ nói tiếng người anh không hiểu được!
- À, ra vậy, thì ra nãy giờ là chú em sửa không hả?
- Anh nói cái gì?
- Thôi thôi thôi,

Sơn xua tay. Cả hai cùng mất tích.

Bỗng nhiên trên khuôn mặt kéo ra một nụ cười lớn. Ngoắc tay với mái tóc bông bông xù bên cạnh:

- Đi thôi. Anh biết chúng hủ hí ở đâu.
- Thật sự? Loại người như anh cũng đáng tin sao?

Sơn đang muốn cất bước, bị một câu mỉa mai kéo dài từ cái giọng ngọt ngọt đó khiến cho ngửa cái lỗ tai. Bèn quay đầu lại, bắt lấy cánh tay Long:

- Như thế này, nếu: tới đó rồi thực sự gặp được hai người họ. Họ đang làm gì, chúng ta sẽ làm cái đó. Dám chơi không?

Long giằng tay ra khỏi:

- Nếu như họ đang cãi nhau, đánh nhau thì sao?
- Nếu vậy, cậu chửi tôi, đánh tôi bao nhiêu tôi cũng sẽ không phản ứng!
- Được!.

Long đã dẫn đi dặn lại anh Khải của cậu rồi, rằng nếu như, gặp tên Đức đó, dẫu có thế nào cũng phải ăn thua một chấp. Thế nên cậu vạn phần tự tin chí ít cũng sẽ được chửi cái tên Long thôi tha kia đến sướng cái mồm.

Thế nhưng, đời lại không như là mơ.

Trở về cái thực tế nghiệt ngã kia,

Nụ hôn đầu của cậu, vẫn còn chưa có cô gái nào tới đoạt đi mất.

Khuôn mặt Sơn chuyển từ ngạc nhiên sang căng căng căng mà liếc sang phía cậu, liếm liếm môi.

Nhìn đôi môi dày dặn vừa đưa lưỡi liếm ướt qua kia, bao nhiêu lỗ chân lông của Long đều dựng thẳng.

Cậu một cước đạp xông vô cửa. Khiến hai tên đang ôm ôm ấp ấp kia giật mình bật tách như tôm:

- Không thể nào!

Long xông tới, tách người Thành Khải sang một bên:

- Anh Khải! không phải em đã dặn rồi sao, gặp lại hấn anh phải làm gì? Đầu tiên phải chửi. Sau đó. Tát bên này một cái bên kia một cái!. Sao hai người... sao... sao... sao hai người lại hôn nhau?

-Long...

Thành Khải thực sự ngượng tới đỏ au cả mặt. Chỉ biết ngồi xuống salon bên cạnh, cúi đầu.

Đức tặng cho Long một ánh mắt sắc như dao, sau đó, cũng ngồi xuống bên cạnh Thành Khải, cánh tay vòng qua eo.

Một màn này khiến Long suýt ói:

- Anh Khải! chuyện này... anh đã quên hết những gì hấn đối xử với anh rồi sao?.

Sơn cũng đã đá đá lưỡi phùng bên má, tiến tới:

- Bớt nhảm đi. Tốt hơn hết, là lo thân mình cho tốt cái đã.

Nhìn nụ cười gian manh của Sơn, Long thêm một lần vò trán, không chịu đầu hàng, rút cuộc mặt nhơn nhơn mà vênh lên:

- Cái gì mà chẳng nuốt được, nữa là lời hứa. Hôn anh ư? Trừ phi...

- Ừm...

- Ừm...

- Ừm...

Và thế là, một nụ hôn gần như cưỡng bức đã được xúc tiến ngay sau đó.

Khiến chậu sen đá ngoài cửa sổ, lại một lần nữa phải thẹn thùng.

Mà đó có thực sự tính là một nụ hôn?

Long cắn phập.:

- Á! Chó cắn tao!

- Ha ha! đi chết đi!

Thì mặc kệ, hai kẻ tấu hài trong phòng, ngày hôm đó, đối với Thành Khải mà nói, vẫn là một ngày vui vẻ biết bao nhiêu.

Lén nhìn sang nụ cười của người bên cạnh, Trần Đức cũng chưa bao giờ nghĩ được rằng. Hạnh phúc của cậu từ nay, lại được sinh ra, từ những điều bình thường nhất.

=====

Chiều tối

Cả đám đã dọn dẹp xong xuôi hết thấy, và Thành Khải quả là không hổ danh tài bếp, nấu nguyên một bàn đầy ắp đồ ăn.

Đức vẫn còn chưa lại sức, Trên vai tuy đã được tháo băng nhưng những việc nặng cậu lại không làm được. Thế nên rút cuộc Sơn và Long đều ở lại để phụ.

Nói là dọn, thì cũng không có quá nhiều, thế nhưng, nếu Long vừa lau qua một phát, tự nhiên Sơn lại đánh rơi nguyên một hũ sữa chua xuống nền vừa được lau xong.

Còn Sơn, vừa mới phơi ga giường, thì Long thế nào lại vô tình mà hất nguyên một thau nước đầy xà bông lên trên khiến Sơn cắn răng cắn lợi ngồi vò lại.

Cái quá trình ấy cứ lặp đi lặp lại mãi tới khi mùi thức ăn trong bếp đã len lỏi vào khoang mũi của từng đứa, hai tên đó mới chịu thôi.

Thấy Đức từ đằng sau mà tháo nút thắt chiếc tạp dề trên người Thành Khải. Long bấu môi một cái thật dài.

Nhìn qua nhìn lại người mình toàn là dơ. Cậu mượn đỡ Khải một bộ đồ mặc tạm.

Trước khi ăn phải tắm một cái, ăn mới ngon.

Đây là căn chung cư hai phòng ngủ, hai nhà vệ sinh riêng biệt.

Long chui vào căn phòng thứ hai, vừa cởi đồ, vừa nghêu ngao hát vài câu.

Thân hình nõn nà một phen phơi bày dưới vòi sen mát lạnh.

- Chắc chắc. Đẹp đấy!

- Dù má AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAaa!

Tên Sơn thối tha đã từ lúc nào đứng khoanh tay trước cửa nhà tắm.

Ném chiếc khăn lau người thẳng vô mặt Sơn, Long hai tay ôm lấy khu hạ bộ, kêu gào ầm ĩ.

Sơn lắc lắc đầu:

- Cái miệng này, hư quá.

Thế rồi, hần bước ra ngoài. Trong đầu hần, không ai biết, đang nghĩ gì, thế nhưng. Trên đôi môi dày đặn kia. Câu lên một nụ cười.

Bữa ăn,

Sơn hăng hái làm chủ:

- Chúc mừng cho hai người hòa giải. Dô!

- Dô!

Long trề môi:

- Đức, nếu anh không tốt với anh Khải, tôi sẽ lập đàn cúng sống anh! Anh đừng hòng mà sống yên!

- Long, em nói gì vậy...

- Anh nữa! Suốt ngày bênh hấn ta. Hấn ta thì...

Sơn ngồi bên cạnh, chen ngang:

- Đấu không?

Long quay ngoắt sang:

- Đấu gì?

- Đấu bia..

Thành Khải phì cười:

- Long trước giờ có giỏi uống đấu. Sao có thể đấu lại cậu chứ?.

Thế nhưng, Long lại gằn giọng:

- Nếu tôi thắng, anh phải làm osin cho tôi 1 tuần. Dám chơi?

- Được!. Còn nếu tôi thắng. Phải hôn lại cho tử tế!

Long ngẫm nghĩ. Dm thằng biến thái này. Đẳng nào cũng mất nộ hôn đầu rồi. Còn mẹ gì để mà mất nữa. Nhìn vẻ mặt đầy khiêu khích của Sơn. Long vớ ngay một lon bia đầu tiên, không rót ra ly mà đưa ngay lên miệng tu ừng ực:

- Hết một lon. Còn chưa khai?

Đức lắc đầu.

Xem ra, là số tên nhóc Long này khó thoát.

Thành Khải cản,

Nhưng càng cản Long càng hăng.

Và cuối cùng,

Thì cả thân người, đều là trên đôi tay Sơn mới có thể yên vị trên giường.

Vách ngăn có tốt không?

Có tiếng động gì không?

Không biết.

Tất cả đều đã chhuizen choáng men say, không còn nghe được, hiểu được gì nữa.

=====

Hôm sau,

Bình minh kéo một góc trời.

Sơn đã rời đi từ sáng,

Để lại cái người với mái tóc bông xù kia vừa ngủ dậy đã an tâm là tối qua hẳn ngủ một mình a.

Long lóp ngóp bò dậy. Thân thể trên xuống dưới đều là những vết đỏ nhỏ.

Chặc lười vớ lấy bộ quần áo xỏ tạm vào người, than vãn:

- Lâu lắm mới uống nhiều như vậy, mẩn hết cả người.

Thế rồi, lời cá cược tối hôm qua, theo những men bia còn thoảng, bay đi hết.

Thành Khải từ trong bếp, vọng ra:

- Ở lại ăn chút đã?

- Phải về thôi, em còn nhiều bài tập chưa làm quá.!

- Đợi một chút.

Thành Khải xúc một hộp nui xào vừa tới, thơm phức đưa cho Long:

- Cầm lấy, về rồi ăn.

- Anh lúc nào cũng là tốt nhất!

Long cười hì hì. Thành Khải đưa tay lên, xoa lấy mái tóc nhỏ trước mắt.

=====

Đức không vui.

Cả bữa sáng nay, cậu không vui.

Thành Khải vừa dọn bát qua một chút, liền hỏi:

- Em còn mệt sao?

- Ừm.

- Anh đã bảo uống ít một chút rồi. Có nhức đầu không? Có cần uống nước chanh không?

- Không cần,

Thành Khải dường như nhận ra điều gì đó khác lạ trong giọng nói của Đức, liền tiến lại gần, hỏi:

- Bên vai còn nhức sao?

- Không.

Thành Khải nhíu mày khó hiểu, ngồi một lát vẫn không thấy Đức nói thêm gì, liền đứng dậy muốn đi rửa bát.

Đức vậy mà kéo tay Thành Khải lại, đặt cậu ngồi lên đùi mình, nhỏ giọng:

- Đừng xoa đầu thằng Long như thế. Em không thích.

- Hả?

Thành Khải dường như không tin vào những gì mình vừa nghe được.

Một lát sau mới phì cười:

- Đức, em... ghen sao?

- Không biết. Chỉ là không thích.

Thành Khải cười, nhẹ nhàng đặt tay lên má Đức:

- Được. Em không thích, anh sẽ không làm.

Đức nắm lấy bàn tay ấy, đưa chạm lên môi mình. Hôn lên:

- Thành Khải, anh, là của em.

=====

Thành Khải từ hôm trước, đã tới đây, điện thoại hết pin nên cũng chưa về lại căn nhà trọ để lấy cục sạc được nữa.

Mọi sự ngọt ngào, khiến cậu quên đi mất,

Một vòng tay ấm, khiến cậu không thể nhớ ra,

Cậu, tối nay, còn có một cuộc hẹn,

Cậu, tối nay, còn có một người đang chờ.

12h đêm.

Quán ăn phải đóng cửa.

Một bàn lạnh ngắt.

Mùi vị, chỉ còn lại nỗi khắc khoải đợi chờ.

Thành Khải. Em không tới...

Bó hoa hồng trên tay người, rời rã, để lại quán.

Còn tươi đó, nhưng sao, lại héo quắt trong lòng.

Thành Khải. Em đã không tới...

Hoa hồng có gai, tôi nguyện thay em chuốt đi rồi,

Để lại giờ là những nụ bông tươi thắm nhất.

Thơm ngát tới từng cành từng nhánh em ơi....

Nhưng.....,

Em không tới để đón nhìn thấy chúng,

Chỉ còn là nụ cười u uất đầu môi anh.

Cuộc sống là trăm trăm vạn vạn lần cơ hội

Anh lại chỉ xin em một chút nhỏ nhoi.

Lỡ một nhịp rồi, chậm một nhịp thôi,

Mà suốt đời này đôi ta không sánh bước.

Anh đã nhận thấy những điều khác biệt

Kể từ ngày người cũ đó quay về.

Thành Khải.

Nếu, anh là người tới trước.

Có khi nào, anh sẽ có được em không....?

Tuấn Minh mở một nụ cười, rời khỏi quán.

Cái gì lạnh hơn cõi lòng anh lạnh?

Em, sẽ không thể biết hết được đâu...

Thành Khải.

Anh, là yêu em.

Anh, là vì em. Nên rời bỏ.

=====

Sáng sớm hôm sau.

Trần Đức bị cậu em nhỏ nơi hạ bộ chính thức thức gọi dậy.

Căng cứng, nhức nhối...

Chiếc áo ngủ mỏng manh phủ lên tấm thân trắng nõn nà bên cạnh cậu, khiến cậu không thể nào ngon giấc nổi...

Nhưng...

Cậu sợ.

Cậu chưa từng nghĩ rằng, sẽ có một ngày, cậu không dám quá trớn chân tay mà chạm tới thân người kia.

Những dòng trong cuốn nhật ký kia, mỗi một giờ, mỗi một ngày đều ám ảnh cậu.

Thành Khải đã phải chịu dày vò nhiều tới thế nào khi nằm dưới thân cậu những ngày ấy...Đức không dám...

Cậu rời khỏi giường...

Bước vào nhà tắm.

Thủ dâm.

Cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu thủ dâm, ngay khi Thành Khải đang nằm kia, chỉ cách cậu một bức tường.

Nhưng, cậu không ra được.

Bởi vì,

Mỗi một nhịp tuốt tay,

Lại là gương mặt của Thành Khải, khi khóc.

Ngày ấy,

Cậu dẫn gái về, làm tình trước mặt Thành Khải,

Khi đó, nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má kia, cậu tự huyễn hoặc mình rằng, Thành Khải, là vì ghen tức lên mới khóc. Nhưng hôm nay, cậu mới biết được rằng. Đó không phải là ghen tức. Đó, là đau lòng.

Ngày ấy, cậu ép Thành Khải phải phơi bày toàn bộ trước mặt cậu, không bơi trốn, không xúc cảm. Từng nhịp thúc của cậu, chỉ đem lại cho người kia bao nhiêu sỉ nhục và đau đớn...

Sống mũi, như có chút cay,...

Mình, đã làm gì...

Mình, đã làm những gì...

Đôi môi hé mở của người, nụ cười của người, từ trước tới nay, đều là dành cho cậu...

Thế nhưng...

Thế nhưng, trong cái quá khứ nhớ nhức kia, cậu, thực sự là một kẻ tồi tệ, tồi tệ đến thối nát.

Trần Đức vã từng vốc nước lên khuôn mặt.

Quay trở lại phòng ngủ,

Vuốt ve lên gương mặt còn đang say sưa...

Trần Đức, mỉm cười.

Đây, không phải là mơ.

Hôm nay, chính là một ngày thật khác đi.

Cậu, sẽ đi học trở lại.

Cậu, sẽ sống một cuộc đời mới, một cuộc đời bình dị,

Cúi mặt hôn lên mái tóc lòa xòa:

- Thành Khải. Em yêu anh.

=====//=====

17. Chương 17: Đáng Yêu?

Trần Đức chịu đi học lại,

Trong lòng Thành Khải phải nói rằng thực sự rất vui mừng.

Cũng không hiểu sao, buổi tối ngày hôm trước, cậu còn khuyên nhủ sao cũng không được. Vậy mà sáng hôm nay Đức đã đồng ý.

Cả hai, thống nhất lấy số tiền trong chiếc hộp ấy, đóng học phí cho Đức.

Thành Khải nhìn số tiền trong chiếc hộp, lại quay sang Đức:

- Không được tiêu lung tung đâu đấy!. Số tiền này rất rất là quý.
- Rồi rồi,
- Còn nữa, chiếc SH, em đi phải cẩn thận, mới đầu năm, trộm cắp rất nhiều.
- Nói rồi, Thành Khải mới đưa chiếc chìa khóa đến, đặt lên tay Đức:
- Anh biết em sống hoang phí quen rồi. Nhưng từ nay, phải tiết kiệm một chút.
- Đức lắc lắc đầu, trêu chọc:
- Cho em xem đi, anh còn trym không?
- Sao cơ? – Thành Khải nhăn mặt.
- Tại vì, em thấy anh nói giống hệt mẹ.
- ...!!!!

Thành Khải ngượng ngùng.

Hôm nay, cậu có tiết buổi chiều. Thế nên sẽ tranh thủ buổi sáng mà dọn đồ về lại đây,

Còn Đức, phải nhanh chóng mà lên trường báo danh.

Khoác lên người chiếc sơ mi trắng, bóng lưng Đức vừa rời khỏi cửa.

Thành Khải, khẽ mỉm cười.

Hạnh phúc, một đôi khi rất đơn giản.

Như thế nào nhỉ?

Tự tay cài từng nút áo cho người?

Hôn một chút lên vành môi nhẹ ngọt?

Hay,... thô bỉ một chút thì sao?

Đức vòng tay qua, bóp lấy bờ mông của Thành Khải một cái.

Cái gì, mà anh là của em nữa rồi?

Đức,

Cậu có biết không?

Tôi, và cả trái tim tôi, vốn dĩ, chưa một khi nào, không phải là của cậu.

=====

Ba tháng sau,

Một đêm đầu tháng 6, 2018.

Những ngày tháng êm đẹp, cứ như thế, qua đi.

Điều đáng nói, cần nói, nên phải nói.

Hãy để những nụ hôn nồng nàn kia, thay tôi nói.

Sơn và Long, vẫn cứ không hẹn mà vô tình gặp tại căn chung cư nhỏ,

Gặp là cãi nhau,

Gặp là có chuyện.

Tuấn Minh, một đôi khi, vẫn đứng phía bên kia đường của cổng trường đại học.

Cậu, thấy Thành Khải cười.

Nụ cười tươi tắn, ánh mắt như tỏa ra muôn vàn hạnh phúc kia. Cậu thực sự chưa khi nào nhìn thấy, khi, ở bên cạnh người.

Buông tay.

Bao nhiêu mạnh mẽ cho vừa?

Để một lời buông tay nhẹ nhàng như dòng nước...

Thành Khải.

Tôi, là vì em.

Ngay sau đó, Tuấn Minh đăng ký một khóa đi từ thiện dài ngày với bệnh viện.

Mà chính cậu cũng không thể nào ngờ. Ở đó. Số phận sẽ sắp xếp cho cậu, gặp được một nửa của đời mình.

Chỉ có điều, một nửa ấy. Thực sự không giống một chút nào bông hoa nhỏ mang tên Thành Khải kia cả.

Ấu cũng là, ghét của nào, trời trao của đó.

=====

Mấy đêm nay, Thành Khải dường như nhận ra, Đức có chút khác lạ.

Rạng sáng, đều là thức dậy, không trọn giấc.

Lo lắng rằng, đôi vai của Đức còn nhúc nhối mỗi khi đêm xuống.

Thành Khải nhẹ mình bước ra khỏi giường...

Tiếng thở dốc đều đều vang lên, khiến bước chân cậu theo đó mà bước tới.

Trước cánh cửa phòng bên cạnh. Thành Khải chết lặng.

- Đức... em...

- Anh...

Đức ngồi trên giường, vội vàng kéo lên chiếc quần đùi thun đã tuột tới đầu gối..

Cậu, thủ dâm.

Ánh đèn ngủ mờ ấm hắt lên từng mảng da thịt của người nằm bên cạnh, khiến cậu dường như không thể chịu được nữa. Từng đường gân trên cậu em nhỏ cũng muốn đến nứt ra.. khó chịu, dằn vặt..

Nhưng, cậu lại không dám.

Hay chính xác hơn, là, cậu không nỡ..

Nếu là xưa kia, có lẽ sẽ không chút ngượng ngùng.

Nhưng giờ đây, hai kẻ hơn một nửa năm chưa hề làm tình trọn vẹn với nhau, lại cảm thấy không khí quá ngột ngạt, bầu không khí đặc quánh tới không thể thở...

Đức cất lên chất giọng đã khàn, ngập ngừng:

- Em.. Em chỉ là.. cảm thấy..

Thực sự, là thật khó để bật lên, một lời nào,

Cả gương mặt Đức bỗng chốc, như thế, mà lại đỏ ửng.

Bình thường, cậu rất thích trêu chọc Thành Khải bằng những câu tục tĩu. Trêu cho tới khi Thành Khải phải bịp tai lại mới thôi.

Thế nhưng, hôm nay, cái xúc cảm bị bắt gặp này, lại khiến cậu sau bao nhiêu năm, thấy lại được sự ngại ngùng như thế.

Ngại ngùng ư?

Nếu là, đứa bạn thân của bạn,

Bạn sẽ hát gào vào tai nó một bài hát kinh hoàng,

Nhưng, nếu là một người bạn thâm thương trộm nhớ. Tiếng của bạn sẽ còn như tiếng muỗi kêu.

Người ta gọi, đó, là yêu.

Thành Khải mím đôi môi, bước tới, bên cạnh giường, trước mặt, đôi tay trắng nõn đặt sau mái tóc Đức.

Trong ánh trăng mờ nhạt ngoài khung cửa, chiếu lên cảnh sắc này.

Cảnh sắc của một Thành Khải dám chủ động hôn lên đôi môi người yêu dấu

Bất ngờ và biết bao nhiêu ngọt ngào nhu hương dâng tới. Đức điên rồi.

Đức vội vàng bám lấy tấm lưng kia, ép sát vào người,

Cả hai, đổ xuống giường...

Cậu em nhỏ lại một lần căng cứng, cọ qua lớp quần ngủ mềm mại của Thành Khải, ma sát với cánh đùi non...

Triền miên,

Đều là những dấu hôn,

Triền miên, đều là những tận cùng của khoái hoạt.

Quần áo, khai mở rồi, vương đầy trên sàn trên ga giường...

Thành Khải.

Em yêu anh, và,

Em muốn anh...

Lời nói đó cất lên,

Là từ những rung động nơi gắn kết giữa hai người, một nhịp lại một nhịp,

Hai trái anh đào trước ngực Thành Khải, đều đã sưng đỏ, phủ kín mờ làn nước mỏng manh,

Trần Đức gục mặt xuống mà mút lấy,

Vừa ham muốn đến tham lam, vừa không nỡ mà nhẹ nhàng,

Khoái cảm dâng lên tột cùng như từng đợt sóng,

Vỗ lấy nhau...

=====

Là một người bình thường,

Có gì không tốt sao?

Có cơm ngon,

Có người yêu ngọt tựa mật,

Trần Đức tôi.

Nguyễn xin làm một người bình thường.

Một người bình thường, hạnh phúc.

Hàng ngày, là quần quít lấy nhau,

Hàng ngày là cùng cười cùng nói.

Ngoại trừ một số việc, đối với Đức mà nói, chẳng có một tí ý nghĩa bằng cái móng tay nào. Thế nhưng Thành Khải lại coi to như núi.

Ví thử?

Một đứa kia dám nói cậu là thằng bê đê. Tối hôm đấy nó lung lay hai cái răng.

Một đứa kia, dám nhân lúc cậu vắng mặt mà rờ trộm mông Thành Khải một cái. Tối hôm đấy, nó bị treo tay.

Thực ra thì,

Con người ta có lớn lên hay không, cũng giống như một cái cây mà thôi. Năng chăm sóc nó, nó sẽ đơm bông, ra trái. Mặc kệ nó, nó vẫn cứ đơm bông và ra trái như thường.

Điều khác nhau duy nhất, đó là, nếu cái cây đó do chính đôi bàn tay ta chăm sóc, trái, ắt sẽ ngọt hơn.

Đức đánh nhau,

Thành Khải ôm lấy từ phía sau lưng cậu.

Đức buông tay.

- _____

Đức trốn học.

Thành Khải mắng yêu, mỗi một lần trốn học, cậu cũng sẽ ” trốn ” việc kia một lần.

Đức đi học đều răm rắp.

- _____
Đức hoang phí.

Mua hẳn một cái đồng hồ thật xịn về tặng cậu.

Thành Khải nhú mày. Cậu, tự thân mình ăn mì tôm ba ngày liền

Đức xót ruột. Tiu ngửu xin thẻ không dám phung phí nữa.

Những chuyện, nghe thì đơn giản, tưởng thì đơn giản.

Nhưng, hạnh phúc không sinh ra từ những thứ vốn cầu kỳ.

Hạnh phúc, chính là đơn giản.

=====

Biệt thự gia đình Đức.

Cầm kết quả thi kỳ này của Đức, ông Độ vui vẻ tới xúc động.

Bà Lan cũng vậy.

Đói cơm thì được,

Đói nhớ đói thương thì không thể...

Khi biết tin Đức nhập viện. Sơn đã thông báo cho bà Lan biết.

Toàn bộ tiền viện phí và mọi khoản chi khác bà đều lo. Bà cũng đặc biệt dặn dò phía bệnh viện phải tuyệt đối an toàn cho Đức,

Tuy rằng, ông Độ vẫn là không cho gặp.

Nhưng, từ ngày biết Đức về ở chung với người gia sư năm ngoái. Ông bà yên tâm hẳn.

Hôm nay. Bà Lan đặc biệt gọi Sơn tới một quán café . Dĩ nhiên, là ông Độ không biết.

Thoáng thấy bóng Sơn. Bà đã vui vẻ kéo ghế ra ngồi, hàn huyên một lát, trước khi ra về, bà Lan rút ra một chiếc túi nhỏ.

- Sơn. Đây là 200 triệu.

- 200 triệu?

- Đúng vậy. Bác đến đây, ba nó không biết đâu. Cháu.. cháu.. lâu lâu, nếu nó thiếu thốn, cháu, nhớ giúp đỡ nó.. Đừng để nó phải khổ...

Sơn cầm.

Cái gì chứ, Tiền thì Sơn dĩ nhiên không chê.

Thế nhưng. Sơn cũng thừa hiểu, nếu nói toạc ra rằng tiền đó của bà Lan đưa cho,

Chắc chắn với tính cách của Đức, nó sẽ chửi cậu một trận, hoặc quăng ném số tiền này bừa bãi.

Làm gì nhỉ?

Cũng sắp hè rồi, chi bằng...

Sơn bỗng dưng như có như không mà bật cười.

Cậu, cũng phải tìm thêm nhiều dịp mà trêu cho cái đầu bông bông xù kia tức chơi.

Nghĩ tới gương mặt tức tối đỏ au au của Long. Sơn không khỏi vỗ đùi khoái trá.

=====

Cuối tuần đó, căn chung cư.

Một bữa ăn, như mọi bữa ăn,

Cứ có mặt Long và Sơn, là y như rằng, cả cái bàn đều nát bét.

Thành Khải ai oán nhìn chú cá diêu hồng chiên xù.

Hiện tại, do bị hai kẻ nào đó ” đũa chiến”

Mà thành một bãi tè le.

Nếu không nói trước, ai nhìn vào cũng không thể định nghĩa được tại sao trước đó 30 phút, cái thứ trên bàn kia, được gọi là: con cá.

Và sau đây là câu chuyện liên quan đến số phận một con gà đã lên đĩa nhưng không được yên.

- Sơn: Tôi muốn ăn cái đùi đó!

- Có hai cái mà! Anh bị mù sao?

- Tôi muốn ăn cái đùi đó. Đó là đùi phải!

- Cút ra! Đi mà ăn phao câu đó!

- Phao câu? Được lắm!. tôi sẽ ăn của cậu!

Sơn vút đũa, chồm tay qua, nhéo một cái lên má Long

- AAAAA!. Dume đó mà là phao câu à?

-~~~...~~~

Á khẩu. Long nói xong mới thấy mình quá nhỡ mồm rồi.

Nhưng, cũng đâu còn cách nào khác

Mặc kệ.

Tóm lại là không thể để thua. Long liếm một bãi nước bọt lên cái đùi gà. Sau đó giơ ra trước mặt Sơn. Biểu tình cực kỳ đáng đánh:

- Liếm rồi đó! Còn muốn ăn?

Thành Khải thật thấy xấu hổ thay, liền vỗ lên đùi Long:

- Em làm gì vậy?

Hành động này cũng khiến Đức phải chú ý.

Bởi nếu là Sơn trước đây, chắc chắn nãy giờ cái đùi gà kia đã bay xuống đất.

Thế nhưng, điều ngạc nhiên đến hốt hoảng nhất,

Lại là việc Sơn không hề hấn gì mà lại mỉm cười,

Đón lấy chiếc đùi gà, cho lên miệng, cắn một ngụm.

Long hóa đá lấp bắp:

- Tôi, tôi, tôi đã liếm rồi đó!

- Không hề gì. Chỉ có mẹ mới ăn đồ có dính nước bọt của con – và –

Sơn đặt cái đùi gà xuống, ngay trước mặt của hai chiếc bóng đèn, liếm suột một đường lên môi Long:

- Chỉ có lão công mới ăn đồ có dính nước bọt của tiểu thụ.

- !!!!!!!!!!!!!!!

Một ngàn ngôi sao nổ bùng bùng trong đầu Long.

Ngất,

Ngất,

Ngất!!!!!!!!!!!!!!

Long lập tức gào lên:

Vào giường! Vào giường!

Anh đây sẽ cho tên khốn nhà ngươi biết! Ai công ai thụ!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

=====

Dĩ nhiên,

Chẳng có màn vào giường quất đồ quăng mặt nhau nào cả,

Vì đơn giản,

Ngay lúc này đây,

Đối với Sơn,

Trêu cho cái tên kia tức điên, là một thú vui. Chẳng hề nghĩ gì tới chuyện yêu đương, càng không bao giờ nghĩ đến chuyện tiểu thụ lão công gì.

Sau một bữa ăn đầy oán khí.

Long tức tới phòng mang trợn má.

Sơn lại vô cùng nghiêm túc mà ” hạp” lại từng ấy người.

- Tôi có một ý tưởng.

Cả Đức và Thành Khải, đều bị sự nghiêm túc của Sơn làm cho có chút căng thẳng:

Đức hắng giọng:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi muốn mở một quán café.

Long lập tức nhảy lên:

- Rồi lấy tên là café Bao hay Bao café? Café gì anh ta. Có mà lại quán tuyển gái ý! Tôi còn lạ gì, nhìn cái mặt sao càng ngày càng tởm thể không biết?

Thành Khải phải lờ Long một cái, Long mới chịu ngồi yên. Cậu nhẹ giọng:

- Thực ra, sắp hè rồi, tôi và Đức cũng sẽ sớm đi tìm việc làm thêm. Vì, mở quán café cũng cần khá vốn. Số tiền hiện tại cũng tạm đủ, nhưng...Thành Khải hơi cúi một chút:

- Tôi cũng chưa tốt nghiệp, Đức lại cũng còn một thời gian nữa, nếu thất bại, quãng thời gian tới sẽ khó khăn rất nhiều, Tôi không muốn việc học của cậu ấy, bị gián đoạn,.. tôi...

Những lời chậm rãi, chân tình,

Những sự lo lắng, thói quen tiết kiệm của Thành Khải trong những ngày qua, theo từng lời nói chậm rãi mà buông ra. Khiến Đức vô thức mà ôm lấy eo người ngồi cạnh. Rồi hát hàm với Sơn:

- Nói thử xem.

- Tao tiết kiệm được một số tiền, 200 triệu. Tạm đủ để mở một quán café nho nhỏ. Bữa rồi một quán trên Bình Chánh của ba tao bị công an quét, không hoạt động được nữa. Bây giờ nếu qua đó mở lại, sẽ tiết kiệm được nhiều chi phí đấy.

- Đừng tin em ơi nó lừa đấy – Long ngồi bên cạnh nhúc nhích người nhại theo.

Thành Khải giận cái cậu em nhỏ này quá trời, phát giọng:

- Long. Nếu em còn thế nữa, từ mai cấm tới đây ăn chực!

- Hả?

Long xịu mặt. lờ tên Sơn chết bầm kia một cái.

Sau đó, là quá trình bàn bạc diễn ra êm xuôi.

Tuổi trẻ,

Nhiệt huyết chính là có thừa.

Nhưng, tới khi ra về,

Cánh cửa phòng vừa khép.

Sơn đã gian manh mà với tay mà nhéo lên mũi Long một cái.

Long quay lại, Như tin như không mà trợn trừng mắt, không nói thành lời.

Sơn lập tức đổi giọng:

- Nếu em tới đó, làm nhân viên cho anh, anh sẽ suy nghĩ về việc chính thức nạp em vào hậu cung!

- Đồ - mồm - thối! Cút!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Long rít lên từng chữ.

Thế nhưng, Sơn lại chẳng hề gì mà ghé sát tai Long nhỏ giọng:

- Nếu như, ngày mai em dám không tới. Tôi sẽ nói cho Thành Khải biết, cái đêm cậu ta bị cưỡng trên đường Hoa Sứ ấy, tất cả, là do em cố tình!

-!!!!!!!!!!!!!!

Và như thế, trong khi Sơn cười ha hả bước đi.

Thì Long tức tới nổi, mặt từ trắng chuyển sang xanh,

Con bà nó, con bà nó

Con bà nó!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

=====

Sáng hôm sau,

Long vác đôi vành mắt thâm quầng, mái tóc rối bời xem ra là chưa kịp chải. Tới sớm nhất đám. Đứng gác tại cửa quán.

Nói như thế nào. Long cũng không muốn Khải biết được chuyện đó.

Cậu, không dám nghĩ tới, nếu, Thành Khải thực sự hắt hủi cậu...

Một nơi Sài Thành phồn hoa nhộn nhịp như thế. Cậu, sẽ đi về đâu?

Căn phòng nơi chung cư ấy,

Cứ như thế mà dần trở nên thân quen hơn bao giờ hết.

Dẫu là cái tên Đức đó hay nhieu mảy lờm cậu mỗi khi cậu đứng gần Thành Khải. Thế nhưng, điều đó, thực sự không quan trọng bằng việc được ăn đồ do Thành Khải nấu nha,

Mà nhắc lại nhớ,

Cậu đá bung hòn đá dưới chân.

Cứ nghĩ đến cái mặt của cái tên thối tha kia là không thể chịu nổi.

Dám chọc đến cậu?

Cậu cũng sẽ tìm cách cho hắn chết trước!.

Hãy đợi đấy!

Đúng lúc ấy, thì Đức và Thành Khải vừa tới.

Vừa nhìn thấy Long, Thành Khải liền ngăn người:

- Long? Sao em bảo em không tới?

Long cố gắng rặn ra một nụ cười trên môi:

- À, là vì..

- Vì trót thương tôi rồi, không nỡ rời xa, đúng không?

Sơn cũng ung dung bước tới.

Ai biết được, hẳn ở bên kia đường, nhấp một ngụm café đen, nhìn tên ngốc bên này đường ráng sức mà tụng kinh chữ hán,

Còn nữa, đem mấy hòn đá vắn vơ dưới chân, đá tới đá lui.

Thực... đáng yêu.

=====//=====

18. Chương 18: Trả Thù

Trời Sài Gòn tháng 6 lại trở mưa.

Những cơn mưa nặng hạt đổ xuống như trút khiến việc sửa sang lại quán Café trở lên khá cực nhọc và kéo dài hơn một tuần lễ mới xong.

Đức vừa bước vào quán, Thành Khải đã vớ tay lấy chiếc khăn thấm đi những giọt nước mưa trải dài:

- Sao không trùm kín một chút, ngấm nước mưa hoài dễ ốm lắm.

- Em không sao,

Ánh mắt nhìn nhau trêu mến, khiến chút men đường như được nhen lên trong lòng từng người.

Mấy kẻ ngồi đó, nhìn nhau, tủm tỉm.

Hôm nay, quán có thêm 2 vị khách đặc biệt : hai người pha chế.

Dĩ nhiên, đều là hai người pha chế khá tốt trong số chuỗi café của ba Sơn. Tự nhiên bị Sơn điều đến một quán café ” sạch” để làm việc, ban đầu thì cũng có chút khó hiểu, nhưng đầu sao, cùng một mức lương. Làm nơi an toàn hơn, vẫn là tốt hơn.

Thế nên, hai người ấy cũng không dẫu đi những sự niềm nở của mình.

=====

Đêm hôm ấy, trước ngày khai trương quán 1 ngày.

Trần trụi mà ôm bọc nhau trong vòng tay,

Đức khẽ vuốt lên mái tóc Thành Khải:

- Ngủ chút đi, anh cũng mệt rồi.

Đôi má ửng đỏ, Thành Khải không trả lời, dụi đầu vào ngực người thương.

- Đức, anh yêu em. Rất nhiều.

- Em biết, em cũng vậy.

Như thế, mà trôi đi,

Nhẹ đặt người trong vòng tay đã say ngủ.

Đức bước tới nơi cánh cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Từ trên cao, nhìn xuống, từng ánh đèn Sài Thành trong đêm, nhòe đi theo từng giọt mưa tạt đầy bên cửa.

Thứ đọng lại giờ đây không phải là những hoan ái sau khi làm tình,

Mà lại chính là,

Những xúc cảm dâng nghẹn trong lòng.

10 ngày gian khổ, ít, nhưng lại thừa đủ để cho Đức hiểu được,

Giá trị của đồng tiền.

Giá trị của con người.

Đức không quên, từng chút xúc cảm khi khoác lên bộ quần áo vải thô dày cứng ngắc kia,

Đức không quên, những giọt mồ hôi nào đã túa ra ướt đầm lưng, nóng bức, khó chịu đến cùng cực.

Từng vụn mì tôm trộn ít bột canh ăn lót dạ bữa sáng bữa đêm.

Đúng thực, là trước đây, khi vẫn còn là một cậu ấm nông thôn, cậu không thể nào tưởng tượng ra nổi...

Cuộc sống, lại khắc nghiệt như thế...

Đồng tiền, lại khó khăn đến như thế,

Thậm chí, nếu cái ngày ấy Thành Khải không tới kịp, có lẽ cậu sẽ chết đi, ngay giữa gian phòng khách kia, mà không một ai đoái hoài tới...

Chính gương mặt bình an đang say sưa ngủ ấy, đã cho cậu, biết thế nào, là chốn về.

Một căn phòng chung cư không so bì được với căn biệt thự xa hoa, nhưng, lại cho cậu bất giác mà cảm nhận được, cái gì mới chân chân chính chính, được gọi là nhà.

Cậu thêm từng bữa cơm Thành Khải tự tay bỏ vào ấy, cả công sức lẫn tình yêu thương dành cho cậu,

Cậu thêm được giả như ướt mưa lạnh giá co ro, để mà một ai đó trùm lên người cậu một tấm khăn bông mềm mại.

Cuộc sống, là đơn giản đến nhường đó,

Lại hạnh phúc, đến nhường đó.

Mơ ước chỉ những điều xa xôi vọng tưởng?

Xưa kia, cứ nghĩ, chiếm hữu mới là có.

Nay mới biết được rằng, Có hay không có, là tự tâm.

Nếu trái tim hai người, không thuộc về nhau,

Chiếm đoạt lấy, cũng chẳng chút ý nghĩa gì.

Thành Khải.

Em, là yêu anh.

=====

Sẩm tối hôm sau.

Tuy còn cả hai tiếng nữa mới chính thức khai trương,

Nhưng những lẵng hoa tươi thắm đã bắt đầu được chuyển tới.

Chủ yếu là những chi nhánh café khác của Sơn, bạn bè chung lớp của Thành Khải cũng tới khá đông. Ai cũng thương cậu bạn học này, vừa dễ mến, vừa chịu khó.

Và, dĩ nhiên, một vị khách không thể thiếu được. Tuấn Minh.

Tuấn Minh cũng mới từ chuyển từ thiện của bệnh viện về.

Khi nhận được lời mời của Thành Khải. Cậu, do dự.

Nhưng cũng không thể nào không tới.

Sau buổi tối lỡ hẹn hôm ấy.

Thành Khải, nhả một lời xin lỗi.

Chỉ vụn vụn có vài dòng.

Nhưng cũng không khác gì đem dao cứa thẳng vào trái tim cậu.

Là anh em sao?

Thật đáng tiếc. Tôi lại chưa từng coi cậu, là một người em trai.

Xách theo một lẵng hoa thạch thảo, Tuấn Minh vốn định tới sớm hơn cả, rồi ra về. Cậu vốn dĩ, không hề muốn chạm mặt Trần Đức. Vốn dĩ, đều là tránh mặt.

Tuấn Minh đứng bên kia đường, nhắc điện thoại.

Một lát sau, Thành Khải đã từ trong quán, bước ra. Tiến tới:

- Bác sĩ Minh, anh vào đi!

- Anh còn có việc. Cái này – Tuấn Minh đưa lẵng hoa tới trước mặt Thành Khải – Tặng cho em.

Đôi mắt nhu hương của người trước mặt, khiến trong lòng Tuấn Minh dâng lên bao nhiêu cảm xúc. Đôi bàn tay như không tự chủ mà đưa tới, muốn chạm lên mái tóc kia

- Sao hắn ta lại ở đây?

Giọng nói sau lưng Thành Khải vang lên,

Thành Khải quay lại, đối với người vừa bước tới, nở một nụ cười:

- Đức, giới thiệu với em, đây là bác sĩ Minh, là người mà anh thường nhắc tới..

- Em hỏi: tại sao anh ta lại ở đây?

Tuấn Minh biết được, nếu ở lại, sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp, liền muốn cất bước:

- Thành Khải, anh đi trước, anh có việc!

- Đứng lại đó!

Đức gần như quát lên.

Thành Khải vô cùng ngạc nhiên:

- Đức, em bị sao vậy?

Đức tóm lấy tay Tuấn Minh, chỉ một lát, mà đôi mắt đã đỏ au, nhìn về phía Thành Khải:

- Hai người, có mối quan hệ gì?

- Buông tay – Tuấn Minh cất giọng.

- Nói cho rõ!

Tuấn Minh gạt tay Đức sang một bên, Thành Khải cũng vội vàng hỏi:

- Đức, hai người quen nhau sao?

- Quen nhau? Không chỉ là quen, mà hẳn ta còn chính là thằng con rơi ba tôi nhặt về! Kẻ đã khiến tôi mất đi tất cả!

-!

Thành Khải chết đứng...

Trời ạ....

Cậu không thể ngờ được, bác sĩ Minh, lại chính là người ” anh hai” mới xuất hiện trong gia đình của Trần Đức.

- Bác sĩ Minh.. chuyện này, là sự thật sao?

- Thành Khải, anh không cố tình dẫu em...

- Cút ra!

Đức dùng sức, xô người Tuấn Minh:

- Thứ bản thủ như mày, định chiếm hết tài sản rồi lại dụ dỗ luôn người của tao sao?

- Đức, đừng làm vậy! – Thành Khải can ngăn.

- Còn anh nữa! Các người làm gì? Các người đã làm gì sau lưng tôi?

- Em bình tĩnh lại đi.

Nhưng, làm sao Đức có thể bình tĩnh nổi. Nhìn giở thạch thảo trên tay Thành Khải. Đức, như phát điên,

trong một khắc không làm chủ được, cậu giằng lấy chiếc giỏ, ném phụt xuống đất:

- Thạch thảo? anh nói với tôi, Thành Khải! Anh đã nói với tôi. Tôi là người duy nhất biết anh thích loại hoa chết tiệt đó! Vậy tại sao? Tại sao hần hôm nay lại tới đây! cái thứ này là thứ gì!

- Đức, bình tĩnh lại đi!

- A...

Thành Khải muốn giữ lấy tay Đức, nhưng, Đức lại xô lại, khiến cậu gần như ngã ra đường.

Tuấn Minh vội đỡ Thành Khải dậy:

- Trần Đức! Cậu quá đáng rồi đó!

-

Đức không nghe nữa, đưa chân đạp một phát vào lẵng hoa đã lặn bên vệ đường.

Từng nhánh thạch thảo, theo đó, mà tả tơi.

Buông vội cánh tay Tuấn Minh, Thành Khải chỉ cười trừ, đuổi theo từng bước chân vội vã.

Tuấn Minh khẽ cúi đầu, nhìn những bông hoa đã nhàu nát.

Trần Đức.

Nếu, tôi có thể lấy đi được một thứ từ cậu, tôi nhất định không khi nào chọn gia sản kia. Tôi, sẽ chọn trái tim của người ấy...

Tuấn Minh cất bước, rời đi,

=====

Một lát sau, khi tất cả bạn bè đã tới đông đủ, Sơn cũng đang chuẩn bị cất giọng cảm ơn,

Gần 20 tên hầm hố, vác theo những đoạn tuýp sắt dài, trên những chiếc xe phân khối lớn, như được lệnh

mà cùng lúc lao tới trước cửa quán café.

Những lẵng hoa dựng trước cửa quán nhanh chóng bị vứt thẳng ra giữa đường.

Là chuyện gì đây?

=====

Trong khu pha chế,

Đức chưa kịp thoát khỏi sự giận dữ, cũng chưa kịp thấm được chút chất giọng dịu nhẹ từ tổn khuyên bảo nào của Thành Khải.

Cả hai đã nghe thấy tiếng ầm ĩ ngoài cửa, đều vội vàng bước ra.

Những người bạn tới dự buổi khai trương, tất cả đều nhón nháo, sợ hãi mà xô đẩy nhau cụm vào trong quán,

Đức lập tức nhận ra kẻ cầm đầu: Thăng Kiên!

Sơn cũng đã bước tới, nhìn một màn này, dự cảm chẳng lành là điều đương nhiên. Dẫn lại người Đức đang muốn lao lên. Sơn lập tức đổi sắc mặt, tươi cười mà tiến về phía trước.

- Ôi! Boss Kiên!, Lâu lắm mới gặp, mời vào mời vào.

Sơn kéo một chiếc ghế, nháy mắt với Long,

Long lập tức hiểu ra, lật đặt vào trong quầy, bưng tới một ly café còn thơm nóng.

Kiên dĩ nhiên là cười, cười tới đắc chí. Ngồi xuống ghế:

- Vẫn là chú em biết điều. Sơn – Gay – đúng không?

Giọng điệu mỉa mai thấy rõ, chút không khí trong quán đã bắt đầu có tiếng nhón nháo. Nhưng Sơn dĩ nhiên, không hề hấn gì:

- Boss Kiên biết em mở quán, lại đích thân tới chúc mừng. Thật cảm ơn anh quá.

Kiên vắt ngang hai chân lên ghế.

Đôi mắt Đức đã đỏ au, hai tay siết chặt. Người nào đó bên cạnh, nhẹ nhàng luồn những ngón tay thon dài tới, bao lấy. Đức nhìn gương mặt người bên cạnh,

Những điều ghen tuông nảy lửa mới vừa nãy, như thế, theo một cái nắm tay, theo một chút bao bọc vỗ về, lại như tan đi hết...

Kiên đá đá lưỡi:

- Đúng chứ! Phải tới hôm nay. Nhất định là hôm nay!. Nếu muốn, đập người ta xuống, thì phải chọn một ngày linh đình như hôm nay, để tất cả mọi người cùng chứng kiến, như thế không phải vui hơn sao?

Sơn ra vẻ không hiểu:

- Boss cứ đùa, em đây chỉ là một quán café nhỏ,

Kiên mỉm cười giễu cợt, hát hàm về phía Đức:

- Sao vậy? Mới có nửa năm không gặp, đã thành một thằng đàn bà rồi sao?. Ra đây đi!

Kiên hát hàm.

Mấy tên lập tức tiến tới, lôi Đức ra khỏi đám người trong quán,

Sự hung hãn của mấy tên bặm trợn khiến một số người trong quán đã muốn chạy ra ngoài. Nhưng, những tên đó đã bao thành một vòng lớn, bên ngoài quán, đã có khá đông những người hiếu kỳ tới xem.

Thành Khải muốn kéo Đức lại:

- Các người làm gì vậy?

- Cả nó nữa!

Đức bị dẫn tới trước mặt Kiên.

Thành Khải cũng bị tách ra một bên.

Sơn lên tiếng:

- Đại ca, có gì từ từ nói, hay là thế này đi, tối nay em đưa anh tới vũ trường X . Toàn bộ hóa đơn, em xin được lãnh giúp anh. Toàn bộ anh em ở đây, anh thấy thế nào.

Bỏ qua tiếng Sơn đang cố nịnh nọt.

Kiên hướng phía tay ra chỗ Đức,

Rao giọng:

Để nói cho mọi người, tất cả ở đây được biết:

- Thằng này- Thằng này – cả thằng này nữa!

- Cả cái quán café này, đều là một lũ bê đê bẩn thỉu!

- Café gì? Chính là một ổ bệnh hoạn! một lũ biến thái thích chọc gậy vào đ*т nhau!

Tiếng xì xào trong quán đã lớn dần lên:

- Là Gay sao? Anh Khải là Gay sao?

- Thảo nào, đều thấy đi với người kia..

- Sao lại thế nhỉ? Ghê quá...

Đức cố sức giằng tay ra khỏi hai tên đang ghì chặt:

- Mà muốn gì kiếm tao là được!. Buông anh ấy ra!

- Xem kia,, không cần sốt ruột như thế!. Vỡ kịch hay mới bắt đầu thôi.

- Thằng chó!

Kiên tiến dần tới chỗ Đức.

Tóm lấy Thành Khải, ép chặt lên người mình.

Sơn cũng điên rồi, bật dậy, nhưng,

- Bụp!

Một chiếc tuýp sắt, phang thẳng lên lưng, lên người, Kiên hai tay giữ chặt Thành Khải, trên miệng không một chút chần chừ mà rít ra hai chữ:

- Đập đi!

- Không...

Chỉ trong chốc lát,

Gần như không còn chút gì trong quán café còn nguyên vẹn.

Ly tách, rơi vỡ,

Bàn ghế, xô đẩy,

Những bông hoa, lìa cánh,

Đã có những tiếng khóc nức lên, có những âm thanh hoảng loạn, những bước chân muốn rời khỏi mà không thể cất bước,

Sơn, và cả Đức, đều không thể thoát khỏi những cơn mưa tuýp sắt vụt xuống người.

Mặc sự van xin, mặc sự xót xa theo những giọt nước mắt của Thành Khải rơi xuống.

Kiên, vẫn không nường tay.

Chỉ còn một chút là khiến Đức mất đi lý trí.

Kiên kêu lũ đàn em dừng tay lại.

Đôi bàn tay thô ráp bắt lấy cổ Thành Khải, hướng về phía Đức:

- Nếu, mày muốn nó được lành lặn!. Chui qua háng tao!

Đau.

Tai Đức như ù đi, những vết lằn rớm máu của những tuýp sắt giáng xuống, khiến Đức gần như không nghe thấy gì nữa.

Kiên đẩy Thành Khải lại cho mấy thằng đàn em giữ chặt rồi tiến lại gần, túm lấy tóc Đức, hét lên:

- Chui đi!. Chui qua háng tao trước mắt lũ khốn kiếp ở đây!

Đức lơ mờ, mở mắt.

- Xoẹt,

Chiếc áo sơ mi trên người Thành Khải gần như bị một đường xé rách, bờ vai nồn nà và một phần ngực theo đó mà trượt ra.

- Không. Đức, mặc kệ anh, mặc kệ anh...

Tiếng kêu của Thành Khải, như kéo lại chút thanh tỉnh cuối cùng của Đức.

Bỏ mặc anh sao?

Mặc kệ anh sao?

Trần Đức này, có thể bỏ mặc tất cả mọi thứ,

Chỉ trừ, có một điều, điều ấy, mang tên anh. Thành Khải...

Đôi mắt vô thức mà lại nhỏ ra thứ chất lỏng lạnh lẽo.

- Mau lên! Hay mày muốn tao bỏ đi một cánh tay của nó rồi mới chui?

Hai thằng đàn em lập tức đặt một cánh tay Thành Khải lên bàn, rút tới một đoạn côn.

Kiên xoạc rộng đôi chân...

Đức dùng chút sức còn lại, run rẩy, lết đầu gối, chui qua..

Thành Khải.

Anh từng hỏi, em yêu anh đến như thế nào?

Ngày hôm nay, em trả lời cho anh biết.

Em yêu anh.

Đến mức,

Sĩ diện của một thằng đàn ông.

Em không cần.

Em yêu anh.

Đến mức,

Mỗi một tấc da, một ngum hương, trên người anh, đều đáng quý.

Kiên mở giọng cười ha hả.

Chính tay dùng chiếc tuýp sắt, đập lên đầu Thành Đức, một cái cuối cùng...

Xóa đi tất cả, mọi ký ức,

Vui buồn, và đau khổ.

Tất cả, đều hóa hư vô....

Tan ra, trên tay người...

=====

Sự trả thù kinh khủng nhất, của con người. Không nằm ở khi bạn đau khổ. Mà chính ở lúc bạn đang ở tột đỉnh của hạnh phúc, một đường, đập bạn xuống.

Rời khỏi, cùng đám đàn em lắc những ly rượu chiến thắng trên tay, trong lòng Kiên thực sự quá sức thỏa mãn.

Kiên đã theo dõi Đức từ lâu, rất lâu,

Nhưng, Kiên cũng không vội gì mà ra tay cả. Hãy cứ để nó sống, sống cho tốt. Và đến khi, nó chẳng còn chút đau thương nào. Chính tay hắn sẽ ” chốt hạ” một cú ngoạn mục.

Thứ còn lưu lại trong đầu hắn lúc này, là bờ vai trắng nõn nà kia..

Sẽ đợi cho tới khi Đức tỉnh. Lại tiếp tục trò chơi này.

Chính hắn, sẽ có gọn trong tay miếng mồi thơm ngon ấy.

=====

Có một sự thật rằng,

Công an, không phải khi nào cũng đến kịp thời.

Thậm chí, nhiều khi đến chỉ còn là để dọn hiện trường vụ án..

Những ánh mắt đầy hoảng sợ,

Những gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt,

Nhưng tiếng xì xào chỉ chỗ, không còn quan trọng nữa.

Thành Khải như một người mất hồn, ngồi bên cạnh chiếc băng ca cứu thương.

Từng tiếng hú đều,vang vọng, từng vòng bánh xe cứ lăn, cứ lăn...

Thứ khiến cậu dường như tuyệt vọng, chính là sự im lặng đến đáng sợ của gương mặt nằm kia...

Trần Đức...

Nếu như,

Có một ngày,

Cậu thực sự không tỉnh lại được nữa..

Cậu đừng buồn.

Tôi, sẽ luôn ở bên cạnh cậu....

=====

Nơi nào, là thiên trường địa cửu?

Nơi nào, mới là vĩnh hằng đây?

Cánh cửa phòng cấp cứu khép lại,

Thành Khải cũng lịm đi bên góc khuất hành lang.

Chờ người...

Hỏi, trái tim có đau không?

Là, không cảm nhận được nữa rồi, đều thất lại...

Trần Đức,

Anh, yêu em.

=====//=====

19. Chương 19: Quên Đi

Người ta có thể giả vờ vô tâm, giả như quên hết đi sự tồn tại của nhau.

Nhưng đối diện trước cánh cửa sinh tử, mọi thứ, thật dễ dàng để phôi bày.

Trong một đêm mưa.

Ba mẹ của Trần Đức, đưa cậu sang Singapore điều trị.

Chấn thương não.

Mọi thứ, đều là mờ mịt.

Tương lai có hay không, chưa ai nắm chắc được một phần.

Thành Khải đứng tựa lên lan can ngoài cửa, nhìn lên bầu trời.

Tư cách gì, để yêu em?

Tư cách gì, để đứng bên em nữa?

Khi đối với ba mẹ em, anh chỉ là một người gia sư, không hơn, không kém.

Khi đối với xã hội kia, những lời xì xào bàn tán, anh, chính là một kẻ bệnh hoạn đã ” lây bệnh” cho em?

Ngày mai là gì, ngày mai ra sao, chính bản thân anh còn không biết,

Có những thứ cứ nghĩ là dễ dàng, sống lâu thêm một chút, lại thấy là khó khăn.

Đưa đôi bàn tay gầy guộc, đón lấy những hạt mưa suồng sã kia,

Trần Đức.

Anh, không cần mơ ước nữa,

Anh, chỉ cần em, được sống... mà thôi.

Hạt mưa rơi, hay nước mắt anh rơi?

Là yêu sao? Là đau sao? Chưa đủ.

Không hình dung, không định nghĩa.

Thứ nhức nhối trong lòng này, thật khó khăn...

=====

Một tuần sau.

Trong căn biệt thự bên quận 7.

Thành Khải đưa tay đón lấy đôi bàn tay của kẻ nằm trên giường bệnh.

Đôi mắt chứa biết bao nhiêu nỗi xót xa, thương cảm, cổ họng nghẹn đắng không bật lên nổi một tiếng khó khăn.

Thế nhưng, kẻ trên giường lại chỉ nhìn cậu bằng đôi mắt khó hiểu, đề phòng:

- Anh là ai?

- Đức...

Trần Đức sau khi tỉnh được đưa về lại Việt Nam.

Kiên không phải một tên ngu, làm sao có thể ra tay tới mức chết người được.

Tuy nhiên, điều Kiên không thể ngờ tới, lại chính là việc ba mẹ Trần Đức nhất quyết kiện cậu ra tòa dù ảnh hưởng không nhỏ tới việc làm ăn của hai gia đình.

Kiên bị kết án 2 năm tù.

Khối máu tụ trên đầu Trần Đức, cú đánh cuối cùng đó, thực sự đã xóa hết đi toàn bộ ký ức của cậu.

Trần Đức, bị mất trí nhớ. Tất cả mọi thứ, quay về như năm cậu mới chỉ 16 tuổi.

Ở đó, không có Thành Khải.

Ở đó, không có tình yêu nào tồn tại.

=====

Trần Đức cần được nghỉ ngơi, tránh mọi sự xúc động.

Cậu, còn có thể làm gì đây?

Vòng băng gạc trắng muốt trên đầu người ấy, khiến cậu ngàn lần phải kìm lại những tiếng nấc kia...

Cố gắng lấy lại vẻ tự nhiên, Thành Khải vực dậy đôi chân đã như run lên mềm yếu.

Cậu, bước ra khỏi phòng.

Bà Lan, như đã chờ sẵn ở phòng khách. Cát giọng:

- Thành Khải, cô có chuyện muốn nói với con

Đôi mắt thâm quầng của người phụ nữ lộ rõ bao nhiêu sự mệt mỏi và lo lắng. Khiến Thành Khải cũng không thể tự chủ mà ngồi xuống.

Bà Lan nhìn dáng người mảnh khảnh như bọc trong chiếc áo sơ mi trắng rộng, trong lòng không khỏi dâng lên bao nhiêu chua xót.

Bà hít lấy một hơi dài, từ tốn:

- Cô đã nghe qua, mối quan hệ của hai đứa.

Thành Khải hơi giật mình, chỉ một thoáng, lại cúi đầu... thì ra... ba mẹ Đức, đều đã biết sao...

Như một kẻ tội phạm, chờ bị xét xử. Cậu, khẽ nhắm mắt.

Bà Lan nhanh chóng đưa ra một bọc giấy, đặt lên trên bàn. Nếu như còn chần chừ thêm một chút, nếu như, còn nhìn dáng vẻ gầy yếu kia thêm một chút, bà, có lẽ sẽ không thể chịu đựng được mà động tâm:

- Đây là 300 triệu. Số tiền này cô chú cảm ơn con, suốt thời gian qua đã chăm sóc cho Đức.

Như không thể tin vào tai mình, Thành Khải hoang mang ngược mặt lên:

- Chuyện này...

- Cô sẽ nói thẳng với con, tình trạng hiện giờ của Đức con cũng thấy rồi. Cô chú quyết định sẽ cho nó đi du học, làm lại từ đầu, sẽ không để nó hư hỏng như trước đây, và...

-

- Cũng không thể để nó mang tiếng là Gay được.

-

- Thành Khải, coi như, là cô xin con, được không? Cô sẽ nói thật với con, Tuấn Minh không phải là con đẻ của chú. Cô chú chỉ có một mình Đức là con trai. Không thể nào tuyệt tự được. Con hiểu chứ?

-

- Cô hứa với con, sau này, con cần gì, cô chú sẽ hết lòng giúp đỡ. Con cũng chỉ còn ba tháng nữa là tốt nghiệp, đúng không?. Cô hi vọng rằng.. con sẽ trở về Bắc, được không? Chú sẽ sắp xếp cho con một công việc, cô đảm bảo...

Những lời nói tiếp theo đó, Thành Khải, đều không muốn nghe nữa.

Con cần gì, cô chú sẽ hết lòng giúp đỡ.

Nhưng,

Thứ con cần,

Là Trần Đức,

Cô chú, lại không thể buông cho...

Thành Khải ơi Thành Khải,

Nếu,

Nếu,

Mày sinh ra là một đứa con gái.

Có phải, tất cả những sự phi lí này, những nỗi đau này, đều không xảy đến. Đúng không?

Có lẽ, là đúng.

Thứ họ cần ở một người con dâu, hiện hữu và tồn tại trong đầu tất cả các ông bố bà mẹ Việt Nam này, vẫn phải là một đứa con dâu có thể sinh đẻ được.

Tức là, mãi mãi, cậu cũng không bao giờ có được phép màu ấy.

Cũng tức là, một thằng mà lại không ra thằng như cậu, vốn dĩ không nên được sinh ra...

Trần Đức,

Cậu quên hết rồi,

Nỗi đau này, tôi thay cậu gánh.

Trần Đức,

Cậu quên tôi rồi,

Nỗi nhớ này, riêng tôi lại nhân đôi.

Trần Đức.

Cho tôi gửi quá khứ ở nơi này,

Cho tôi gửi trái tim nơi phía cậu.

Bầu trời xa, bầu trời xa,

Cũng không xa bằng khoảng cách giữa đôi ta

Là muôn vàn nhớ, là muôn vàn thương.

Phải sống, điều mà tôi sợ nhất.

Không được chết đi, thật đáng giận thân mình.

Sống, như không, sống, như có.

Một kẻ không tim, sống, để làm gì?

- ——— -

Ba tháng sau.

Tháng 10/2018

Khép lại những dòng cuối cùng của cuốn nhật ký.

Thành Khải kéo trên tay chiếc valy.

Rời khỏi Sài Gòn.

Tạm biệt.

Đôi nhánh hoa khô ép dở,

Tạm biệt.

Chậu sen đá ngoài khung cửa.

Thiên thần không có thật.

Giấc mơ nào cũng phải tan

Điều ước, là xa xỉ.

Đưa tay, không với tới.

- _____

Tuấn Minh tiến cậu ra sân bay.

Hỏi cậu lại một lần về hai từ cơ hội.

Thành Khải chỉ cười.

Cám ơn anh. Nhưng.

Nếu không phải người, sẽ không là ai khác....

- _____

Số tiền mà bà Lan đưa cho cậu, dĩ nhiên, cậu không cảm. Công việc mà ông Độ cố tình bù đắp cho cậu, cậu cũng không nhận.

Nếu đã là quên đi, hãy thực sự quên đi.

Thành Khải đón trên tay tấm bằng tốt nghiệp loại khá chuyên ngành tài chính kế toán. Cậu chọn một công ty quy mô vừa phải ngay tại thành phố Nam Định, để làm việc.

Vị sếp bụng bự năm nay đã ngoài 50 của cậu là một người vô cùng cởi mở. Rất hân hoan chào đón người nhân viên mới này:

- Khá lắm đó. Các bạn trẻ giờ đây toàn lên Hà Nội hết, đăng tuyển mãi mới tìm được người. Có gì khó khăn nhớ nói anh!

- Vâng!

Hôm nay là ngày ” ra mắt” nhân viên mới, Thành Khải mời mọi người về nhà chơi. Có đồng nghiệp, thực sự là tốt hơn nhiều. Tâm trạng của cậu có muốn chìm xuống, cũng khó để mà thể hiện được ra, Vì là phòng tài chính kế toán nên chỉ có cậu và một người con trai nữa, thêm ba người con gái. Chưa chồng, chưa vợ gì, thế nên đùa vui tếu táo suốt thôi. Cậu, mỉm cười.

Đúng vậy,

Con người ta, ngoài thứ tình cảm gọi là yêu đương ấy,

Còn có gia đình,

Còn có đồng nghiệp,

Còn có bạn bè,

Nếu, sống không hẳn là vì mình, thì còn nhiều thứ khác, để mà viện lý do cho nụ cười được nở.

Mái tóc mẹ đã điểm sương,

Một trò chơi ác nhau nho nhỏ khiến anh đồng nghiệp ăn phải trái ớt cay tới khóc ra nước mắt,

Một lũ bạn cấp 3 biết tin cậu về lại Nam Định làm việc cũng kéo tới nhà chơi.

Thời gian, cứ như thế, phủ kín đi, những nỗi nhớ sâu thẳm thẳm trong tim

Thời gian, cứ như thế, che mờ đi, nỗi đau khắc khoải từng giây phút.

Nhưng, chỉ là phủ kín đi, che mờ đi,

Chứ chưa từng một ngày, thực sự quên đi.

- _____

Đêm giao thừa, tết 2019.

Một nửa năm sau ngày xa cách.

Nam Định,

Chùm pháo hoa rực rỡ bên bờ hồ Vị Xuyên

Từng dòng người lướt qua trước mặt,

Một số người tranh thủ thấp nén nhang lên mộ Tú Xương,

Một số người nắm tay nhau rủ rỉ mỉm cười,

Những tiếng nô đùa của trẻ nhỏ...

Tất cả những âm thanh ấy, không át đi được sắc lạnh đang chứa trong tim.

Trần Đức, cậu vẫn khỏe chứ?

- _____

Mùng 7 tết,

Vị sắp chuẩn bị một xấp bao lì xì đỏ chói.

Nhân viên xếp thành một hàng dài, ai nấy đều tươi cười.

Thành Khải dĩ nhiên cũng nằm trong số đó.

Vừa đến khi phát xong,

Một chiếc xe hơi sau đó cũng đậu tới trước cửa.

Cô con gái duy nhất, bảo bối quý giá của vị sắp kia cũng hân hoan bước tới.

Thế nhưng, sự xinh đẹp và nóng bỏng của cô, lại không phải là lý do khiến cho bao lì xì đỏ chói từ trên tay Thành Khải, rớt xuống.

- Giới thiệu với bố, giới thiệu với mọi người. Đây là Đức, người yêu con.

Hai người đó quả là trai xinh gái đẹp,

Là đi du học rồi quen nhau sao?

Trời ơi nhìn anh kia còn tưởng diễn viên nào chứ! Sao đẹp trai quá...

Xì, bà nom lại mình xem, 3 vòng như cái bánh mì, so được với con gái sếp?

Thì ai mà dám so?

Ai mà dám so?

Ừ,

Đúng là như vậy.

Ai mà dám so?

Người kia, đảo mắt qua phía Thành Khải,

Đến gương mặt cậu, cũng không nhận ra nữa rồi.

Số phận, đích xác là biết trêu ngươi kẻ khác.

Mỗi một khi trái tim cậu đã dịu chút an bình, lại lòi ra, quăng quật.

Thật nực cười.

Như một trò đùa dai.

=====

Trần Đức,

Có quen một người con gái,

Yêu, thì vẫn thế,

Lâu lâu, lại thay đổi một người cho có chút phong vị tình trường.

Không muốn ra Bắc, lạnh, không thích.

Nhưng, cô gái kia quê ở Nam Định.

Tự dưng, lại thấy cái thành phố nhỏ nhoi này, có chút quen tai.

Thế nên, cứ đến thôi,

Cũng không nghĩ là sẽ có gì hay ho

Vậy tại sao?

Gương mặt kia, lại quen tới vậy?

Nhắm mắt lại,

Cố gắng, cố gắng để suy nghĩ...

Không có gì hết...

Khoảng trống suốt 4 năm, đều là con số 0.

- _____

Sáng hôm sau nữa, mùng 8 tết,

Sếp làm cơm. Gọi cả công ty tới chung vui.

Con gái sếp 2 tết nay mới lại về.

Sếp vui vẻ biết bao nhiêu.

Thành Khải, không tới.

Cậu, cáo bệnh,

Mẹ nào, mà chẳng thương con.

Sợ con không tới sẽ làm phật lòng sếp.

Bà lẳng lẳng cất đôi ký giò tươi, kêu thằng con trai út, chở bà đi.

Nhà sếp cũng ngay gần sân Thiên trường thôi, có gì mà khó tìm.

Cứ thế, để Thành Khải, vùi mình trong chăn ấm.

Bà tới nơi.

Mấy đứa trong phòng nhận ra bà, liền ra đón:

- Bác Thơm! Thành Khải đâu?

- Nó ốm, ở nhà ấy,

Vị sếp mời bà vào nhà, bà ngẩn gọn nói qua rồi đặt đôi đòn giò lên bàn, muốn rời đi. Vừa ra khỏi cửa, đã thấy một người trông thật quen mắt.

Bà Thơm vội vàng hỏi:

- Ô? Đức phải không cháu?

Đức đang ngẩng mấy nụ đào trước sân, nghe tiếng gọi mình liền ngó ngang dọc. Cậu nhú mày. Không có ai.

Bà Thơm đã tiến đến gần:

- Ôi! Bác suýt không nhận ra luôn!. Cháu về Nam Định khi nào vậy? Sao không ghé bác chơi?

- Bác.. có quen cháu sao?

- Cái thằng này!

Bà Thơm đánh nhẹ vào tay Đức:

- Mới mừng 8 tết giỡn cái gì vậy?. Năm ngoái bác với thằng Vũ vào chơi, cháu còn đi đón bác tận sân bay mà nói cái gì vậy!.

- Ai thế anh?

- Anh không...

Cô con gái sắp bước tới, vòng qua ôm lấy một cánh tay của Đức.

Bà Thơm liền cười:

- Hóa ra là về nhà người yêu ra mắt hả?. Có gì mà ngại, bác cũng không cổ hủ đâu, lớn rồi phải yêu đương chứ. Lát nhớ ghé nhà bác chơi, nhé, thôi bác về đây. Thằng Vũ đang chờ ngoài cửa ấy.

-Khoan, bác..

- Sao cơ?

- Bác, có thể cho cháu xin lại, địa chỉ được không?

- À, đây đây,... Đến đi, để bác về nói thằng Khải, nó chắc mừng lắm!

Khải?

Cái tên này, tại sao lại quen tới như vậy...

Tại sao... trên ngực.. lại như có chút nhói đau...

Giăng tay ra khỏi tay người con gái bên cạnh, cậu chạy đuổi theo bước chân bà Thơm.

Thành Vũ vừa nhìn thấy Đức, liền cũng nở một nụ cười tươi rói:

- A! Anh này thuê nhà cùng với anh Khải trong Sài Gòn này mẹ!

- Cháu.. đi chung được chứ?

Thành Vũ hơi bắn khoăn:

- Chở ba có sợ bị tóm không?

- Mới mồng 8 mà sợ gì? Bị bắt thì mẹ xin cho – bà Thơm hồ hởi.

Bà như thế, là vì,

Có một dịp vào Sài Gòn ăn cái đám cưới, sẵn tiện thăm thằng con trai cả.

Chuyển chỗ trọ rồi, mà thấy con trai bà hồng hào ra bao nhiêu phần. Cậu bạn cùng phòng tên Đức này lại nhiệt tình lắm lắm. Thế nên, bao năm mới có dịp một lần ra bắc chứ, sao lại có thể để cậu ấy không ghé ăn lấy một bữa cơm nào được chứ?

=====

Vừa tới nhà,

Bà Thơm liền chỉ tay lên trên lầu:

- Nó ốm, nằm ở trên nhà ý.

- Vâng.

- Vũ, vũ, con chở mẹ ra chợ,

Trước khi đi, người phụ nữ còn nở một nụ cười tươi:

- Bố nó sang bà nội rồi, cháu cứ tự nhiên nhé, bác ra chợ trưa nay làm cái lẩu ăn cho nóng nhé!

- Vâng,

Đức, chưa từng tới nơi này,

Đức, cũng chưa thể nhớ ra bất kỳ điều gì được,

Chỉ là,

Trí nhớ có thể đã mất đi,

Nhưng tên người ta không đem đi được,

Thứ đã từng khảm sâu tận trong đáy lòng,

Một chút động, lại từng nhịp bung ra

Trần Đức theo từng bước chân lên cầu thang, không nhanh không chậm, mà tiếng trống trong lồng ngực, lại dồn dập... khó hiểu...

Thành Khải nằm trên giường, cầm trên tay từng tấm hình chụp chung, ve vuốt.

Tài sản có giá trị nhất, đối với cậu,

Thứ an ủi nhất, khiến cậu có thể vượt qua được những ngày cô đơn chìm đắm kia, lại chỉ có nhiều đây,

Vén vén có 5 tấm hình.

Đức, không thích chụp,

Ảnh cũng là cậu lén đem đi rửa,

Thật chẳng ngờ rằng,

Chỉ là một câu trêu đùa để khi nhớ có thể đem ra ngẫm.

Vậy, mà lại thành sự thật.

- Thành Khải?

- Đức... sao cậu lại...

Thành Khải chết trân, không thể tin nổi vào mắt mình, người đứng chỉ cách cậu chưa đầy hai sải tay với kia, lại là người mà ngày ngày đêm đêm cậu mong, cậu nhớ...

Đôi tay đã như run lên, Thành Khải vội vàng đem những tấm hình kia, giấu dưới chăn...

Đức nhận ra hành động kỳ lạ ấy,

Thành Khải luống cuống muốn bước ra khỏi tấm chăn:

- Sao.. sao...

- Đau đầu quá... đau quá...

Đức bỗng nhiên mà ôm lấy đầu, như có như không mà ngồi bệt xuống một bên giường.

Thành Khải hốt hoảng vùng dậy, đỡ lấy...

- Đức, Đức, em có sao không?

- Không sao.. nhưng.. những cái này...

-

Đức giả bộ một chút, chiều này thực có hiệu quả, người kia như vậy mà xốc cả chăn lên, lộ ra những tấm ảnh. Cậu lập tức nhặt lên...

Một tấm, hai tấm...

Sững sờ...

Hai kẻ trong ảnh kia...

Là ôm, là hôn,

Ánh mắt trù ố kìa, của cậu..

Chẳng phải là dành cho chính kẻ đang ngồi bên cạnh mình kia sao...

Chuyện này... rút cuộc.. là sao đây?

=====

20. Chương 20: Mầm Nhỏ

Là như thế nào ư?

Thành Khải trong phút giây sững sờ ấy, biết nói gì được đây?

Là yêu người, là nhớ là mong đến quặn ruột thắt gan sao?

Đôi mắt Đức dường như đang muốn ghim lên từng cảm xúc trên gương mặt cậu...

Những lời nói của bà Lan ngày ấy cứ như thế lại vang lên trong đầu từng câu từng chữ...

Là gay sao?

Hay..

Để em làm một kẻ bình thường đây..

Trần Đức....

Yêu thương người, đã vượt qua chính sự ích kỷ của bản thân anh rồi, vượt qua luôn cả những mong đợi ngày đêm ấy....

Cố gắng nở một nụ cười bông đùa trên miệng. Thành Khải gượng giọng:

- Đồ đặc lộn xộn quá. Lâu rồi mới dọn lại.

- Anh đừng nói lảng. Những tấm hình này là sao?

- Trước đây chúng ta có thời gian thuê trọ chung phòng. Nên có vài tấm ảnh chung, cũng là điều bình thường thôi.

- Trọ chung phòng?

- Ừm.

Đức chưa kịp phản ứng lại. Tiếng nói dưới nhà của bố Thành Khải đã vang lên, Thành Khải như được cứu khỏi sự rối bời, liền nhanh chân mà bước xuống.

Đức, không đuổi theo. Rõ ràng là nói dối...

Khuôn mặt gương gao kia, ánh mắt như chạy trốn...

Đức nhú đôi mày.

Thuê trọ?

Nhà cậu ở Sài Gòn tuy chẳng nói là nhất đại phú quý. Nhưng đến nỗi để cậu ra ngoài trọ học thật quá nực cười.

- Đức ơi. Xuống nhà chơi đi cháu!

Tiếng bà Thơm dường như mới đi chợ về khiến cậu thoáng thanh tỉnh.

Đức cố gắng ra vẻ tự nhiên. Thoáng thấy Thành Khải ở trong bếp. Đức cũng lập tức bước tới,

Thành Khải đang gọt mấy củ khoai tây. Thấy bóng người kia mà lập tức lại cúi xuống.

Bà Thơm vui vẻ giao phó:

- Hôm nay có món khoai tây ninh xương này. Khoai nhà bác trồng đó. Rất bổ. Hai đứa gọt hết cho mẹ chỗ đó,

- Mẹ. Trần Đức cậu ấy còn có việc, chắc phải về sớm...

Bà Thơm liền mắng yêu Khải:

- Cái thằng này!

- Bình thường cũng là đứa hiếu chuyện lễ phép lắm mà?

- Đức, cháu đừng để ý nó, Khải. Con gọt khoai xong để Đức thái đi, còn con thì gói ít chả nem. Mẹ với thằng Vũ đi nhổ lông con gà.

Đức chỉ chờ có thế, vội vàng đáp lời:

- Vâng. Bác cứ để cháu ạ.

- Vừa đẹp trai lại vừa tốt tính đó Đức. Ai mà lấy được cháu thật có phước!

Thành Khải, lại một chút buồn thoáng qua.

Trong bếp, chỉ còn lại hai người, không khí thực sự có chút sùng sùng.

Đức kéo một chiếc ghế ngồi ngay sát lại bên cạnh Thành Khải.

Thành Khải lại kéo ghế lùi ra một chút.

Từng chút cử chỉ kia, càng khiến Đức cảm thấy khó hiểu hơn.

Cậu muốn bắt chuyện, nhưng đôi môi Thành Khải lại chỉ mím lại, khiến Đức cũng không thể cất tiếng.

Cho đến khi gọt xong rễ khoai tây, Thành Khải lại vội vàng mà đứng dậy, đi cuốn chỗ đa nem đặt lên chảo rán.

Đức được phân nhiệm vụ xắt khoai.

Thế nhưng, khoai ninh xương thì xắt như thế nào?

Trong Sài Gòn món này cũng không quá thịnh hành sao? hoặc giả, cậu trước giờ chỉ biết ăn, chứ làm thì khó nha.

Con dao nữa, cũng không nghe lời cậu.

Thế nên, chẳng mấy chốc mà sau lưng Thành Khải đã có một tiếng giật mình:

- A!, đứt tay...!

Vậy nhưng, điều mà Đức chẳng thể nào ngờ nhất, lại chính là người đang xoay lưng về phía mình kia, lại nhanh chóng quay lại, một đường cầm lên ngón tay đang chảy máu của cậu mà... ngậm lấy!

Đến khi xót xa mà buông ngón tay của cậu ra, còn thối nhẹ lên đó mà nhẹ giọng hỏi:

- Em vẫn vụng về như vậy!. Còn đau không?.

-!!!!

” Vẫn ” sao? Bạn bè? Có thực sự chỉ là bạn cùng phòng trọ?

Ánh mắt kia, so với ánh mắt của cậu trong bức ảnh đó, trù mến, da diết, chỉ có hơn, không có kém...

- Mùi gì khét thế? Cháy cái gì à?

Bố của Thành Khải vừa đi ngang qua bếp, đã ngửi thấy mùi khét lẹt. Thành Khải vội vàng nhổm dậy:

- Ôi!.

Đức vừa có chút luyến tiếc cái không khí kia, nhưng nhìn nguyên một chảo chả nem đã biến thành món chả than, cũng không dừng được cười:

- Ha ha!. Vậy mà bác gái khen anh nấu ăn ngon!

Thành Khải nhìn nụ cười trước mắt, vừa then, cũng vừa buồn cười. Không tự chủ mà đỏ ửng cả mặt.

Trong những nhịp tích tắc còn lại khi Thành Khải dọn dẹp món chả đã cháy, cậu không biết được rằng,

Trong con tim của kẻ đang giả như thối phù phù cái ngón tay bị đứt kia, mấy nhịp, đều đã không còn đếm nổi nữa...

Thành Khải.

Giữa hai ta, rút cuộc, có bí mật gì?

Tại sao, khuôn má đỏ ửng của anh, mùi hương của anh, cử chỉ của anh, từng chút lại như quen thuộc, từng chút, lại như đã hằn sâu?

=====

Sài Gòn,

Trong vụ trả thù của Kiên ngày hôm ấy,

Sơn cũng bị ăn đau tới xỉu.

Mái tóc bông xù nào đó, lại không thể vô tình tới mức không qua chăm nom được.

Dẫu là tới rồi về đều mang một bụng ai oán, nhưng trách sao được?

Cái tên bỉ ổi vô liêm sỉ đó luôn lấy cái lý do sẽ cho anh Khải biết được việc xảy ra ngày ấy, là do bản thân tạo nên.

Nhưng, cái lý do đó, Long cũng chẳng sợ nữa,

Anh Khải cũng đã bay về bắc.

Chuyện của hai người họ cũng đã sớm tan như gió, đau đến nỗi chính bản thân cậu nhiều đêm còn không dám nằm mà nghĩ ngợi lung tung.

Giá như, giá như,

Một trăm lần giá như.

Thế nhưng cuộc đời lại chẳng cho đôi ấy một từ giá như nào cả.

Hiện giờ, tên Đức đó đã quên sạch sành sanh.

Chỉ còn nhớ được mỗi một mình tên nhơn nhơn Sơn đó thôi.

Mà tên Sơn đó, và cả cậu, nếu không vì lời hứa với anh Khải. Thì mấy lần thấy hấn đối bạn gái, cậu đã muốn giận tới nói ra.

Thế thì lý do vì sao, hôm nay, trong cái quán café mà tên Sơn đó mới mở này, cậu lại có mặt ở đây?

Lại còn ngoan ngoãn mà lau tới lau lui cái bàn trước mặt chứ?

Ngày hôm ấy, trong cơn mưa những tuýp sắt phang xuống, đáng lý, có cả phần của cậu. Tên Sơn như thể mà lại xông tới, chắn ngang. Liên tiếp 4,5 vết, đều là trên lưng, trên vai hấn.

Hắn, là ngất trên chính đôi tay cậu,

Là ngất đi, vì chính những đòn đáng lý, phải rơi trên người cậu.

Người đầu có là vô tình, cũng là từ tâm, cậu cũng chỉ là một cậu nhóc bỏ ngõ nơi Sài Thành. Ngoài Thành Khải ra, phải nói rằng chưa từng có một ai đối xử với cậu được như thế.

Nhưng, cái miệng của tên kia, quả là không quản nổi.

Nếu như trói đôi tay hư hỏng của hắn lại

Nếu lấy 502 dán miệng hắn lại.

Hắn, là hắn cũng rất được đi!

Cũng đẹp,

Cũng có tiền...

Mà... Ủa?

Khoan!

Long gần như phải tự vả vào mặt mình một cái: Mình điên sao? Hắn ta cũng có trym giống mình!. Điên quá điên!

Long chán nản, ngồi phịch xuống ghế!

Tên nào đó thể mà đã từ đâu vung vẩy tới:

- Mau đứng, mau đứng dậy!

Long ngoảnh ra, không hiểu sao tên này gần đây như bị chạm mạch, suốt ngày bắt cậu chạy tới chạy lui lau hết cái này tới cái nọ. Cái bàn sáng như soi gương được mà vẫn không cho cậu ngồi nghỉ.

- Nói! anh rút cuộc bị cái gì dợ?

- Ngực thì đã lép rồi, còn mỗi hai cái mông tạm được, ngồi lăm lại chai ra, xấu.

- Hả????

- Tôi không thích tiểu thụ của mình bị chai mông!

- WTF?

Long bùng bùng hết lỗ tai, dường như không thể tin vào những điều vừa nghe thấy. Mặt thực sự nhăn tới đầy nếp.

Thế nhưng Sơn lại đứng đưng như không:

- Muốn nạp làm chính phi, thì ít ra cũng phải chịu khó luyện tập một chút. Xem kìa, mông hình như vẫn là chưa được mấy lăm?

- Chính....phi? Mông....mấy?

- Ừ.

- !!!!!!!!!!!!!!!

Thực sự thì...

Long,

Muốn,

Cầm nguyên cả cái giẻ lau trên tay, xông tới, nhét vào miệng tên kia!

Hấn!

Hấn!

Hấn...hấn thế mà lại không thèm quan tâm tới đôi mắt đã trợn lên như muốn rớt khỏi tròng, lại sượt qua, ngó ngang dọc mà bóp mông cậu một cái.

- Mềm tay đó, anh thích!

- !!!!!!!!!

Phải nói rằng, Long như già thêm 8 tuổi.

Nhưng, cũng nhanh trẻ lại thêm 8 tuổi thôi.

Vì sao?

Hắn, thực sự là ngoài tất cả những điểm xấu ra thì còn lại là điểm cũng.. tốt!

Hắn trả lương riêng cho cậu, cao hơn rất nhiều lần chỗ khác,

Hắn ứng tiền để đóng học phí cho cậu.

Hắn đâm vỡ mồm một tên dám gạ chịch cậu.

Thế nhưng, chính hắn, lại gạ chịch cậu, thì ai đâm hắn đây?

Thôi, chuyện này hãy là bỏ qua đi!

Vì dường như, sau khi nghe cuộc điện thoại vừa nãy, hắn có vẻ căng thẳng.

Hắn nhúu chặt đôi mày, và không trêu cậu nữa

Hắn, bỏ lên căn phòng riêng của hắn ở quán, lại hút thuốc.

Mỗi khi như vậy. Cậu biết, hắn có tâm sự.

=====

Nam Định,

Con vị sắp kia đợi tận mãi chiều tối, mà không thấy bóng Đức về, liền dò tìm tới tận nơi.

Nói thế nào, cũng không thể quá bất lịch sự được, Đức lên xe, rời khỏi.

Khi thấy đôi tay mềm ngọt kia,choàng qua eo Đức.

Ánh mắt thoảng một chút bối rối u buồn của Thành Khải, ấy thế mà lại làm Đức có chút thỏa mãn.

Sau khi vừa về đến nhà.

Đức liền gọi điện cho Sơn.

Không vòng vo tam quốc. Đức lập tức hỏi thẳng:

- Sơn. Mày biết một người tên Thành Khải, đúng không?

Đầu bên này dây, Sơn nhú mồm, nhưng vẫn cố tỏ ra hờ hợt:

- Đường dây nhà tao có biết bao nhiêu cái tên, mày hỏi em nào?

- Đừng nhảm nữa.

- Tao thực sự không biết mày đang nói gì.

- Tao bị mất đi một phần trí nhớ, chứ tao không bị điên.

- Tao không hiểu mày nói gì hết, mày đi du học và bị tai nạn. Còn những chuyện khác, tao thực sự không biết!

- ,.....!

- Đức, tao....

- Tao sẽ có cách khiến mày phải nói!.

- Tuyệt tuyệt...

Tiếng điện thoại cúp ngang.

Sơn thở dài, đốt một điếu thuốc.

Từng làn khói tỏa ra cũng như muốn che đi biểu hiện bất đắc dĩ của cậu bây giờ...

Muốn giấu, giấu cả đời sao?

Thực khó....

Giấu đồ giấu vật thì dễ,

Giấu thứ tình cảm trong lòng, thực khó biết bao nhiêu....

Mối tình oan nghiệt đó, e rằng, thực không thể một sớm một chiều cứ theo đó, mà kết thúc.

=====

Đức khoác chiếc áo ngoài, mặc cái lạnh rét cắt da cắt thịt của mùa đông Nam Định,

Chen lẫn xen qua những dòng người quay trở lại Sài Gòn sau tết,

Đến gần trưa hôm sau, đã có mặt tại quán của Sơn.

Long vừa thấy Đức, cũng chẳng muốn biểu hiện gì nhiều, thế nhưng, vừa vào quán Đức đã tóm gọn Long trong tay, một đường kéo lên phòng Sơn.

Mấy nhân viên phục vụ trong quán, thấy thì thấy vậy, nhưng đôi mắt đỏ ngầu của Đức khiến chẳng đứa nào dám hé răng.

Long liều mạng dấy giụa:

- Làm gì? Buông tay! Đau quá!

- Rầm!

Sơn không có trong phòng. Đức sau khi đẩy người vào phòng thì vặn chặt ổ khóa.

Đức nhếch miệng cười:

- Như thế càng tốt!

- Tốt cái mẹ gì? Anh bị điên sao?

Đức móc ra điện thoại, đưa đến trước mặt Long:

- Gọi cho nó đi!. Nói với nó, 10 phút tôi sẽ lột một thứ trên người cậu.

- Hả?

- Nếu nó còn không tới, tôi sẽ - chịch - chết - cậu!

- Hả?

Long chưa kịp hiểu chuyện gì. Đức đã bấm tới số của Sơn. Sơn đang ở một quán gần đó, vừa nhấc máy lên đã nghe tiếng thất thanh của Long:

- *** má anh điên sao? Sao lại lột áo của tôi!

-

Sơn gần như chết lặng. Đức nhả giọng vào đầu dây:

- 10 phút tôi sẽ lột một thứ trên người tên này!

-

Sơn gần như nhảy lên xe.

13 phút,

Dùng tốc độ có thể lên bàn thờ bất cứ khi nào mà phi tới.

Vẫn là hơi chậm, mất một cái áo ngay lúc gọi điện thoại và thêm một cái quần dài nữa.

Trên người Long hiện tại chỉ còn lại cái quần lót.

Sơn không mang theo chìa. Bình thường thì cái phòng này chỉ để ngủ, ra ngoài khép lại là xong, còn khi ở trong phòng thì bấm chốt. Thế nên, thật sự là nguy to!. Sơn đập cánh cửa tới điên loạn:

- Đức!, dù má người của tao mày cũng dám ăn?

Trong phòng, Long đã bị cột chặt hai tay lên thành giường, luôn miệng mắng chửi.Đức lại hồ hững như không:

- Chỉ còn một cái quần xì. Nếu mày không nói sự thật tao sẽ thả trym.

- (Long) Sự thật con mẹ gì! đồ điên đồ bệnh hoạn đồ biến thái kiaaaaaaaaaa!

Đức lại nhìn qua Long. Nhíu mày:

- Hay là lột luôn nhĩ?

- (Sơn): Được rồi, được rồi, bình tĩnh, giờ cậu muốn biết cái gì?

- Thành Khải. tôi muốn biết rút cuộc, chuyện xảy ra giữa tôi và cậu ta là gì?

- (Sơn): Đức, chẳng phải tôi đã nói rồi sao, không có gì hết.

Sau câu trả lời đó, lập tức chiếc quần lót sót lại trên người Long bay luôn. Long đã không thể điên hơn được nữa, liền gào lên:

- Trả lại tao cái quần! DM trả lại tao cái quần rồi tao nói!

Đức lấy cái chăn, vút lên người Long, tạm che đi chỗ nào đó, rồi dò hỏi:

- Cậu quen Thành Khải sao?

- Sao không quen? Mẹ nó chứ! Ông đây ăn chực quanh năm suốt tháng nhà hai người mà sao không quen!

- Hai người?

- Vậy là,... chúng tôi có thuê trọ cùng nhau?

- Thuê trọ - Long bĩu môi – Còn chưa làm nhau tới cục nở thành hướng dương luôn rồi!

- Ý cậu là sao?

- Rằm!

Chiếc nắm cửa đã bị Sơn dùng mấy đồ nghề mở ra được.

Không muốn để Long nói những chuyện không nên.

Sơn liền một đường mà kéo Đức rời khỏi.

- Á! Còn tôi? Còn tôi thì sao?

Trước khi khép lại cánh cửa phòng, Sơn liếc qua bờ ngực kia một chút, khẽ cười:

- Ráng chờ một chút!

Thế rồi, tiếng gào lên của Long chỉ còn là hư vô khi vừa xuống dưới quán, toàn bộ nhân viên được nghỉ đột xuất, và cấm ai thò mặt lên trên phòng.

=====

Hơn một tiếng sau,

Sơn trở lại, kẻ nào đó đã gào chán tới mệt lả chỉ còn sức mà lườm qua một cái.

Sơn tiến tới, lại chẳng hề có ý định cúi trối cho Long,

Một tay quăng thẳng chiếc chăn xuống dưới đất, làm lộ ra bờ cổ nhỏ mềm mại giữa hai cánh đùi non.

Long tròn mắt.

Sơn lại không may một chút gọn nào, bắt lấy gương mặt kia, ghé vào tai Long mà khẽ thổi gió:

- Nuôi lớn rồi, thật thôi.

- !!!!!!!!!!!

Chỉ một thoáng sau,

Tới khi trên đôi môi toàn là hương vị của kẻ ấy, Long mới hiểu được, hôm nay. Mình là " món chính".

Long tìm cách giãy dụa trong những hơi thở đã bắt đầu trở lên dồn dập kia,

Sơn dừng lại, đôi mắt lại tràn đầy nhu thuận mà nói với Long rằng:

- Họ bắt đầu lại rồi, chúng ta, cũng bắt đầu, được chứ?

- Bắt đầu cái gì?

- Yêu.

- Hả... hừm...

- Long, anh yêu em.

- Nhưng tôi... a....

Sơn dờ miệng xuống ngực, mút lấy hai hạt anh đào trước ngực Long.

Thật mềm, thật ngọt...

Long càng giãy dụa , Sơn càng hút lấy.

Một chú nai nhỏ còn đốm tơ, làm sao lại được một tay già lão luyện tình trường.

Sơn quả thực là bậc thầy về kích thích,

Chẳng mấy chốc " tiểu thụ" đã không thể dừng được mà rên lên những tiếng động lòng người...

- Ừm.. Sơn...Ừm.. A...

- Đừng..

- Đẹp lắm. Đúng rồi,... ngại sao? Mở rộng ra.. một chút, một chút nữa...

Những lời khen ngọt tận xương, từng chút da, đều được trải qua tắc lưỡi,

Những xúc cảm cuộn về khiến Long dường như phát điên mà bắn ngay khi Sơn mới chỉ chạm qua xúc vài lượt.

- A... ra.. ra...

- Không sao, tốt lắm,.. nói, em có muốn nữa không?

- Đồ khốn...

- Ồ... Không ngoan rồi.

- Ừm...

Sơn cũng thoát ra khỏi người bộ quần áo vướng víu,

Cởi trói cho Long, kề bên miệng Long dục vọng của chính mình:

- Giúp cho anh...

Khuôn miệng nhỏ khê hé mở,

Thứ nóng bỏng đặt trong sự ẩm ướt khiến Sơn phải thoáng rùng mình...

Quá tuyệt diệu...

Mái tóc bông xù, cứ như thế mà chôn chặt trong khu rừng nhỏ kia, từng nhịp từng nhịp mà mút lấy, đều đặn mà nhả ra...

Cũng, không quá đáng sợ,

Cũng, không quá ghê tởm.

Như chính cậu đã từng nghĩ...

Hay, chẳng qua là vì thứ dục vọng kia, thuộc về kẻ ấy?

Trong sự say sưa đó, ai nói, nó không có chút rung động nào của ái tình?

Là Sơn, là Long

Hay, là cả hai bọn họ?

Cuộc sống trong hoạn nạn thấy được chân tâm.

Khi đã đau tới tê dại, nhưng chợt thấy những chiếc tuýp sắt muốn giáng xuống bờ vai gầy đó. Sơn đã chắn mình, để che lên.

Chính cậu trong cơn mê man đó, mới nhận ra, đó không phải là sự đùa vui đơn thuần nữa. Đó, là đau lòng, đó, là sợ kẻ kia bị tổn thương.

=====

Trái tim Long,

Tôi, là cảm giác gì, cũng không rõ.

Tôi, đi làm ở đây cũng có thể vì lương cao.

Nhưng cũng có thể, vì một lý do khác

Quán café này, có hắn.

Hắn sẽ cố gắng uống trọn một ly café dở ngắt của tôi.

Hắn sẽ giả như tiện đường, mà đưa đón tôi,

Hắn là bỉ ối,

Hắn là đồ thói tha.

Nhưng. Tôi lại nhớ hấn.

Tôi hiện giờ, chỉ biết đến như vậy.

Và sau đêm ” tuốt súng ” cho nhau này,

Có thể, hấn sẽ bỏ ỏi mà chê mông tôi lép.

Tôi cũng sẽ có thể nói hấn là” đồ tàu” ít đạn.

Nhưng, hơn hết, tôi lại cảm thấy có chút thỏa mãn,

Có mâu thuẫn hay không?

Sống, không cần phải có quá nhiều suy nghĩ như thế,

Để đừng giống như cặp đôi kia.

Trải qua biết bao nhiêu phiền muộn...

Mới lại tái sinh... một chút mầm...

=====//=====

21. Chương 21: Năm Tay

Ba ngày sau, Thành Khải chính thức bị đuổi việc.

Vị sếp bụng bự không nói chẳng rằng mà mới chưa chạm rằm tháng Giêng đã một đường đuổi đi nhân viên tốt. Khiến toàn bộ nhân viên trong công ty đều khó hiểu.

Thành Khải cũng không thể tin nổi.

Xét về mọi khía cạnh, cậu vẫn không biết mình làm sai chuyện gì?

Cậu càng gặng hỏi, người sếp kia của cậu lại càng hậm hực.

Tới cuối cùng thì cậu cũng đành phải chấp nhận sự thật rằng mình lại không may tới như thế trong cái ngày 13 tháng Giêng đầu tết. Khi mà mọi ngõ đường của thành phố này đang háo hức cho lễ Khai ấn thường niên.

Vác tâm trạng nặng trĩu. Thành Khải không muốn quay trở về nhà.

Thật sự, quá tồi tệ.

Hồ Túc Mạc

Thành Khải không rẽ vào cổng chính của công viên, mà đi vòng ra phía sau. Nơi ấy, có những hàng liễu đong đưa đầy ven hồ, dịu hiu và cô quạnh trong cái rét buốt của mùa xuân. Dừng chiếc xe bên bờ, cậu tựa lên yên xe, Nhìn về phía xa xăm.

Những cơn gió theo gợn sóng lướt trên mặt hồ.

Cứ như thế mà lùa lên làn tóc, rối xòa...

Nếu cuộc đời cậu như một vở kịch, e rằng chẳng có vở kịch nào lại thảm thương như thế.

Vài ngày trước, Trần Đức rời khỏi Nam Định.

Không một lời từ biệt, chỉ là nghe qua đồng nghiệp nào đó có chơi với cô con gái sắp, xì xào.

Cậu mỉm cười.

Thì ra, chính bản thân cậu cũng có một ngày, phải đi nghe những tiếng bàn tán kia, chỉ để biết được rằng, người ấy không còn ở đây nữa...

Mà có lẽ, là do chính cậu tự huỷ hoại hoặc mình thôi, một chút ghé thăm, một bữa cơm của người trọ cùng phòng, mơ ước gì?

Ngay đến hôm nay, công việc cũng chẳng còn, tại sao chứ?

Cậu, cũng chỉ mong được làm một kẻ bình thường,

13 tết. Một bờ vai, là không có.

13 tết. Một công việc, là mất đi.

Trần Đức..

Nếu biết, tôi hèn hạ tới mức, ngay cả một công việc tầm thường cũng không giữ nổi, cậu, liệu sẽ cười tôi chứ?

Cũng không biết qua bao lâu. Thành Khải rảo bước quay về.

Thật khó khăn mà đối diện với gương mặt của bố mẹ nếu biết cậu ngay trong sớm đầu xuân mà mất việc.

Rút cuộc, phải làm sao cho tốt đây?

Sài Gòn những ngày trước,

Sau khi gặp Sơn.

Những điều nghi hoặc, lại gần như một lần nữa được khẳng định lại.

Lý giải cho mọi điều,

Vì sao người kia lại như chạy trốn khỏi ánh mắt cậu,

Vì sao người kia lại xót xa mà nâng niu chút mảnh tay bị đứt ấy...

Là người yêu?!

Thậm chí, trí nhớ này cũng là vì bảo vệ người mà mất đi?

Dụi đầu điều thuốc vào trong chiếc gạt tàn đã đầy. Đức cố gắng điếm lại trong trí óc đã trống không...

Vẫn là, khó có thể nhớ ra bất kỳ điều gì...

Nhắm mắt lại. Tựa lưng lên thành giường.

Khắc họa từng nét trên gương mặt người kia...Thành Khải...

Thật khó hiểu. Mình như vậy mà lại đem lòng yêu một người con trai?

Trong cơn miên man suy nghĩ, Đức thiếp đi...

Mộng, là ảo

Mộng, là thật

Đêm đó và kéo dài cho tới đêm hôm sau, từng chút sự việc lần lượt theo lời kể của Sơn, mà hiện về, chấp vớ, rồi rạc...

Tất cả đều không rõ ràng, nhưng, những giọt nước mắt vô thức theo cơn mơ tràn khỏi khóe mi, hình ảnh những chiếc tuýp sắt vung lên, ánh mắt đầy sự sợ hãi, xót xa kia, tiếng xé áo vang lên. Bờ ngực trần trụi, tiếng cười vang của kẻ nào đó...

- Thành Khải! Thành Khải....

- Không!

Đức giật mình tỉnh dậy giữa cơn mơ..

Lau đi những giọt mồ hôi đã vương đầy trán...

Tất cả....

Tất cả, đều là sự thật sao?

Đức không ngủ nổi nữa,

Ký ức không trọn vẹn, những cơn đau đầu dần vặt cậu đến tận tâm gan,

Thành Khải...

Thực sự, giữa hai chúng ta lại đã từng xảy ra nhiều việc, như thế sao?

Đức day mi tâm. Nhất định phải làm điều gì đó...

Nhưng, để có thể nhớ lại,

Cũng chỉ có một cách: xóa đi khoảng cách giữa hai người,

Phải làm sao Thành Khải vào lại Sài Gòn đây?

Nếu để nói rằng Thành Khải bỗng nhiên từ bỏ công việc đó, quả là không đơn giản, theo cậu vào lại đây càng khó hơn...

Sáng hôm sau. Đức gọi điện cho người con gái của vị sếp kia.

Cô gái nhìn thấy số của Đức, mừng vui mà nhắc máy:

— Anh! Nhớ anh quá!

— Chúng ta chia tay đi.

— Chia tay? Anh đùa sao? Em đã làm gì sai chứ?

— Em làm gì bản thân em phải rõ chứ?

— Có phải có hiểu lầm gì không?

— Em còn nhớ một người tên Thành Khải làm ở công ty ba em không?

— Em biết, nhưng rút cuộc là có chuyện gì?

— Anh ta là bạn cũ của anh. Hôm anh tới nhà anh ta chơi, nghe kể rất nhiều chuyện không hay về em. Anh thật không ngờ em là người như vậy. Nên, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Quyết định chúng ta nên dừng lại.

— Anh đừng nghe anh ta nói linh tinh, em thực sự không có....

— Cứ như vậy đi.

Tuyết.. tuyết...

Cô gái sững người. Một lát sau mới cất giọng kêu lên:

— Bố!!!!

Vị sếp bụng bự đang chuẩn bị đi làm, bị cô con gái diều gọi giật giọng, giật mình:

— Sao thế con?

— Bố! Đuổi việc tên Thành Khải ngay cho con!!!!

— Sao? Ai cơ?

— Tên đó!!! Nếu bố không đuổi việc hần con sẽ... con sẽ không tha thứ cho bố đâu!!

— ????!!!. Được rồi được rồi, có chuyện gì từ từ nói bố nghe...

Và, cứ như vậy, Thành Khải thực sự mất việc đúng theo tính toán của ai đó.

Không sai được, với tính cách mấy tiểu thư đồng đánh ấy, chút trả thù vặt là điều vô cùng dễ xảy ra.

Trải qua một đêm khó khăn, Thành Khải tỉnh giấc với giấc ngủ không trọn.

9h sáng. 14 tháng Giêng

Lễ hội Đền Trần. Cả Thành phố đều như đón thêm một cái tết, dòng người hối hả đổ về.

Ngay chính thằng con trai út Thành Vũ cũng theo bạn bè mà đi trông xe kiếm thêm. Thế nhưng ông bà Thơm không vui,

Sáng nay khi bà mới dọn hàng, một đồng nghiệp của Thành Khải đã ghé qua và gửi cho Thành Khải mấy đồ dùng cậu bỏ quên trên công ty.

Bà Thơm vừa thấy bóng dáng cậu con trai lớn bước qua, liền nhẹ giọng:

— Con ngồi xuống đi.

— Bố, mẹ...

Dường như linh cảm điều chẳng lành, Thành Khải lặng lẽ ngồi xuống.

Dưới tiếng thở dài của bố, tiếng sụt sùi của mẹ, ba người cứ như thế mà chìm vào trong im lặng.

Đối với những người như bố mẹ Thành Khải, không nói tới việc con cái tự ý nghỉ việc, nhảy việc đã là điều khó chấp nhận, nay còn là bị cho nghỉ nữa. Bà Thơm ban đầu còn không thể tin nổi, tuy nói Thành Khải không phải là quá xuất sắc gì, nhưng trước nay đều là một đứa chăm chỉ.

Cho đến xế trưa, một vị khách không mời mà đã quen nể, bước vào nhà.

Hôm nay, bà Thơm không quá xởi lởi được nữa. Bà nở nụ cười buồn mời Đức vào:

— Cháu đi lễ đền Trần hả?

— Vâng, cháu bay chuyến sớm, nhưng từ Hà Nội về đây mất mấy tiếng nữa ạ,

— Không sao, tối mới đông vui, Khải nó ở trong nhà ấy.

— Vâng.

- _____

Trên tầng,

Thành Khải ngồi trầm ngâm bên chậu bông thạch thảo đang bung nở, chậu hoa nở muện vậy mà vẫn thật xinh tươi, đối lập hoàn toàn với những nét u buồn trên gương mặt cậu.

Trần Đức thoáng ngẩn người, gương mặt ấy không thật rõ ràng, nhưng cảm giác nhìn nghiêng một góc, thật không tẻ chút nào.

Đưa tay lên gỡ chiếc khăn đang choàng lên cổ, Đức khẽ bước tiến tới:

__ Ngồi ngoài cửa sổ mà mặc như vậy sao?

Thành Khải giật mình, ngoảnh lại.

Hơi ẩm từ chiếc khăn như ngay lập tức lấp đầy chút không khí lạnh giá kia...

Âm thanh trầm thấp đầy từ tính ấy...

Không sai lệch được, ánh mắt ấy, cậu cũng không quên được..

Là Trần Đức, một Trần Đức chỉ thuộc riêng về cậu...

__.....

__ Sao vậy? Đẹp trai quá sao?

Đức trêu chọc. Thành Khải sau giây phút ngẩn ngơ, mới hỏi lại:

__ Sao em lại...

__ Nếu em nói là vì anh, anh có tin không?

__ Em....

__ Ha ha. Đùa anh một chút thôi...

__....

Thế rồi trong bữa cơm chiều hôm ấy, Trần Đức ra về vô cùng tiếc nuối mà nói:

__ Vị kế toán bên công ty ba cháu nghỉ từ trong tết mà chưa tìm được người., lương cũng cao mà giờ tìm người tin cậy khó quá...

__ Cháu thực muốn anh Khải vô lại Sài Gòn mà không biết có được không?

— Đức, em đừng giận nữa,

Đức bỏ qua biểu cảm khó xử trên gương mặt Thành Khải, tiếp tục nói:

— Công ty ba cháu còn có khu nhà dành riêng cho nhân viên nữa...,

Dĩ nhiên, vận may tốt như vậy, bà Thơm ra sức hết lòng khuyên nhủ Thành Khải.

Đối với ông bà, việc bỏ ra mấy trăm triệu chạy vào một chân trên phòng của Huyện là điều khá khó khăn, còn cứ để Thành Khải đi làm công ty tư nhân, ông bà lại không yên tâm. Với tính cách của cậu, nếu tìm được một nơi ổn định để làm việc lâu dài, xem ra mới là tốt nhất.

Nhưng, câu trả lời vẫn là sự từ chối,

Thành Khải chỉ cười cho qua, và hứa sẽ nhanh chóng đi tìm công việc mới.

Còn việc vào lại Sài Gòn, hãy là quên đi.

=====

Buổi tối, Hồ Vĩ Xuyên.

Cả hai chọn một chiếc ghế đá ngay bên hồ,

Đức không hiểu, vì sao Thành Khải lại nhất mực từ chối vào Sài Gòn cùng cậu, cho dù công việc đã không còn.

— Cho em một lý do.

Thành Khải trầm ngâm, ánh mắt xa xăm mà nhìn lên những cơn sóng gợn li ti đầy mặt hồ, phủ lên ánh đèn, nhòe nhoẹt.

Lý do?.

Lý do gì đây?. Lại là bởi ta yêu người tới điên cuồng, tới mức muốn người đừng vì ta mà chịu thêm thương tổn sao?

— Anh không thích. — Thành Khải cất giọng.

__ Là không thích Sài Gòn, hay không thích em nữa?

__.....

Đức dịu giọng:

__ Em đã biết hết, về mối quan hệ trước đây của hai ta, là người yêu, đúng chứ?

__ Đức.. em...

__ Em xin lỗi, vì đã quên đi hết, và ngay chính giờ đây, những thứ em nhớ cũng không được bao nhiêu... chỉ biết rằng, em không muốn hai chúng ta, cứ như vậy mà kết thúc.

-

- Cho cả hai ta, một cơ hội nữa, được không?. Em sẽ cố gắng, cố gắng nhớ lại..

Thành Khải không trả lời ngay, một lát sau mới có thể cất lên những tiếng nhẹ như hơi thở:

__ Quên đi, hãy quên đi.

__ Anh thực sự... muốn như vậy?

__ Anh, là con trai. Giống như em. Giữa hai chúng ta, sẽ không có kết quả đâu.

__ Thành Khải!

__ Em hãy về lại Sài Gòn, sống một cuộc sống mới, đi du học và làm những điều em thích.

__ Em sẽ về lại Sài Gòn, nhưng, em sẽ không đi một mình.

__ Sao em lại cố chấp như vậy... anh...

__ Ừm...

Đôi môi nhỏ mấp máy, cánh hoa đào dần rụng, không biết sự mê hoặc hay hụt hẫng tới tấp giập, khiến Đức lập tức ghì lấy thân hình mảnh khảnh kia mà hôn lên.

Thế nhưng người trong lòng lại cố sức mà đẩy cậu ra.

Thành Khải đứng bật dậy, bỏ lại một thân hình bên bờ hồ giá rét...

Bước đi,

Trần Đức, Anh xin lỗi....

Như thế nào là đau, như thế nào là lạnh,

Như thế nào là nặng nề từng bước chân đi...

Quay lưng lại phía nhau,

Cà hai cùng đau thương muôn vàn

Nhưng, anh có thể làm gì khác đây..

Nếu cuối con đường, chính là em đứng đợi, thì dẫu con đường ấy lát bằng những mảnh sành đâm vụn, anh cũng nguyện bước lên...

Thế nhưng, nếu sự tồn tại của anh lại là vật cản trên con đường em bước tiếp.

Anh, nguyện tan đi...

Đã làm được tới thế này rồi, cố gắng, sẽ chỉ còn một chút nữa thôi...

Cả hai ta, sẽ thực sự, mà rời xa...

Khi bóng người vừa khuất, bóng dáng liêu xiêu đã cách một đoạn đường dài,

Đức vẫn không thể tin nổi,

Một thứ gì đó trong trái tim thốn thức của cậu như đẩy cả người cậu mà bật dậy...

Không biết...cũng không thể hiểu nổi...

Chỉ là.... Không thể mất đi!

Cảm giác nhức nhối tràn đầy lồng ngực, theo từng bước chân mà vội vã bước theo.

Nắm lấy cánh tay của người phía trước. Từng ngón tay, khẽ siết lại hơi thở đã phảng phất chút nghẹn ngào...

- Đừng đi....

Chỉ hai từ, nhưng lại như ngàn lời sức nặng,..

Chỉ hai từ, nhưng chứa biết bao nhiêu tâm tư trong đó.

Thành Khải, xin anh, đừng đi...

Đừng để những giọt nước mắt trong cơn mơ kia tái hiện..

Chính Trần Đức giờ đây cũng không rõ vì sao, mình lại như thế này...

Một Trần Đức ngông cuồng bá đạo, chưa từng để một thứ tình cảm gì vướng víu đôi chân, thế mà giờ đây lại như muốn nắm chặt lấy tay người, run rẩy mà buông lời cầu xin, sợ hãi đôi chân người sẽ rời đi thêm từng bước...

- Em xin anh, đừng đi...

- Em sẽ cố gắng, cố gắng để nhớ lại... Thành Khải! Trí nhớ này chính là mất đi, bởi do anh! Anh không thể nào cứ như thế mà buông bỏ!

Thành Khải khẽ nhắm mắt.

Một giọt nước mắt nào, rớt xuống rồi....

Cái hình ảnh Trần Đức từ những ngày đầu tiên gục khóc trên lòng cậu, cho tới một Trần Đức đã quỳ hai đầu gối dưới háng kẻ khốn kia... tất cả, đã một phút giây nào, cậu thực sự quên đi chưa?

Trần Đức, quả thực, kiếp trước, tôi đã nợ cậu quá nhiều.

Thế nên đến kiếp này, dẫu chưa biết được rằng trước mắt sẽ lại là những gì xảy tới. Ngay giờ đây, tôi lại không đành lòng.

Tôi, thực sự không đành lòng.

Xoay người lại, khẽ vuốt bàn tay đang siết từ cánh tay kia, trượt xuống, tới bàn tay mình. Mười ngón, đan xen.

Thành Khải dùng đôi mắt đầy ôn nhu kia, đối với người mà nói:

- Nắm lấy tay anh.

Yêu người, ta yêu người hơn chính bản thân ta,

Yêu người, là khi vì người vui vẻ, ta chấp nhận buồn riêng cho mình.

Yêu người, là khi thấy người một chút sầu vương, ta lại tự đan lên nỗi buồn giăng kín.

Trần Đức, anh chính là yêu em nên muốn rời bỏ,

Anh lại vì yêu em nên không thể tự trụ lấy bản thân mình, mà thương xót.

Anh, thực sự không đành lòng...

Đã là như vậy, thì cứ ở bên nhau,

Nếu một ngày kia, em chẳng cần anh nữa, thì hãy coi đó như chính là số phận mà anh phải chịu đựng.

Đưa những ngón tay thon gầy, chạm lên má người đối diện,

Thành Khải ngày hôm nay,

Là, không hối tiếc.

=====

Ngày mai, rồi ngày mai nữa?

Ai biết trước được chính ngày mai bản thân sẽ ra sao?

Vậy thì cứ sống đi, cứ yêu đi, cứ điên cuồng đi...

Ngày mai là cơ hội, nhưng hôm nay, mới chính là thứ chúng ta đang giữ được trong tay. Thứ giữ trong tay lại không trân trọng, nói tới ngày mai, thật quá dại khờ...

Một đôi môi nồng ấm chạm tới, khẽ đặt trên trán Thành Khải.

Đức ôm trọn người kia, khảm sâu vào từng chút trên người.

Hai nhịp đập con tim đều đã loạn,

Là bởi vì yêu, vì thương, nên gió cũng ngọt ngào...

Từng cành cọ bên bờ hồ, đong đưa, dịu dặt...

Có những cái nắm tay đơn thuần, lại rung động tới như thế, như thế...

=====

Dĩ nhiên, đó chỉ là một góc khuất của bờ hồ,

Thế nhưng kể cả gan nào đó lại lợi dụng chiếc áo ấm của mùa đông mà lén lút mân mê từng ngón tay người trong túi áo...

Lạnh, lạnh chứ

Nhưng, trong lòng lại chẳng hề lạnh một chút nào...

Cả hai nhanh chóng hòa vào dòng người tiến tới lễ hội,

Đức cảm thấy, cái gì cũng thật thú vị. Những bộ quần áo lễ phục, những mâm hoa quả nghi ngút khói hương,

Ăn xin nữa, nhiều quá!

Đức chưa từng thấy nhiều ăn xin tới như vậy,

Cậu lôi ví ra,

Ban đầu là vài tờ 10 ngàn, rồi hết, rồi tới tờ 20 ngàn, và cho đến khi Đức lôi ra mấy tờ 100 ngàn thì đã bị cả đám vây quanh.

Đức hốt hoảng, Thành Khải thì phì cười:

- Chẳng phải tại cậu sao?

Đức nhăn nhó:

- Hết rồi, hết rồi.

Nhưng thực sự, nạn đóng giả ăn xin ở lễ hội đền Trần đều đã có tiếng,

Dĩ nhiên không thể tha cho Đức dễ dàng như vậy,

Cộng thêm sự chen lấn ngày càng hỗn loạn,

Đức thực sự sắp tách ra khỏi Thành Khải tới nơi,

Thành Khải như vậy mà lại len tới, kéo Đức:

- Chạy thôi!

Cả hai, vừa cố sức lách khỏi đám đông, vừa cười, tới tận khi cả hai đã chạy thoát hoàn toàn, tới gần cổng trường Cao Đẳng xây dựng gần đó, mới thở hổn hển mà dừng lại. Đức lắc lắc đầu:

- Ôi! May là mang giày đó! Nếu mang dép chắc bật cả vớ luôn!

Thành Khải cười tới bật thành tiếng.

Trong mắt cậu, Trần Đức vẫn là nên trẻ con như thế...

Vừa chọn một vệ cỏ bên đường ngồi xuống,

Cả hai lại nhìn nhau bật cười. Lớn như thế rồi, mà lâu lắm mới lại có lại cái cảm giác như thế này, chạy tới không thể thở ra hơi.

Đức nhổ một nhánh cỏ dưới chân lên:

- Trước nay chỉ xem lễ hội qua ti vi, cũng chưa đi lần nào. Nay mới là lần đầu tiên!

- Vì em muốn đinen anh dẫn em tới, còn thực ra, anh không quá thích những nơi đông người như vậy. Mọi năm nếu tới đây, đều làm chân trông xe,

- Trông xe?

- Đúng rồi, tới mùa lễ hội, đặc biệt là những ngày này việc trông xe đều kiếm được một khoản kha khá.

- Ôi, vậy chắc năm sau em phải ra ngoài xin một chân mới được?

- Vậy chắc không ai dám gửi xe chỗ của đại thiếu gia em đâu.

- Thì, em biết làm sao được?

Đức giả như cúi mặt xuống:

- Người ta lại không chịu vào Sài Gòn với em.

- Ai mà đại như vậy nhỉ?

Thành Khải tủm tỉm. Cái kiểu giả vờ dối này từ trước tới nay, Đức chưa từng tỏ ra với bất kỳ ai, ngoài cậu. Thực không thể hiểu nổi, một người, vừa bá đạo, vừa ngông nghênh, lại cũng có lúc trẻ con như vậy, nếu nói ra ngoài, ai có thể tin chứ.

Thấy được đáp án đã xuôi xuôi, Đức lập tức giương đôi mắt, cố cho nó tròn lên:

- Như vậy là... người ta không muốn đại nữa?

- Ừm.. sẽ không đại nữa...

Trong tiếng trống nhạc vang lên, từng chùm pháo hoa sáng một góc trời,

Bên vệ cỏ, đôi bàn tay tìm tới đôi bàn tay.

Nắm lấy.

=====//=====

22. Chương 22: Mùa Hoa

Người ta, dù cố tình hay vô ý, những chuyện đã xảy ra đều như một lần khắc ghi vào trong trí não. Nếu nói là đã quên đi, chỉ bằng hãy nói là tạm cất giấu vào trong một ngăn nhỏ, để đến khi một chút rung động khiến những hồi ức ấy ùa về, ta lại bất chợt mà nhận ra rằng, thì ra, chính bản thân ta, chưa từng khi nào quên đi...

Cuối tuần một ngày Tháng 3, 2019,

Sài Gòn trải rực màu hoa xuân muộn,

Từng cánh hoa bò cạp vàng, hòa vào ánh nắng chói chang của mùa nắng Sài Thành, thiêu đốt lên biết bao con tim cùng rạo rức.

Vậy là, cũng gần hai tháng kể từ cái ngày đôi bàn tay nắm lấy đôi bàn tay, Thành Khải theo bước chân của người anh yêu mến, trở lại Sài Gòn.

Đức không nhớ được quá nhiều thứ, thế nên đôi phút giây bên nhau còn gượng gạo rất nhiều.

Chưa thể có lại những nụ hôn sâu đầy mãnh liệt, chỉ là những cái hôn thoáng nhẹ qua môi, qua trán, những vòng tay siết nhẹ qua vai,

Đưa tay lên vuốt ve mái tóc người đã ngủ say. Thành Khải mỉm cười, Cậu còn mong gì hơn nữa?.

Đối với cậu mà nói, được như ngày hôm nay đã là không tưởng. Những ký ức đến với Đức không quá rõ ràng, cậu biết, Đức vô cùng khó chịu. Đức trở lại trường học, kiến thức phải bổ sung từ đầu, cũng may là lớp tại chức không quá đòi hỏi nhiều, nếu không hẳn là không theo kịp.

Thành Khải cũng đã xin được một công việc kế toán nhẹ nhàng, lương tuy không cao, nhưng với cậu, chỉ tiêu nhiều ít đều không phải là vấn đề nữa.

Bước nhẹ đôi chân thon gầy xuống giường, cậu muốn đi tắm một chút. Trời Sài Gòn tháng ba nắng nóng vô cùng, ngủ dậy cả người đều là một tầng mồ hôi mờ nhạt.

Tắm xong, Thành Khải với đôi tay lên lấy quần áo trên móc đã chuẩn bị sẵn, bỗng nhiên chút nước nhỏ vẫn còn ướt trên tóc rớt xuống khóe mắt khiến Thành Khải trượt tay mà đánh rơi hết cả xuống nền.

Uớt hết cả,

Sao mặc lại được đây?

Nhìn quanh một chút, cậu bèn quần tạt chiếc khăn tắm cũng chẳng lấy gì làm lớn qua hông rồi bước ra ngoài. Chắc hẳn Đức còn chưa dậy.

Thế nhưng, cánh cửa nhà tắm vừa bật mở thì Đức cũng đang một tay che miệng ngáp mà bước vào.

Sững sốt,

Đức cứ thế mà vô tình đứng chần ngay trước cửa. Đôi mắt chăm chăm nhìn vào mảnh ngực để trần trước mặt.

Thành Khải ngại tới đỏ cả tai, nói thì đơn giản, nhưng thực tế đã là bao nhiêu tháng hai người không thấy nhau khi lỏa thể rồi?. Chiếc khăn tắm cũng chẳng được đáng bao nhiêu vải, chỉ che được một vòng chỗ cần che mà thôi...

Thành Khải thật muốn lách qua người Đức để đi tới, biết như vậy cậu thà mặc đồ ướt cho rồi...

Đức nuốt xuống một ngụm nước bọt,

Chần chừ một lát Thành Khải vẫn là lách người để bước vào phòng,

- A.....

Thành Khải vừa lướt qua, Đức lại giương lên một nụ cười đầy gian manh mà rồi túm lấy cái khăn nhỏ từ phía sau... giặt lấy.

Hai bờ hông cong lập tức lộ ra, đốt mắt.

Thành Khải sững sờ: bước đi cũng không được, xoay lại cũng không xong, cả người cứ như thế mà hóa đá.

Đức thực hài lòng mà mỉm cười.

Bờ hông kia lại đẹp đến nhường này?

Không chậm trễ một chút nào,

Đức gần như bế cả người Thành Khải mà áp lên giường, ngấu nghiến mà hôn lấy.

Đôi bàn tay cứ như thế mà vuốt lấy từng tấc da mềm mại, xua hết đi những nghi ngại còn vẩn vơ trong đầu,

Không biết,

Thực sự là không biết,

Cậu không rõ, đối với người kia là tình sâu nghĩa nặng tới như thế nào?

Cậu cũng chỉ là nhờ những cơn mơ chấp chờn mà thấy được những ký ức rời rạc. Nhưng, mỗi một lần nhắc tới từ chia xa, mỗi một lần nghĩ rằng gương mặt kia có thể vì cậu mà rơi nước mắt. Tim cậu lại nhói đau.

Thế nên, cậu từ bỏ mọi viễn cảnh mà ba mẹ cậu vẽ ra, cậu vẫn chọn ở lại đây, bên cạnh người, trong một căn chung cư không lớn hơn thềm sân nhà cậu bao nhiêu mét.

Có thể, là không nhớ, có thể là lý trí cậu không rõ, nhưng thứ trong lồng ngực trần trụi kia của cậu, lại biết được rằng, ở bên người, thực hạnh phúc vui vẻ biết bao nhiêu.

Thằng Sơn nói với cậu, đừng có vội manh động mà ăn người ta tới không còn mẩu xương. Sẽ phản tác dụng mất,

Cậu, cố nhin.

Nhưng hôm nay, nhìn bờ ngực trắng ngọc kia, đôi trái anh đào như mời như gọi. Hỏi làm sao cậu có thể chối từ?

Dục vọng là một thứ đáng sợ

Dục vọng có thêm tình yêu lại càng đáng sợ, nó sẽ thiêu đốt con người ta tới chết.

Đức không kìm được nữa, mặc tiếng rên trong yết hầu Thành Khải muốn bùng ra, Đức vẫn mút lấy đôi môi ấy, đôi bàn tay không hề e dè mà vươn xuống, nắm lấy cậu em nhỏ của Thành Khải.

Run rẩy,

Thành Khải gần như mê man vào nụ hôn và những xúc cảm điên cuồng ấy,

Đôi bàn tay ấm áp bao lấy nơi yếu đuối khiến cậu vừa như tê dại mà muốn nhiều, nhiều hơn nữa, lại vừa còn chút ngại ngùng mà muốn đẩy ra.

Đôi môi Đức vừa rời khỏi, Thành Khải thở hổn hển kêu lên nhỏ giọng:

- Đức... a... đừng.. đừng...

- Không đừng được nữa rồi... quá trễ rồi...

Đức vừa hôn lên cần cổ ấy, vừa liếm lên tai Thành Khải,

Chiếc lưỡi khôn khéo mà như đi lướt qua từng vành tai, chui từng chút một vào bên trong.

Đôi chân Thành Khải như cứng đờ... cảm giác này.. kích thích cậu tới không thể phản kháng nổi nữa, cả một chút giây dụa, cũng không.

Đức không rõ, nhưng cậu cứ như thế mà gặm nhấm từng chút một, lại vô cùng thành thạo từng điểm mẫn cảm trên cơ thể người kia, như là đã từng vô số lần, cũng như là mới mẻ tới cực hạn...Cậu em nhỏ của Đức cũng đã cương lên tới nhô lên hẳn khỏi quần,

Đức chỉ mất tất cả 5 giây để cởi chiếc quần thun và chiếc áo ba lỗ rộng rãi ra khỏi người.

Cả hai giờ đây đều hoàn toàn không còn một chút gì che phủ.

Thành Khải ngượng ngập, khẽ cúi đầu, không dám rên lấy một tiếng.

Đức như thế mà lại bắt lấy gương mặt kia mỉm cười:

- Anh cái gì cũng nhớ, vậy, anh có nhớ chúng ta từng ” làm ” bao nhiêu lần rồi không?

- Em...

- Đừng nói nữa, hãy dành sức để rên thì hơn, em chịu hết nổi rồi...

Đức ghì lấy Thành Khải dưới thân, đôi môi lập tức mút lấy hai hạt anh đào mà nhảy tới khi tấy đỏ, đôi bàn tay luồn xuống hạ thân mà trêu đùa, cậu em nhỏ nóng ran tựa lên một thành đùi non của Thành Khải mà cọ sát,

- Ừm.. a... không... Đức...

- Như thế này? Hay như thế này?

Đức lấy tay siết lấy đầu khác cậu nhỏ cũng đã cứng từ khi nào của Thành Khải mà mân mê từng chút, vừa xoa nắn vừa day bóp lấy,

- A.... Đừng..

- Cho em..

Thành Khải không chịu nổi kích thích, theo từng nhịp giật nóng hổi phóng tràn lên tay Đức...

- Giờ, tới lượt em...

Đức nhanh chóng rời lên chiếc túi nhỏ của mình, lôi ra những thứ đồ cần thiết,

Thành Khải cố xua đi sự ngỡ ngàng:

- Em... chuẩn bị những thứ này sao?

- Từ lâu lắm rồi, chỉ đợi có hôm nay!

Xoay người Thành Khải lại, để Thành Khải chống hờ hai chân, Đức hôn lên bờ hông nhả nhụi mềm mướt ấy, liếm lấy, Thành Khải rùng mình co người lại, Đức lại như thế mà thuận theo tay, bóp một chút kem bôi trơn, trượt ngón tay đi vào.,

Cũng chẳng được bao lâu, từng vách thịt siết chặt đó khiến Đức quảng thẳng lọ kem xuống sàn, mặc kệ , cứ thế mà để cậu em nóng bỏng của mình một đường xuyên vào.

- Không thể chịu nổi nữa, em không nhịn được..

- A...

Thành Khải tay nắm chặt lấy ga giường...cảm giác đau đớn nhanh chóng được thay thế bởi những khoái cảm do cơn thịnh diên cuồng kia thúc tới từ phía sau. Đôi tay Đức cũng không một chút nhàn rỗi mà tuốt lên xuống từng vòng da nơi cậu nhỏ của Thành Khải, mân mê hai hòn ngọc nhật màu...

Đau, và không đau,

Mê li và sung sướng,

Từng giọt mồ hôi từ gương mặt Đức rơi xuống nhòe trên lưng cậu, chính là minh chứng cho việc người ấy cũng khao khát, khao khát tới cháy bỏng...

Trong những âm thanh rên rỉ tràn ra khỏi đôi môi xinh xắn kia, ấy thế, mà đem theo cả một nụ cười...

Quyện vào nhau, quyện lên những ánh nắng chiều đầy khung cửa sổ.

Tình dục ư?

Nếu nói tình yêu không nhuộm chút sắc màu của dục vọng, tình yêu ấy, có lẽ chưa đủ chín muồi.

=====

Trong khoảng rộng của một siêu thị,

Có một chàng trai với một đồng những cánh hoa hồng vẽ thành hình một trái tim.

Sơn như một kẻ ngổ ngông nghênh nhất hành tinh này mà chẳng cần người khác bận tâm. Cứ thế mà xếp xếp rồi lại lo gió thổi bay mất. Bó hồng trong tay cũng vì thế mà bớt đi mấy bông cho đủ.

Long tới. Nhìn đồng hồ: trễ 15 phút.

Chẳng sao cả!

Từ ngày có Thành Khải vào lại đây, gan Long tự nhiên to thêm 15 cen ti mét. Cứ mỗi đêm tên Sơn mò sang phòng trọ đòi tuốt xã giao, cậu đã có chỗ để xin ngủ nhờ. Kể cả phải nhìn những ánh mắt đầy dạn to dạn nhỏ của tên Đức đó, thì vẫn còn tốt chán.

Chẳng biết cái vạ gì mà hôm đó hai tên lại còn dùng tay, lại còn dùng miệng...Eo ơi! Nhớ lại mà đã rùng cả mình...

- Happy birthday to You!

Long đang như người mất hồn mà vừa đi vừa nghĩ ngợi, thì tên khốn nào đó đã rẽ qua mấy kẻ hiếu kỳ mà vươn tay bắt lấy tay cậu.

Long vô thức mà bị kéo tới trong vòng trái tim kết hoa hồng đỏ. Xung quanh ngày một đông, đã có những người giơ điện thoại lên mà chụp hình, quay phim. Sơn không quản, quỳ một chân xuống, đưa bó hoa hồng tới trước mặt Long dùng ánh mắt vạn lần triu mến mà tỏ tình:

- Làm người yêu anh nhé?

À. Long đã hiểu, cái câu này hẳn đã có lần rành chỉ có hai người mà nói. Nhưng cậu luôn luôn coi như tiếng ruồi muỗi bay qua. Chưa từng chú ý.

Long hơi suy nghĩ vài phút. Cái tên chết tiệt này xưa nay hay ghẹo gan cậu. Hôm nay nhân tiện có nhiều, thật nhiều người như thế này, cậu phải cho hắn bẽ mặt chơi. Long hắng giọng lấy sức nói rõ to:

- Đéo!

Ngắn gọn và xúc tích, người xung quanh ban đầu còn hốt hoảng, sau đó 5 giây thì phì cười ngặt nghẽo,

Mái tóc bông xù không mấy may đếm xỉa tới tâm tình người tặng, vô cùng hả dạ mà một đường dúm lại bó hoa vào lòng Sơn, bĩu môi, nhấn mạnh lại:

- Không đời nào!. Tôi - là - trai- thẳng!

Long lập tức bước đi, không quay lại.

Tâm tình của Sơn?

Nói là hoang mang thì có một chút, nhưng: thất vọng hay buồn rầu ư? E rằng đợi kiếp sau đi!

Tiếng cười ầm ĩ xung quanh khiến cậu nhúm mày: Á đù! lại không muốn tử tế?

Đúng là thân lừa ưa nặng mà.

Sơn chép miệng, đứng dậy, quăng bay luôn bó hoa hồng. Tiến tới túm lại người vừa mới rời bước khỏi.

Long bị tóm thẳng lên xe không khỏi hốt hoảng giãy dụa:

- Anh làm gì? Muốn làm gì? Muốn làm cái gì?

- Muốn thẳng? Không có cửa!

Sơn lái xe đi thẳng một đường.

Gan Long vẫn còn chưa to tới mức dám nhảy xuống xe khi xe vẫn đang chạy bon bon.

Sau đó thì sao?

Một đường bị tóm lên phòng khách sạn gần đó,

Một đường bị tha lên giường,

Không ngoan?

Một đường bị trói chặt tới banh chân banh tay trên giường

Vẫn không ngoan?

Một đường nữa tên khốn Sơn nào đó cầm kéo mà từ từ từ từ, cắt từng miếng quần áo nhỏ trên người của Long. Mỗi một miếng quần áo theo đường kéo mà hở ra những khoảng da trắng hồng ngon ngọt, khiến Sơn vô cùng thích mắt mà vuốt ve. Long thì cả thở cũng không dám thở mạnh chỉ sợ đầu kéo kia xoẹt nhằm lên da thịt.

Tới khi lưng chiếc kéo lạnh buốt áp thẳng lên đầu ngực, Long mới trợn trắng mắt ngậm giọng xin tha:

- Sơn đại ca, Sơn đại ca, xin nương tay...

- Sao rồi? biết sợ?

Long cảm thán nhìn bộ quần áo đã bị kéo cắt đến tả tơi, ngay cả cái lưng kéo cũng đang miết lấy một bên đầu ti cậu. Không sợ ư?

Cậu chỉ thiếu một chút nữa là đái thẳng ra quần đây!

- Xoẹt

-!

Thêm vài ba đường cắt, cả chiếc áo đã không còn một mảnh vương trên người, Long mặt trắng bệch không nói ra một lời.

Sơn đưa chiếc kéo đến đặt ngay lên đũng quần còn lành lặn của Long:

- Anh hỏi lại một lần nữa: Nói! Làm người yêu của anh > ok?

- Được được được, làm ông nội tôi luôn cũng được nữa!

- Okei. Tốt. câu hỏi thứ hai: Em cong hay thẳng?!

Nhìn chiếc kéo đặt ngay trên đũng quần thế kia, trời ạ, cong mà có trym còn hơn thẳng mà trym cũng chẳng còn.

Long ngậm ngùi:

- Vâng. Em cong.

Sơn nhìn mái tóc bông bông xù kia rõ ràng trả lời vâng mà đầu lại như muốn lắc. Liền không nhịn được lại muốn trêu ghẹo:

- Vậy, để anh giúp em cong hẳn!

- Hả?

Sơn cắt bỏ chiếc quần ngoài của Long, để lại chỉ một chiếc quần nhỏ trên thân thể ấy,

Long run lấy bấy khi từng ngón tay Sơn mở rộng chiếc cạp quần nhỏ lên, đặt chiếc kéo lạnh ngắt đè lên thẳng nhỏ đang ỉu xiu phía dưới.

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!! Anh... anh... anh...

- Không sao, chỉ là để đó để răn đe em một chút thôi!

Sơn cười tà.

Chiếc kéo dĩ nhiên đã được gấp gọn, không thể sơ sẩy mà làm thương cậu nhỏ của Long được, nhưng,

Có ai bị đặt nguyên một chiếc kéo sắt lên trên của quý của mình mà không cực độ phát điên không?

Từng lỗ chân lông trên người Long muốn như dựng đứng, cậu em nhỏ như chừng sợ hãi mà rụt vào tới dính lên hai ổ trứng. Khéo chừng cần dùng nhíp gấp mới ra thật.

Chết tiệt! Chết tiệt!

Trong đầu cậu thầm rửa một tỷ một tỷ lần cái tên thói tha nào đó đang mơn trớn mà vuốt ve khắp ngực cậu.

Rồi lại nhìn đến mũi đầu chiếc kéo nhọn hoắt nhô ra khỏi mảnh quần lót, cuối cùng, cũng đành cắn răng thương lượng:

- Anh Long, thế này nhé?. Một tháng một lần? Anh bỏ cái kéo kia ra cho em cái?

Sơn lắc đầu:

- Muốn thương lượng? Vậy thì... mỗi ngày đi! Dẫu sao cũng là người yêu rồi, đừng nên keo kiệt quá?

-!

- Sao? Nếu không thì.. cứ để đó đi. Nhưng nếu em cương lên, e rằng, sẽ khó mà để nó giữ nguyên như vậy lắm!

-!!!!!!! Được!!!!!!!!!!!!!! mỗi ngày thì mỗi ngày!

Một tiếng được này bật ra, chính thức kết liễu đời trai tân của Long, cũng chính thức chấm hết cái gì là cong với thẳng. Mỗi ngày sau này đều run run mà bước xuống giường.

Sơn thò tay vào trong quần Long, cẩn thận bỏ ra chiếc kéo đặt lên chiếc bàn bên cạnh.

Cởi chiếc áo ra khỏi người, áp bờ ngực của mình lên thân thể người nằm dưới. Muốn hôn lên. Long lập tức mặc cả:

- Cởi trói đã!

- Cái này thì không được!

- Anh là đồ khốn nạn!

- Anh chưa từng nhận mình là người tốt!. Chỉ cần có được em, giá nào anh cũng trả!

=====

Cuộc sống vốn dĩ không như là mơ, Trần Đức cũng không thể có một phép nhiệm màu nào để mà nhớ lại những năm tháng cùng nhau trải qua biết bao thăng trầm đó,

Nhưng, không phải bất kể sự cố nào trong cuộc đời đều là đáng buồn. Trần Đức sắp sang cái tuổi 22, thế nhưng cũng chính bởi ký ức mất đi 4 năm trước đó, vô tình mà gột rửa đi luôn cả những thứ tệ hại trong tính cách của cậu.

Ở bên cạnh Thành Khải, Trần Đức cảm nhận được những thứ vốn thèm khát, vốn thiết thòi.

Cậu có đôi bàn tay mềm mại đặt lên trán những ngày ốm đau.

Cậu có được nụ hôn dịu ngọt mỗi khi đang muốn tức đến điên người

Cậu có tình yêu, cậu có sự thương xót,

Có được sự chân thành.

- _____

Vào một ngày không lâu sau đó,

Thành Khải được bà Lan hẹn gặp.

Cậu tới sớm,

Tại quán café nhỏ, bọc chiếc ly café nóng trong tay còn đương nghi ngút khói, muốn được hơi ấm của chiếc ly lan tỏa ra để trấn an những điều lo sợ trong lòng, Thành Khải thậm chí không dám nhìn thẳng vào chiếc ghế trống đối diện.

Cậu, là một kẻ thất hứa.

Cậu đã hứa với bà, sẽ ra Bắc,

Cậu cũng đã hứa với bà sẽ rời xa người ấy, thế nhưng, cậu không làm được.

Đảo mắt ra ngoài khung cửa, dõi theo từng chùm bông bồ cạp vàng đang đung đưa theo gió.

Loài hoa thật đẹp, lại mang theo cái tên hoa xuân muộn.

Mỗi một con người đều có một mùa xuân cho riêng mình,

Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay liệu có thể trở thành những đóa hoa xuân muộn kia không?

Hay,

Sẽ chẳng còn một mùa xuân nào cho cậu nữa?

=====//=====

23. Chương 23: Hoàn Truyện

Nếu như cuộc đời là phủ lên bởi những thanh sắc ngọt ngào,

Thì con người ta đâu cần tới những truyện cổ tích để huyễn hoặc bản thân vào sự mong chờ kỳ diệu?

Cuộc sống vốn dĩ là nếm lên từ vị đắng, tìm được người yêu mình rồi, tìm được người mình yêu rồi. Lại phải tính tới làm sao để được bên nhau,...vậy mà chẳng hề là dễ dàng gì.

Vừa trông thấy bóng bà Lan bước vào, trong con mắt đang dường như tĩnh lặng kia thực sự lại tràn đầy lên những xao động. Hoảng sợ, lo lắng, bi ai, biết bao nhiêu cảm xúc cứ thế mà mím chặt tại đầu môi, không thể thoát lên cả một lời chào.

Bà Lan ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhìn thân hình mảnh dẻ trước mặt, khẽ thở dài. Thực không đành lòng... Nhưng...Mỗi con người đâu phải sinh ra đều chỉ có lòng bác ái, và thứ lòng bác ái nhân từ đó cũng đâu phải bất cứ khi nào cũng đều có thể biểu hiện ra. Trong một số hoàn cảnh, con người ta bắt buộc phải sống trái với tất cả đạo lý của chính mình.

Bà, không kỳ thị Gay, Bà cũng không ghét bỏ người trước mắt này. Thế nhưng những gì bà cho là tốt nhất, vẫn cứ không phải là một người con dâu là con trai được!.

Bà Lan cố gắng giữ giọng ôn tồn nhất có thể:

- Thành Khải. Cô không trách cháu, nhưng... chuyện gì cần làm, cháu vẫn là nên hiểu..

Dự cảm là đúng, Thành Khải đã có chút mờ mịt trên gương mặt.

Chia xa, không hẳn là do hai người nắm hai đầu dây tơ hồng có một kẻ buông tay. Mà có một phần không nhỏ, lại là do lưỡi kéo của chính xã hội, chính gia đình kia lạnh lùng cắt đứt.

Thành Khải nắm chặt chiếc ly cafe trong tay, đối diện với bà Lan, gương gao cầu xin:

- Cháu chỉ muốn ở bên cạnh cậu ấy... Chỉ là ở bên cạnh cậu ấy.. xin cô đồng ý...

- Thành Khải...

Bà Lan đưa đôi tay mình lên, phủ lên đôi tay của Thành Khải. Từng câu từng chữ nhẹ như gió, thế nhưng từng đợt gió này, lại như xuyên thẳng vào khoảng trống trong lòng cậu, cứ thế, đâm từng nhát:

- Thành Khải, người ta ai cũng tưởng rằng mình là yêu nhau tới chết đi sống lại. Kỳ thực ra không phải, mọi thứ đều có thể quên đi. Cháu theo Đức vào trong Sài Gòn này, cháu thấy rằng như thế là tốt cho nó và cho cả cháu ư.

-

- Cháu sai rồi. Nếu cháu không xuất hiện trước mặt nó nữa, nó hẳn giờ đã có một người bạn gái xinh đẹp. Còn cháu, cháu nghĩ rằng nó ở bên cạnh cháu sẽ là cả đời sao?. Đức rồi sẽ phải cưới vợ. Chúng ta cũng đã tìm được một nơi môn đăng hộ đối cho nó rồi. Cháu chịu đựng nỗi khi nhìn Đức khoác tay một người con gái khác vào lễ đường sao?

-

- Nhân lúc Đức còn chưa nhớ ra nhiều, Cô mong cháu hãy suy nghĩ cho kỹ. Cháu hãy tìm một người cùng giới tính như vậy với cháu, sẽ phù hợp hơn. Hãy tin ở cô, nói cho cùng thế nào rồi hai đứa cũng sẽ không thể ở bên nhau được. Cháu và Đức, là khác nhau.

Bà Lan rời khỏi rồi,

Thành Khải nhìn xấp hồ sơ trên bàn. Đó là thứ bà Lan để lại: Toàn bộ hồ sơ để Thành Khải sang một chi nhánh của công ty bên Singapore làm việc. Dĩ nhiên, tên tuổi và mọi thứ đều đã được thay đổi.

Nơi ấy, Đức sẽ thực sự không thể tìm thấy cậu nữa. Nơi ấy, Đức sẽ hòa tan vào những ký ức đã mất đi kia, mà thực sự quên cậu...

Bà Lan cho cậu một tuần.

Thành Khải không biết bằng cách nào, cậu có thể trở lại căn chung cư ấy, cứ như thế mà ngồi bên chân bên thành cửa sổ, nhìn ra ngoài xa xăm.

Trời dần tối, từng ngọn đèn được thắp lên, lốm đốm sáng dọc theo từng con đường. Như thế nào mới là tốt đây?

Khóc hay không khóc, không có nghĩa lý gì lúc này nữa.

Trần Đức,

Tôi thực lòng không muốn rời xa cậu... Tôi không muốn cái gì là vĩnh hằng, cũng chỉ muốn ở bên cậu thêm một phút một giây. Không dám nghĩ tới cả đời, chỉ dám nghĩ tới khoảnh khắc khi bên nhau...

Nhưng, khoảnh khắc này cũng là sắp hết rồi sao?

Không muốn...

Nhưng, đúng vậy...Vốn dĩ cậu và tôi thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau.. Thành Khải khép đôi mắt, những đốm sáng dần biến mất thay cho một màu đen ảm đạm. Khẽ ngửa mặt lên trời hít từng ngụm khí khô khan. Hình ảnh Đức mỉm cười khoác tay một người con gái từng bước từng bước...

Không chịu nổi.. thực sự là không chịu nổi...

Đi, cũng là không chịu nổi,

Ở, cũng là không chịu nổi...

Là sai rồi sao?

Con gái, lẽ đường, kết hôn?

Là sai rồi, ngay từ đầu mọi thứ trên đời này đã là sai rồi!

Sai kể từ khi sinh ra đã định sẵn số phận cho cậu chính là một thằng Gay!. Day dứt đến khổ sở, dằn vặt đến đau đớn... Trần Đức... Tại sao lại cứ như thế này!

Chỉ là một cái tên gọi, mà cứ hễ động đến lại xót xa như thế....

Cuối con đường anh có đứng đó không?

Để em biết mà dò đi từng bước?

Nếu không có anh..

Dù đường kia là thảm hoa diu dặt,

Em cũng không màng mà ngoảnh mặt làm ngơ.

Nhưng nếu phảng phất hình anh trong gió

Dẫu san bằng sỏi đá cũng đạp lên...

Trần Đức.

Mỗi con đường, đều khác nhau. Mỗi nỗi đau trong tâm tôi bây giờ, cũng là đều khác nhau. Nỗi đau của kẻ rời bước đi, nỗi đau của kẻ không thể ở lại bên cạnh cậu.

Tất cả dành cho cậu, đều là thật...

Nỗi đau này, cũng là thật...

- _____

Màn đêm khê buông, tiếng nhạc du dương từ những bản tình ca của Hà Anh Tuấn cứ như thế mà réo rắt vang lên.

Thành Khải vặn chiếc loa, điều chỉnh một thanh âm vừa đủ. Cậu thích như vậy, nghe những bản nhạc đều là nghe vừa tai, không nghe lớn quá, cậu thích nhâm nhi theo từng nhịp của bài hát, nghe được cả lời hát, hiểu được cả câu từ. Trần Đức vẫn buồn cười bảo cậu, nếu nghe mà phải thuộc bài thì đâu còn là nghe

nhạc nữa, tra tấn mắt thôi!

Gương mặt trẻ con ấy từng chút cong khóe môi xuất hiện trong đầu Thành Khải.

Ngày mai, cậu phải rời đi.

Bà Lan sẽ cho người chờ cậu ở ngoài sân bay, và như thế, chỉ còn vài tiếng đồng hồ cuối cùng được ở bên cạnh người kia..

Một tuần qua.

Không một ngày nào mà Thành Khải không để hết tâm tư lên người kẻ ấy. Nấu những món kẻ ấy thích ăn, gọi đầu cho hắn, vỗ cho hắn ngủ.

Cũng như bây giờ Trần Đức y như một đứa trẻ con say sữa mà ngủ. Qua ánh đèn mờ mờ, Thành Khải đưa tay vuốt lên từng đường cong trên khuôn mặt. Đôi tay dừng lại trên ngực trái đang nhấp nhô từng hơi thở, đặt lên.

Từng nhịp tim đập như nhẹ nhàng, như thư thái lại khiến bao nhiêu thổn thức trong lòng Thành Khải vỡ òa ra...

Trần Đức. Nếu ngày mai anh rời đi rồi, có phải cuộc sống sau này của em sẽ luôn được an bình như vậy hay không?

Đôi bàn tay khẽ miết qua ngực người, đầu ti không an phận mà cọ qua tay. Thành Khải chậm đôi mắt, là tham lam có được người một lần cuối cùng..

Đem tay cúi xuống hết quần áo trên người mình, rồi run rẩy đưa tay xuống vạt áo của người đang say ngủ kia vuốt ve lên chiếc bụng rắn chắc của Đức. Một vật lông nhẹ nhàng kéo từ rốn xuống dưới cạp quần. Thành Khải cúi xuống, hôn lên.

Một chút lạnh trên bụng khiến Đức có chút tỉnh, khẽ hé mắt là cả một Thành Khải đang trần trụi âu yếm từng tấc da.

Đức dường như tưởng mình đang chuẩn bị mộng tinh, khẽ lắc đầu.

Thành Khải trước giờ đối với những việc này thường rất dễ xấu hổ, sao hôm nay tự dưng lại...

Đức muốn chống tay ngồi dậy. Thế nhưng Thành Khải lại bắt giác mà đè lại lên người Đức. Đôi môi áp xuống, là lạnh lẽo.

Đức đã dường như tỉnh hẳn... Cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, vòng tay qua người Thành Khải. Ôm lấy, đáp trả cái hôn đầy dứa kia.

Đôi môi Thành Khải dần trở lên ẩm, đôi vòng tay cũng không hề có chút ngưng ngừng nào mà cầm nắm dương vật của Đức, vuốt lên xuống kích thích, đôi đầu môi dò tìm tới núm vú của đối phương mà bú nút. Đức choáng váng... không chỉ vì bị tình dục đang ngủ say bỗng bừng thức dậy đốt đến nóng, mà thật lạ hơn nữa là do những hành động chủ động của Thành Khải làm cho vừa hưng phấn vừa khó hiểu.

- A!.... Ừm..

- Thành Khải... ừm..anh làm gì vậy?

Thành Khải không dùng bôi trơn, tự dùng tay một chút khuếch đại, thế rồi ngay trên thân thể Đức, mà ngồi xuống...

Đau...

Đau đến tê dại...

Cậu em nhỏ đâm thật sâu, thật nóng vào trong từng vách thịt, Thành Khải siết lấy.

Là không muốn rời đi, đau cũng tốt, càng đau càng tốt.

Đức dù bị thít đến sướng run cũng không dám động, sợ làm Thành Khải bị thương. Thế nhưng trái ngược hoàn toàn, Thành Khải lại bắt lấy bờ ngực Đức mà kích thích hai hạt nhỏ vân vân:

- Đức, cho anh... cho anh..

- Ừm.... được.. aaa..!

Đức từng nhịp thúc lên, Thành Khải cũng như điên cuồng mà theo từng chuyển động đó nhịp lên xuống, mỗi một cái đâm trong khô khan đó, là một lần đau đớn, mỗi một cái siết chặt nơi giao nhau ấy, là một lần khắc ghi.

Tình dục một đôi cũng chính là tình yêu, và tình yêu một đôi khi chính nó lại hóa thân thành tình dục. Muốn ở bên nhau, da thịt kề sát, hòa lẫn từng tác da, từng hơi thở...

- A.... Anh ra.... rồi...

Thành Khải hôm nay rất khác lạ, nơi hậu huyệt cũng đã dường như muốn trầy vì không có thuốc bôi trơn. Đức liền muốn đẩy nhanh thêm một chút để xuất ra cùng, thế nhưng Thành Khải ngăn lại:

- Anh vẫn còn muốn... Em dừng..

Quấn trên người Đức, hôn lấy, âu yếm lấy. Thành Khải đẩy ra một chiếc ghế bên chiếc bàn gần đó, ấn Đức ngồi xuống. Đức còn đang khó hiểu tốt độ, thế nhưng Thành Khải không chần chừ mà ôm lấy cổ Đức, lại một lần ngồi xuống, ấn cậu nhỏ đang trưởng đau của Đức khảm sâu vào trong thân thể của mình

- A... Anh... anh.. sướng chết em...

- Không phải... em vẫn thích... vẫn thích...

- Em thích.. trời ơi.. sướng quá...

Đức không ngờ, mấy lần trêu ghẹo Thành Khải rằng ước có một lần được làm Thành Khải ngay tại cái ghế chuyên phải ngồi học bài đến phát ghét này. Vậy mà hôm nay Thành Khải không những đồng ý lại là người chủ động.

Vuốt lên tấm lưng mềm mại, Đức vừa hôn vừa mút tới sưng đỏ hết cánh ngực Thành Khải. Vươn lưỡi tới cánh cổ mềm, Đức liếm láp thực chỉ mong cắn một ngụm. Thành Khải đã rên rỉ tới khàn giọng:

- Đức, cắn một cái ở đó đi..

- Hả?

- Không phải.. em vẫn muốn đánh.. hựm.. đánh dấu sao?

- Được...

Đức chỉ là day nhẹ. Thế nhưng Thành Khải lại như hét lên:

- Cắn mạnh lên.. A... Đức.. Anh muốn... muốn mãi mãi.. là của em...

- A.....

Một vòng đầu răng rớm máu ngay bên bờ cổ thon dài hiện lên rõ nét...

Đức không thể kiềm chế nổi, liền xuất ra. Thành Khải không để Đức rút khỏi, tự mình muốn để nguyên như vậy. Bức Đức phải thêm một lần cứng, thêm một lần sưng trướng, thêm một lần ủ nóng trong người...

Đức vừa thoải mái tới từng lỗ chân lông đều muốn nở hoa, vừa kiệt sức tới vừa nằm lại giường là đã ngủ.

Hơi thở đều đặn, nụ cười vẫn như treo trên môi.

Thành Khải chưa bao giờ nghĩ rằng, nỗi đau của sự chia xa khiến một kẻ yếu đuối như mình có thể chịu nổi vũ bão của tình dục điên cuồng tới mấy lần như thế, mà.. vẫn thanh tỉnh...

Ước gì, ngay lúc này có thể ngắt đi ngay bên cạnh người kia. Thế nhưng từng hạt nắng ban sớm hơi hắt vào khung cửa, lại nhắc cho Thành Khải biết được rằng.

Có một thứ trên đời này ngang nhiên tồn tại bóp nát toàn bộ hi vọng của cậu: Sự thật.

Thành Khải lết đôi chân vào nhà tắm.

Trên vành cổ kia, vẫn là rớm máu.

Không đau, không hề đau....giá mà thành được một vết sẹo vĩnh viễn khắc ở đó. Thật tốt biết bao...

Trần Đức...

Anh, là yêu em.

- _____

Tiếng máy bay trên trời ù đi, tan theo gió,

Mảnh tình một ngày hai ngày cũng như một năm vài năm, sẽ chẳng còn gì lưu lại nơi này.

Tất cả, đều đã chấm hết.

Gió không là gió

Mưa không là mưa,

Gió hay mưa là tự trong lòng, gió thổi khi ta vui, gió vẫn thổi khi ta buồn, mưa vẫn hắt trên nụ cười đau khổ của từng kẻ tình si mà cười nhạo: Có cái gì mới là thật? Tình yêu ư?. Hãy gọi đó là một trò đùa.

Mưa hay gió, vui hay buồn, có chăng cũng chỉ còn lại chút sầu nơi khóe mắt.

Từ nay vô hồn mà sống,

Thành Khải...

Yêu một người như chìm trên biển cả, càng vẫy vùng, càng chìm sâu...

Vết thương trên cổ, nơi đã được chiếc khăn choàng nhẹ nhàng che kín, bỗng nhiên mà nhói đau.

Phiêu bạt...

- _____

Lại là một tuần nữa.

Đức phát điên mà túm lấy cổ thằng Sơn, đập đổ hết mấy bộ bàn ghế trong quán. Nó vẫn lặng im.

Thái độ và gương mặt nhăn chặt lại của Sơn khiến Đức hiểu, nó thực sự không biết, nhưng Đức cũng không thể cứ như thế mà chịu đựng được.

Nhà Thành Khải Đức cũng đã bay hăn ra bắc 2 lần mà tìm tới.

Nhưng bố mẹ Thành Khải vẫn chung thủy mà nói rằng cậu đi du học. Và nhất định là không nói cho cậu rõ ràng thêm được một chút nào... tuy rằng trong đôi mắt của cả hai ông bà ẩn chứa nỗi buồn không thể nói thành lời.

Rút cuộc là có chuyện gì?

Trước khi Thành Khải rời đi, ông bà nhận được một lá thư. Từng nét chữ nhòe đi đều vì nước mắt.

Lá thư dài 2 trang. Khi nhận được, ông bà còn tưởng người bưu tá giao nhầm. Vì thời buổi này còn ai mà viết thư tay nữa?. Thế nhưng khi từng dòng chữ kia xuất hiện dưới hai cặp mắt đã già nua. Ông bà dường như chết lặng. Bà Thơm đóng cửa hàng, Thành Vũ vội vã từ Hà Nội trở về.

Trong thư Thành Khải viết đơn giản rằng mình làm lỡ hợp đồng của công ty nên phải sang nước ngoài thời hạn 2 năm làm việc để bù vào tổn thất đó. Việc này phải giữ bí mật nếu không sau này khi về nước cậu sẽ khó tìm được việc làm mới. Sẽ liên hệ với ông bà sau khi ổn định.

Ông bà Thơm tựa trán chống cằm suy nghĩ, cuối cùng dưới sự trấn an của Thành Vũ mà bèn nói với mọi người rằng con bà đi du học.

- _____

Cứ như vậy, một người mới đêm hôm trước còn ôm ấp trong lòng, còn điên cuồng mà làm tình tới kiệt sức, ngay sáng hôm sau cho tới một tuần sau này, đều là mất tích như chưa từng tồn tại?

Chưa từng tồn tại sao?

Đức gục mặt lên chiếc chăn đã phai hương của người ấy...

Rút cuộc, là có chuyện gì?

Quần áo, đồ dùng, tất cả mọi thứ đều ở đây, ngay tại nơi này...Không thiếu đi một chút, thế mà người lại không còn.

Ngày đầu tiên trôi qua, Đức còn tưởng Thành Khải vì đêm hôm trước mà thẹn tới mức tránh mặt cậu...

Ngày thứ hai cậu còn ngồi mà suy đoán rằng Thành Khải muốn chơi chút trò tình ái.

Nhưng đến khi hoảng hốt mà gọi đi khắp nơi đều là không thấy bóng dáng người, Đức đã lập tức bay ra Bắc, cũng lập tức mà đi khắp mọi nơi Thành Khải có thể tới.

Kết quả vẫn là một con số 0 tròn trĩnh.

Thực quá vô lý rồi!

Thời buổi công nghệ hiện đại đến như vậy, lại tự dưng biến mất đi một người,

Du học? Chắc chắn là nói dối!. Đôi mắt ảm buồn kia của ông bà Thơm khiến Đức một trận phát nhói trên lồng ngực. Thế nhưng đó là bố mẹ của Thành Khải !. Đức cũng không thể nào điên đến mức làm loạn được.

Chỉ là, buồn.

Chỉ là, khó hiểu?

Từng xúc cảm trên da thịt như vẫn còn đây. Vì lý do gì mà một Thành Khải vốn yêu mình đến như thế lại bất chợt rời đi kia chứ?

Chậm chạp đứng dậy, vươn tay lướt qua những tấm áo của người còn treo trên tủ, Đức gỡ lấy một chiếc, áp lên mặt hít từng ngụm hơi...

Không thể nào...

Tại sao... lại rời đi...

Nỗi cô đơn theo từng tiếng tích tắc trên chiếc đồng hồ treo tường, buông xuống, khắc khoải... Thành Khải... anh như thế mà lại rời bỏ em!

Lời hứa thực có giá trị khi người ta muốn làm theo, tự nguyện mà làm theo. Lời hứa lại như một cơn gió thoảng qua khi người ta thực sự đã nhấn tâm rồi bỏ...

Đức ôm theo chiếc áo sơ mi ấy, bước lên chiếc xe côn, mạnh mẽ rú ga, phi nhanh trên đường...

Thành Khải...

Thành Khải...

Anh ở đâu?

Mỗi tiếng gọi, một vết kim đâm. Đau đớn không ở một dao chính giữa ngực, đau đớn chính là từng chút từng chút mà rạch mà xé ra...

Đức đi tới một bãi, chiếc xe cạ xăng tự bao giờ mà chậm rãi buông xuống, Đức nằm vật ra vệ đường...tay vô thức chạm lên nắm cổ mềm mại...

Ngày ấy trong cái lễ hội đèn Trần kia, cậu nhẹ nhàng nắm tay Thành Khải...

Đôi môi khô khốc hé mở, những lời thì thào:

- Là chính anh đã hứa, sẽ không rời bỏ...

Đôi mắt nhìn thẳng lên bầu trời đen sẫm một giọt nước mắt, lại rĩ ra...

- _____

Nhậu và say

Đó phải coi rằng một điều quá phổ biến ở Sài Thành này.

Đức đi ngắt ngưỡng, Sơn và Long mỗi đứa đỡ một bên mà dường như vẫn muốn chao đảo.

- Ọe...

Đức gần như nôn ngay lập tức xuống vệ đường.

Một tháng này, Đức sút 5 kg.

Vặn lấy cổ tay của Long. Đức ra sức bóp lấy:

- Nói! Không phải mày thân Thành Khải lắm sao?

- Nói!.. Ọe...

- A... Khụ...

- Mày điên à?

Sơn giằng tay Đức ra khỏi cổ Long.

Long bị đau nhăn tít mặt. Sơn ra chiều thông cảm nhưng vẫn là đỡ lấy người Đức dìu vào trong xe, đưa về nhà mình. Từng cử chỉ nét mặt không có vẻ gì là không quan tâm.

Ban đêm, Long vẫn còn tức đến giậm chân, càu nhàu:

- Sao anh không đi mà yêu hấn ta luôn đi!

Sơn nửa cười:

- Ghen sao?

- Còn chuyện gì anh không làm vì tên thối điên này nữa?. Suốt ngày lo hấn xảy ra chuyện, tôi thì sao?

- Long, nghe anh nói, hấn là bạn của anh, giờ lại như thế...

- Như thế là do hấn tự chuốc!

- Em cũng không thể nói như vậy được. Em cũng không phải là không biết, dì Lan đã tới tìm anh nhờ cậy.

- Vậy thì xéo sang phòng kia mà ngủ với nó!

- Ráng một thời gian nữa.

- Không chờ được!. Anh nói yêu tôi thế mà suốt ngày quần lấy hấn. Chi bằng hai người ở với nhau luôn đi!

- Nếu anh thực sự ở bên nó được thì Thành Khải đã chẳng bị dì Lan ép đi..

- Anh...

Biết đã lỡ lời, Sơn cũng không dám chắc chắn, nhưng dự cảm khi dì Lan cứ lâu lâu lại hỏi chuyện của hai người, còn bóng gió một số thứ khiến Sơn dần như đã hiểu ra vấn đề. Thành Khải rõ ràng yêu tới như vậy, sao có thể nói rời bỏ là rời bỏ chứ?

Thở dài một hơi. Râu trên cằm Long cũng dài ra không ít, ôm lấy mái tóc bông xù trong lòng, cọ xuống.

Long lại giãy ra.

Long giận. Giận thực sự. Thế nhưng, phần tình cảm bạn bè này Sơn không thể vứt bỏ được, cậu vẫn phải buông đôi tay khỏi mái tóc ấy mà quay sang phòng bên cạnh nhìn thử tên kia ra sao...

Không có trên giường..

Sơn hốt hoảng lao vào phòng, đều không có!

Giữa đêm thế này, hấn có thể đi đâu chứ?

- _____
Biệt thự Quận 7, nhà Trần Đức.

Lời nói trong lúc vô tình thốt ra mới là lời nói thật lòng nhất. Thì ra chính người mà mình không ngờ không nghĩ tới lại là nguyên do của mọi chuyện như thế này.

Đức thoát khỏi cơn say mê muội, một chặng đường từ nhà Sơn trở về lại căn nhà này, những làn gió lạnh tạt vào mặt...khiến Đức gần như chỉ còn thoáng men,

Thì ra, là như vậy.

Thành Khải là bị ép đi.. Nhưng. Vì sao dì Lan lại làm như thế?

Một trăm câu hỏi tại sao như ong lên trong đầu.

Cậu không hề nhớ được suốt 4 năm qua nỗi hận người dì kia khắc sâu tới thế nào, chỉ biết được rằng sau khi tỉnh bà luôn quan tâm chăm sóc từng chút, thế nên cũng không ghét bỏ gì, thậm chí cũng đã có lần thực sự mà coi bà như người mẹ thứ hai. Nhưng chuyện hôm nay là tại sao chứ?

Càng nghĩ, trong đầu càng đau đến choáng váng...

Trong phòng, bà Lan vẫn chưa ngủ được, tiếng gầm từ chiếc xe còn khiến bà giật mình. Ông Độ vẫn đi công tác triền miên, căn phòng này vốn dĩ trước tới giờ chẳng mấy khi đủ ấm.

Đức đứng trước cửa phòng, vừa muốn gõ lại vừa muốn đẩy tung. Tâm trạng thực sự hỗn loạn.. Là yêu, là ghét,... cảm xúc dâng ngập từng chút khí.

- Cạch....

Cánh cửa hé mở, bà Lan không một chút ngạc nhiên nào, đôi mắt lại như cảm thông mà nhìn người trước mắt.

- Con vào đi.

Ngồi đối diện trên chiếc bàn trà nhỏ trong phòng, Đức những tưởng mình sẽ nhảy bổ lên, sẽ tra hỏi, sẽ điên cuồng mà đập phá.

Thế nhưng, không có gì hết.

Một mảnh thớ dài của bà Lan ngang qua người cậu, chưa xốt nhìn gương mặt đã hốc hác, trên cằm đều là râu nhiều ngày không cạo.

- Là dì đúng không?

Đức cuối cùng, cũng bật ra những tiếng trầm âm.

- Tại sao?

- Vì, ta thương con.

-!

Đức dường như mở tròn đôi mắt, không tin vào lỗ tai mình. Bà Lan buông một nụ cười nhẹ:

- Có lẽ, con không tin. Nhưng, ta thực sự là vì muốn tốt cho con...

-

Đức im lặng một lát, thế nhưng trong phút chốc lại điên cuồng mà bật dậy, gần như nghiêng răng mà nói:

- Bà sẽ không bao giờ hiểu được như thế nào là tình yêu đâu! Tôi là yêu anh ấy, tôi yêu anh ấy bà có hiểu không! Mau! Mau trả lại Thành Khải cho tôi!

- Không hiểu?! Được!. Để dì cho con biết!. Dì không hiểu tình yêu như thế nào!. Ba con sau khi mẹ con mất đi thì đã nắm biết bao nhiêu gia sản trong tay, những thứ con gái 18 đôi mươi vây quanh ba con nhiều không kể xiết. Thế rồi vì sao bất kể một cô gái nào cuối cùng đều không chịu làm vợ ông ấy?.

-!

- Là vì sao? Con đã bao giờ từng hỏi là vì sao dì và ông ấy không có thêm một đứa con chung nào không?. Là chính bởi vì ông ấy đã thề trước mộ mẹ con rằng sẽ yêu thương duy nhất một mình con. Thế nên bất cứ người đàn bà nào cười về đây đều phải tự mình mất đi khả năng làm mẹ!. Ông ấy không tin bất cứ ai!. Dì, bị vô sinh, đó lại chính là lý do ông ấy chọn dì! dì chưa từng bao giờ nghĩ rằng mình có thể có được hạnh phúc làm mẹ cho tới khi được ông ấy đưa về đây...

-

- Thế nhưng, con vẫn chưa một lần gọi dì một tiếng mẹ!. Dì đã làm gì sai chứ? Dì lấy ba con, yêu thương

con biết bao nhiêu... Dì cũng muốn một lần trên đời này được nghe tiếng con gọi mẹ, điều đó có gì sai? Dì càng muốn con được sống như một người bình thường, có vợ có con, có cháu, Dì không muốn để con tuổi trẻ sai lầm!. Con và Thành Khải, vốn dĩ không giống nhau!

Đức ngẩn người...

Chưa từng một lần gọi tiếng mẹ... Phải rồi, cậu ấy vậy mà chưa từng gọi người trước mặt luôn lo lắng chăm chút cho cậu này một tiếng mẹ!

Cảm xúc như một mớ hỗn độn, rời rạc chấp vá, nghẹn lại trong tim...

Đức ngồi thụp xuống chiếc ghế.

Người đàn bà trước mặt, khẽ lau đi những giọt nước mắt, ôm nhẹ ngực qua cơn nhức nhối. Nhẹ giọng:

- Nghe dì nói, tất cả những việc dì làm, đều là vì con.

Không có tiếng trả lời.

Quá khứ, là trống rỗng, hiện tại lại không thể nào chấp nhận nổi. Đức nhắm chặt đôi mắt, gục đầu ngã ra phía sau tường..

Thành Khải...

Thành Khải...

Hai chúng ta.... cứ như vậy sao?

Từng đường gân bên thái dương của Đức giật mạnh, từ vết thương nơi xưa kia bị Kiên đánh vào cảm giác như muốn nứt ra...

Đức ngã nhoài lên chiếc bàn trà, từng mảnh vỡ của ly trà tung tràn đầy đất...

Chỉ còn lại là những tiếng gọi người thất thanh của bà Lan...

- _____

Trong cơn mơ màng,

Đức nắm chặt tay người đàn bà đang nắm lấy tay mình trên băng ca cấp cứu kia. Gọi một tiếng: mẹ, mẹ Lan...

Người đàn bà bưng mặt khóc tới nghẹn ngào.

Câu tiếp sau đó, lại là một lời cầu xin chua xót:

- Thành Khải... xin mẹ... xin mẹ...

Nước mắt muôn đời là chảy xuôi, lòng người mẹ nào không mềm tới nhũn...

Bà cũng không phải không biết yêu biết xót, nhả ra một chữ: Được.

Bà Lan lại vùi mặt vào lòng bàn tay của Trần Đức...

Con ơi..

Một đời mang trên thân mình là người đàn bà không có hậu,

Mẹ cũng chỉ mong một tiếng thân thương....

- _____

Mười ngày sau,

Singapore.

Thành Khải.

Ngày hôm đó rời đi, cậu không mang theo gì. Bởi thứ không muốn mang theo nhất đã tràn đầy khắp trong tim: Ký ức.

Buột miệng cười tới nảo lòng, Thành Khải lại ước, giả như người hôm ấy bị Kiên đánh cho tới quên hết đi kia, là cậu, thì có lẽ cuộc sống không khổ sở như bây giờ.

Từng ngày từng đêm đều là nỗi nhớ da diết, thiêu đốt cậu tới không chống đỡ nổi.

Thành Khải hút thuốc, cậu rõ ràng không biết hút, khiến cậu ho tới sặc sụa. Thuốc lá này chính là thuốc Đức thường lén cậu hút. Cậu cũng muốn thử xem, vị trên đôi môi kia khi hút thuốc sẽ là như thế nào...

Làn khói vẫn vơ bao quanh cậu, bắt chước động tác của Đức mà hơi nhả khói...

- Khụ...

Thật sự, vẫn là không quen.

- Tít tít...

Thành Khải hơi giật mình, cầm chiếc điện thoại lên. Mới là 6h sáng, không lẽ công ty có việc gì sớm như vậy. Nhưng vừa nhìn lên màn hình, Thành Khải không khỏi có chút lúng túng. Là bà Lan gọi tới.

- Alo..

- Thành Khải! Đặt vé về Việt Nam gấp đi, Đức xảy ra chuyện rồi...

-!

Thành Khải dường như phải bám chặt lấy bàn mới không thể để mình ngã quỵ...

Đức!

Không!

Đợi tôi về... nhất định đợi tôi về... Cậu sẽ không sao!...

Nhưng, đời vốn dĩ không phải là giấc mơ đẹp gì.

Khi Thành Khải trở về, dò theo số phòng cấp cứu mà tới, tiếng tim đã ngừng đập, Người nằm kia, đã phủ một tầng khăn trắng trên mặt, chuẩn bị đẩy ra khỏi phòng.

Não bị nứt, xuất huyết nhiều... không thể cứu kịp.. Mong người nhà bớt đau buồn...

Tiếng của vị bác sĩ vừa rành rọt, vừa như vang vọng....

Trước mắt một mảnh tối sẫm, không còn gì hết...

Đã không còn gì hết...

Thành Khải ngất lịm ngay dưới chân băng ca cấp cứu, không kịp vén tấm vải trắng kia, nhìn mặt kẻ trên băng ca kia một lần cuối cùng...

Như thế... bước qua nhau...

Như thế... tuột khỏi tay nhau...

Trần Đức...

Anh, là yêu em....

Thế nhưng ngày hôm nay, mọi thứ, đã kết thúc..

Không còn nghe thấy gì, không còn nhìn thấy gì, tim sẽ bớt đau thương. Có phải đúng hay không?

Tiếng gào khóc ồn ã bên băng ca cấp cứu kia, Thành Khải vốn dĩ chẳng hề nghe thấy một âm thanh nhỏ nào nữa...

Hay là.... cũng tan đi... theo nhau....trở thành từng hạt cát nhỏ trên sa mạc...

Quấn quýt lấy...

Trần Đức.. chờ anh....

=====

=====

Không thích cái kết kia lắm nhỉ?

Vậy, thử một cái kết khác xem sao?

- _____

Thành Khải từ trong hôn mê, tỉnh dậy.

Một gương mặt quen thuộc đầy lo lắng dõi theo từng cử động của từng khớp mảy của cậu.

- Anh tỉnh rồi sao?!

-

- Bác sĩ, bác sĩ...

Gương mặt ấy, tiếng nói ấy... tại sao? Minh, là nằm mơ sao?

Tiếng bước chân chạy vội vã... Bác sĩ đo khám một hồi trên người cậu rồi mới thở phào đối với người kia mà nói:

- Không sao rồi! . Yên tâm được rồi!. Các chỉ số đều ổn.

- Cảm ơn bác sĩ!

Đến tận khi chiếc kim tiêm khá lớn xuyên một mũi dưới da, Thành Khải mới nhú mảy: có chút đau...

Vậy... là không phải mơ sao?

Đức nhìn dáng vẻ mờ mịt của Thành Khải liền vội vã:

- Anh dọa chết em rồi biết không!

-

- Lúc anh tới là em đã ra khỏi phòng cấp cứu rồi. Người mà anh nhận lầm là em đó là người bị tan nạn giao thông đưa tới sau.

-

- Sao vậy? Muốn em chết đâu có dễ như thế!

-

Thành Khải dường như đã hiểu hơn, vậy mà lại vẫn đưa tới cho Đức một ánh mắt ngập nước. Hai đôi mắt nhìn lẫn nhau, chẳng cần nói thêm một lời. Đức cúi xuống, môi kề môi, hôn lấy...

Và tới khi bà Lan bước vào, lại chỉ có thể đứng ở cửa khẽ mỉm cười.

Hai kẻ đang điên cuồng mà thương nhớ ấy, ngay tại cái bệnh viện đầy mùi thuốc khử trùng như thế.. lại vẫn hôn nhau không chịu rời...

Có người chỉ trích, có người bàn tán, có người xì xào.

Miệng đời vốn là thứ ác độc nhất từ xưa tới nay.

Có kẻ chụp hình tung lên mạng, có kẻ chửi bới thô thiển.

Có kẻ cho rằng họ biến thái, đáng ghê tởm.

Nhưng, đâu đó vẫn còn những người hiểu được rằng, tình yêu là thứ công bằng nhất trên thế gian này, chia đều cho từng người từng người.

Những kẻ nếu đã không nhìn ra được tình yêu trong chút kẻ hở ngược tạo hóa kia thì không cần phải bận tâm tới họ nữa.

Sống, trước hết là cho chính mình.

- —————//—————

Hoàn chính truyện.

24. Chương 24: Ngoại Truyện : Sơn Long

Ngoại truyện: Sơn Long

Sau cái hôm tỏ tình cực kỳ dữ dội ấy, Long chính thức trở thành người yêu kiêm người tình của cậu. Mỗi ngày một lần? Sơn cũng chưa muốn Long khỏi cần đi học. Thế nên vẫn cứ là để cho cậu nhóc nhỏ này một chút nghỉ ngơi.

Yêu, hay là không yêu? Vậy mà, Long vẫn chưa một lần nói ra khỏi miệng, một câu tưởng như đơn giản tới thế.

Sơn ngồi trên phòng của quán café, chân gác thẳng lên bậu cửa sổ.

Chiều tối, từng làn mây vốn lơ bay qua trước mặt cậu biến thành từng chùm xám xịt rồi lặng lẽ hóa những giọt mưa, rơi xuống.

Cậu từng bị bao nhiêu người sỉ vả, chính cậu cũng chẳng nhớ. Người ta thậm chí còn không muốn con cái có bạn là một kẻ như cậu. Thế nên mới nói thứ tình cảm mà cậu có được với Đức, chính là thứ tình bạn hiếm hoi mà cậu phải trân trọng.

Những thứ gì được gọi là anh em, những thứ gì được gọi là bạn bè trong hoàn cảnh, cậu dường như chẳng bao giờ có được. Cậu, là Gay.

Thở dài một hơi.

Quay ngược quang thời gian mấy tháng này kể từ ngày Long đồng ý ở bên cậu. Sơn nhắm mắt lại, mặc cho từng hạt mưa ngoài trời kia thay nhau hắt đầy lên vành tai, vành cổ.

Long, em là yêu anh, hay miễn cưỡng ở bên anh?

- _____

Cách.

Tiếng cánh cửa phòng hé mở. Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng vừa thò chân vào phòng đã bấu môi:

- Ngủ giờ này?

-!

Sơn mở mắt nhìn kẻ mới bước vào, dĩ nhiên không ai khác, chính là Long. Căn phòng này nói cho cùng cũng chỉ có Long mới dám ngang nhiên không bao giờ thềm gõ cửa, cứ thế mà phui đi chút ửng trên quần áo, ngồi phịch xuống giường:

- Sao vậy? đêm qua đi chơi với em nào mà giờ này ngủ bù?

-!

Vẫn thấy Sơn không nói gì, đôi mắt vừa lướt qua người mình lại rời đi. Đôi tay khoanh trước ngực, chân vẫn gác lên bậu cửa đã dường như ửng hết một đoạn vì mưa. Long nhả mặt tiến đến, đánh luôn lên chân

Sơn một cái thật mạnh:

- Mù sao? Mưa đấy!, bỏ chân xuống!

Sơn vô thức mà làm theo lời Long. Vừa hạ chân xuống Long đã vội vàng khép lấy cánh cửa vào, trước mặt Sơn bây giờ là một tấm lưng nhỏ nhắn, Sơn đưa tay, ôm lấy, tựa gường mặt mình lên. Nhỏ giọng:

- Long, em có yêu anh không?

- Yêu cái quần què!. Buông ra!

Long giãy ra. Sơn như cũ không buông. Thế nhưng Long lại nhận ra thực sự có gì đó không đúng lắm. Nếu như bình thường sau cái câu trả lời như thế, Sơn sẽ lập tức đề cập ra mà ” phạt”. Khi thì hôn tới không thể thở, khi thì trực tiếp nắn mông cậu mấy cái. Hôm nay, Sơn chỉ lặng im. Cứ thế mà vùi đầu vào lưng mình.

Những giây phút im lặng đều trôi qua, Long không giãy nữa. Một lúc lâu sau mới nhẹ giọng:

- Sao? ồm à?

- Ừm. Ồm.

- Ghê vậy?

Long buồn cười:

- Nếu mà biết anh ồm như thế này tôi sẽ ngày ngày nấu ăn cho anh một là tiêu chảy chết hai là lải nhải cho anh giấc đầu tới sớm.

- Em còn chưa trả lời câu hỏi.

- Nếu không phải anh ép tôi thì còn lâu!. Tôi cũng đường đường là một thằng con trai mà. Khổ cái thân tôi lại đi dính vào anh.

Sơn bỏ qua lời châm chọc ấy, khẽ xoay người Long lại, đặt ngay lên đùi đối mặt với mình:

- Anh hỏi em lần này là thật sự. Em không có chút nào tình cảm với anh sao?

-

Long muốn mở miệng giỡn nữa, nhưng nhìn ánh mắt Sơn khác hẳn ngày thường, thực sự câu nói ra tới miệng lại nuốt vào. Dò xét một hồi, thấy Sơn vẫn như cũ mà nhìn chăm chăm. Long khẽ đỏ mặt, uốn lưỡi mấy lần rồi cũng không muốn nói ra. Hôn chụt lên má Sơn một cái:

- Chụt!

-

- Đấy, đã hiểu chưa?

- Chưa hiểu.

Long hừ một tiếng, đôi mắt to đảo quanh một lát rồi- xoẹt. Một đường cởi chiếc áo ra khỏi người.

Sơn hơi giật mình. Long đã choàng cả nửa người trên trần trụi qua cổ Sơn:

- Như vậy thì hiểu rồi?

- Vẫn chưa.

- Cái đồ dâm tặc!

Long cởi nốt tất cả những gì còn sót lại trên người ra, cả thân như thế mà ngồi bên cánh đùi của Sơn, nhéo mũi Sơn một cái:

- Hết rồi nhé? Không còn gì để che!

Sơn mỉm cười chua chát. Có vẻ đây là quả báo. Trước đây mỗi một lần gần Long mà muốn chơi mấy cái trò vờn chuột này, Sơn vẫn hay làm bộ làm tịch muốn Long tự thoát, thế nên hôm nay câu hỏi vô cùng thật lòng của mình, lại nhận được đáp án là cả một thân người trần trụi của Long đang áp sát trong lồng ngực.

Một lúc sau vẫn không thấy Sơn có động tĩnh gì. Long liền trêu ghẹo:

- Sao? Yếu sinh lý!

-!

- Ừm...

Cái gì có thể, chứ bị chê thế này quả thực quá mất mặt lão công rồi. Sơn một đường bế bồng cả thân hình Long lên giường.

- Hôm nay chớ có xin tha!

- Nhào vô!. Còn chưa biết ai đi tù!

- Gan càng ngày càng lớn!

Vằn vữa, Sơn gần như găm lấy từng tác da trên người Long mà liếm mà cắn.

- Ừm... A...

Những tiếng rên gần như nức nở của Long vô cùng gợi tình vang lên liên tục, hai hạt anh đào trước ngực sưng mọng, hậu huyết đậm đặc ướt đầm khúc thịt nóng bỏng của Sơn khi ra vào.

Sơn không để cho Long có một chút nghỉ ngơi, đến khi cả hai gần như kiệt sức, chôn trong vòng tay nhau mà ngủ say sưa.

- ———

Trái tim Long.

Yêu hay là không yêu?

Yêu.

Tuy thật khó mà thừa nhận, tuy thật khó mà bật thốt ra thành lời. Thế nhưng con người ta càng dẫu lại càng lộ. Hắn không có một điểm nào tốt. Đã thế mình lại tự dưng bị trở thành Gay. Mà đã Gay lại còn là một cái thụ.

Chán!. Long không thể tưởng tượng được một ngày chính mình đã không được đâm lại còn bị đâm.

Ban đầu là ghét cay ghét đắng. Sau cái lần bị chịch đầu tiên ấy, đau đến 2 ngày như tử. Tên đó đã thế mà lại chẳng nhẹ nhàng gì, không chừa cho cậu lấy một chút xấu hổ mà bắt cậu mở mắt ra nhìn chỗ giao nhau. Vừa xấu hổ vừa tức tới điên người.

Một lần, rồi lại một lần.

Long đóng cửa, trốn tên khùng đó mọi lúc mọi nơi. Rồi cả tuần không thấy bóng dáng hắn, tưởng như hắn đã chán thì lại thành ra bản thân có chút chút không vui. Vậy mà một hôm nghe qua Đức nói, Sơn phải đi khám lại những vết thương cũ, có một vết bị Kiên đánh vào như thế mà giờ lại đỡ đau.

Long cuống quýt chạy vào bệnh viện. Chẳng có ai.

Lại cuống quýt chạy về nhà hắn. Ai dè... Hắn lột sạch cậu ăn không còn một miếng xương mà nhả, giã cho cậu tối nở hoa. Ba ngày chỉ có húp cháo với nằm sấp.

Từ đó, cậu không trốn nữa, nói cho đúng thì là không dám trốn nữa.

Một lần thì có hai lần, hai lần thì có ba lần.

Nhưng lần sau đó khi mà cậu hít thở hít thở căng thẳng thì hắn lại tự thân cúi miệng xuống mà phục vụ cho cậu. Từng chút khiến cả cơ thể cậu bay lên trời làm tiên. Cậu, không còn bài xích hắn, chỉ ít là về thể xác.

Còn lời yêu thương kia, cậu thực sự chưa dám bật ra khỏi miệng. Bởi biết đâu cho được, kẻ nằm ngay bên cạnh cậu lúc này, lại cũng chỉ coi cậu như một thứ tình nhân đổi tình lấy tiền mà thôi? Lời yêu một khi thật lòng mà thốt ra khỏi miệng, chính là tự nhận phần thua thiệt về mình.

Long không dám cá, cũng không dám chắc rằng chính Sơn, là thật lòng hay là dối trá?. Vậy nếu như chỉ là một trò vui đùa, có phải tình yêu của cậu chính là thói nát, chính là thứ bỏ đi hay không?

Cậu, không muốn.

=====

Một ngày, hắn nghe được cậu nói chuyện với mẹ, nhà cậu lại bị đột. Căn nhà xây tạm bợ che nắng che mưa theo năm tháng cũng đã có chút rêu phủ.

Hắn lập tức đưa cho cậu một xấp tiền. Kêu gửi về quê cho mẹ.

Cậu nhận.

Mẹ cậu mừng biết bao nhiêu khi cậu có được công việc tốt, lại có tiền. Cậu chưa xót. Thế nhưng hãy là để sau đi hãy nghĩ tới cái sĩ diện kia, nụ cười của mẹ cậu ngày căn nhà cao rộng ra, chính là ngày cậu đã nghĩ lời cảm ơn người kia bằng chính trái tim cậu đây.

Ai chê cậu, cậu chịu.

Ai mắng nhiếc cậu là kẻ tham lam. Cậu chịu.

Cậu chỉ có như thế, và như thế mà thôi.

Yêu được, tức là chấp nhận và có cả phần nào chịu đựng được cả con người của đối phương kia nữa. Long biết rằng, mình cũng chẳng tốt đẹp gì. Thế nhưng cậu cũng không muốn nghĩ tới đoạn đường quá xa. Cậu không giống Thành Khải, Sơn lại chẳng phải Đức. Thế nên cứ bên nhau được tới đâu thì hay tới đó. Vốn dĩ từng ngày trôi qua cứ vui vẻ là được.

Suy cho cùng, sướng khổ tại tâm. Sơn cho gì, cậu nhận lấy. Không mè nheo đòi hỏi những thứ quá đáng, cũng chẳng tội gì mà từ chối thịnh tình. Yêu thích đối với Long mà nói, cũng có thể là một loại sông phẳng và rạch ròi. Cậu cũng chưa từng khép nép bản thân trên giường, phóng túng và thoải mái. Con đường kia đi là dài hay rộng, được bao nhiêu Long chưa từng nghĩ tới.

- _____

Dụi đầu lên ngực Sơn. Long trêu chọc:

- Sớm mai tôi về nhà, mấy cô bạn gái ở quê đang nhớ tôi đến điên đảo rồi.

- Về quê?

- Thì đúng rồi, bị đâm lâu ngày giờ cũng muốn đi đâm chứ!

Sơn nhăn mặt:

- Vậy sao? Vậy còn phải bước qua trym tôi đã!

- Hả?

Thấy Sơn vừa cười nửa miệng, vừa dò đôi tay lên khoe mông của mình, Long liền giãy nảy:

- Anh định làm nữa thật đó hả?

- Em nghĩ sao?.

- Khoan khoan!

Long vội vàng bắt lấy cánh tay Sơn:

- Mai là sửa lại nhà rồi. Về quê phụ hồ thấy bà luôn!. Anh mà còn làm tôi nữa tôi bắt anh về phụ hồ thay tôi đây!

Sơn rút lại đôi bàn tay đang mò mẫm trên mông kẻ nào đó, nhúu nhúu mày:

- Có lý, cũng đến lúc phải ra mắt nhà vợ rồi nhỉ?

- Hả?

- Mai anh sẽ về cùng em.

- Anh điên hả?

- Ủ.

- WTF? Không được!

- Được. Hoặc giờ sẽ làm em tới xỉu. Em có thể chọn.

- ??????

Thế rồi ngày hôm sau, Long đau khổ mà dắt theo kẻ nào đó về Miền Tây Kiên Giang.

Đối lập hoàn toàn với cảnh đẹp hữu tình, những chiếc ghe qua lại trên từng nhịp thắt của dòng kênh, thư thái và yên ả. Từng hàng dừa hai bên bờ, qua bao nhiêu đoạn ngoằn ngoèo mới có thể tới được cái nơi mà Long gọi là nhà kia.

Ấn tượng ban đầu của Sơn, là sốc.

Sốc, thực sự, đôi mái nhà đã rách, từng chút không khí ẩm ướt của mùa mưa khiến căn nhà càng trở lên thê lương tới không tưởng. Sơn nghĩ rằng, cảnh này chỉ là có ở trên phim!

Tồi tàn và không sức sống. Người đàn bà hơn 60 tuổi bước ra khỏi vách nhà đã rơi vữa ấy, cười một nụ cười tươi với Sơn, khiến cậu hoàn hồn.

- Dẫn bạn về hả con? Vào đi, vào đi.

Sơn bước chân vào trong nhà. Tất cả những gì có giá trị, chỉ là một cái ti vi cũ. Chỗ ngồi cũng chỉ là một cái phản tre. Sơn đảo mắt xung quanh. Thực sự không thể tin nổi!

Long thì đã quá quen thuộc, vào vách trong nhà thay ra bộ quần áo thoải mái, bước tới vệ nước sau nhà mà rửa rấy tay chân.

Mẹ Long rót một ly nước đưa cho Sơn:

- Uống nước đi cháu.

- Dạ.

Rồi như nhìn ra trong cơn mắt của Sơn có chút ái ngại. Bà liền cười cười:

Nó không có bố đâu, bác tới 40 tuổi mà chưa lấy được chồng, nhà nghèo quá mà, nên đi ” xin ” được nó. Hai mẹ con cứ thế sống thôi. Hồi trước còn khỏe, bác đi cào nghêu, làm hẹ, làm cỏ thuê, một ngày cũng được trăm hai với trăm rưỡi. Nhưng giờ già rồi, đau nhức lắm, muốn đi trông đũa thuê cũng không ai muốn. Nên giờ chỉ ở nhà trông vào mấy ít dưa ngoài kia. Cũng may có cái vườn dưa đấy chứ không thì đói con ạ.

Nói rồi bà đưa đôi mắt đầy âu yếm nhìn ra phía rặng dưa trước cửa. Cảm giác chua xót lập tức đốt cháy tâm can Sơn.

Hoàn cảnh đáng thương cậu cũng đã thấy nhiều, thế nhưng đó lại rơi vào người mà bây giờ cậu thực sự muốn yêu muốn thương, cứ thế mà nhân lên gấp bội lần...

Cậu cũng biết, nhà Long khó khăn. Nhưng thực lòng thì cũng không nghĩ là tới mức như thế này. Nhìn người đàn bà già nua trước mặt, đang cố vịn buồng dưa từ góc nhà ra. Sơn chưa kịp ra đỡ thì Long đã bước vào:

- Ui, mẹ, để con!

Long ăn mặc khác hoàn toàn với ngày thường. Chiếc quần đùi nhiều nếp nhăn tới mức có thể sánh với chiếc quần ” lò xo ” huyền thoại. Chiếc áo thun rẻ tiền rộng thùng khoác qua người.

Long tỏ vẻ như không quan tâm một chút nào tới cái tên đang ngồi chính ình kia. Cứ thế mà vác buồng dưa lại.

- Không cần không cần, không cần tốn nước dưa cho hấn đâu!

- Cái thằng! Nói bậy không!

Nói rồi bà quay ra phía Sơn:

- Con lại đây đi, chặt lấy mấy trái mà uống!..Bác ra gọi đội thợ xem sao.

Sơn vâng dạ, sau đó tiến lại quây dừa. Đặt nghiêng đặt ngả.

- Búp!

Một phát dao chém mạnh làm quả dừa văng đầy nước vào mặt Sơn.

Long bật cười:

- Ah ah ha!. Quả dừa cũng không biết chặt!

Sơn ai oán nghiêng đầu nhìn gương mặt đang sáng lên vì cười kia.

Thì ra, cậu cũng lại đáng thương như thế?.

Long, tôi nhất định sẽ che chở cậu.

Ai da, thế nhưng tiếng lòng thì ai mà nghe thấy. Long đắc chí cười tới nắc nẻ rồi mới ra tay tương trợ, miệng thì nói tiếc dừa không muốn đãi cái tên này. Nhưng tay thì lăm le chặt tới mấy quả, luôn miệng hỏi có ngọt hay không?

- _____

Sáng hôm sau, thợ tới.

Căn nhà thực tế thì không có gì để mà dỡ mà dọn nhiều, một lát là không còn thấy vết tích.

Trong khi đội thợ miệt mài làm việc, Sơn và Long lại bị giao cho nhiệm vụ dựng tạm một cái nán bên ngoài.

Đi chặt lá dừa?

Thế thì phải trèo cây dừa.

Mẹ ơi!. Đời Sơn chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ trèo dừa kiểu gì. Thực ra thì có đầy cây thấp, với tay phật xuống

là xong, thế nhưng Long lại cố tình chỉ Sơn lên mấy cây cao cao. Kết quả là đừng có nói chạm tới được lá dừa, chỉ có mông Sơn chạm đất mà thôi!

Lết cái mông đau sau khi đã ngã chổng vó, Sơn mới ngờ ngợ nhìn ra:

- Ủa! Kia cũng cây dừa mà? Sao lại không lấy ở mấy cây thấp kia?

Long bùm miệng đã cười thành tiếng, một chân cũng đã chạy đi. Sơn lắc lắc đầu. Thôi thì đất có thổ công sông có hà bá. Đợi về tới Sài Gòn lại trị sau!.

Thế rồi, rút cuộc thì cũng phải làm phụ hồ thật. chẳng có cái bộ quần áo nào ra dáng phụ hồ, Sơn bèn cởi trần.

Một chút vôi vừa dính trên bả vai đang để trần của Sơn. Long đưa tay, lau đi. Chẳng có một chút ý nghĩa, thế mà hấn lại dám nói với cậu rằng: ước gì dính cả chỗ ấy thì tốt. Cậu điên tiết, lấy luôn một cái phay trát đầy vôi, dí theo hấn chạy khắp xóm. Như thế, mà lại gần nhau hơn. Như thế, mà nụ hôn lại dời từ trên má, xuống dưới cánh môi mềm.

Rồi hấn tập chèo xuồng nhỏ, chao đảo cả cái rạch.

- Á!. Cứu!

- Ha ha ha!

- Bôm!

Sơn rơi thẳng xuống nước. Cố gắng nhoài người lên mà bơi. Long vậy nhưng vẫn đứng vững trên xuồng, ai cũng cười hấn tới ngã nghiêng. Cậu, lại thấy hấn mất hết đi những nét điên cuồng khốn kiếp hàng ngày. Đưa tay tới, muốn kéo hấn lên:

- Bôm!

Sơn co tay, một đường kéo thẳng Long cũng ngã nhào xuống nước. Cả hai lại một màn thi bơi, giống hệt hai đứa trẻ con cứ thế mà nô đùa tới mệt nghỉ. Tiếng cười vang vọng một đoạn kênh.

Ban đêm, mẹ Long đi ngủ nhờ bên hàng xóm. Để lại cho hai đứa cái lều nhỏ trông coi chút vật liệu. Sơn cứ tưởng như trong phim!. Nghĩ nghĩ sao mà dã ngoại cũng chưa chắc có thể loại miệt vườn này. Nhưng đâu có gì mà quan trọng, điều cốt yếu vốn chẳng phải là bạn ở đâu, mà quan trọng là người đang bên cạnh là ai thôi.

Hắn đốt một nhóm lửa rồi hát hát cho cậu nghe. Cậu lại mắng to:

- Hát cái con khỉ!, muối đốt đến sưng hết cả người!.

- Vậy em thích muối cắn hay thích người cắn?

- Hả?

Nhìn một chút, thực sự mang tiếng là ” hàng xóm” nhưng nhà nọ cũng cách nhà kia vài rặng dừa, thế nên Sơn chẳng nề nang mà muốn đánh dã chiến. Nhìn chút xương quai xanh của Long ẩn hiện dưới chiếc áo thun cổ rộng, thực sự là kích tình tới chết!.

- ——

Sơn ư?

Hắn thối tha tới mức một đường mà ôm cậu, ghì dưới gốc dừa mà hôn, mà sờ nắn. Hắn liếm một chút lên cần tay vừa bị muối chích của cậu, thì thầm:

- Con nào dám hôn em anh liền giết con ấy!

Cậu phì cười. Đi dọa cả cái đám muối, chắc chúng hiểu tiếng người ư?

Tán lá dừa đung đưa theo nhịp gió. Một người hôn lấy một người, nhẹ giọng:

- Anh sẽ che chở cho em. Và cả mẹ em nữa.

- Được.

- Em có yêu anh không?

- Bây giờ có quất không?

- Hả?

- Câu trả lời của anh như thế nào, thì em cũng vậy.

- Có. Vậy... làm ba hiệp luôn nhé?

Sơn lướt xuống đôi môi Long, chẳng mấy mà quần áo trên người đã gọn ghẽ vắt ngang qua cành dừa,

Long dựa lưng vào gốc dừa, kẻ bên dưới lại muốn bế cậu mà đặt lên trên

- Hựm... a...

Một đường khó khăn để ngồi xuống, đặt huyết hậu của mình bao lấy từng chút cậu em nhỏ của Sơn. Theo một cú đẩy mạnh từ dưới, mới có thể chặt chẽ bao lấy nhau. Sướng đến tê dại. Sơn cứ thế mà bóp lấy hai cánh mông mềm trong tay, miệng gặm lấy ngực Long, hông liên tục đẩy lên đẩy lên nữa.

Long gần như phá ra mà rên rỉ...

Đầy những âm thanh va chạm khắc lên từng nhịp sóng dưới kênh kia.

Trong tiếng thở dốc tới muốn bắn ra, Long thực sự thăng thốt:

- Sơn, Em yêu anh...

- _____

Cuối tháng 9/2019. Mùa mưa

Trong phòng khách của gia đình Sơn.

- Lấy vợ?

Sơn nhảy thẳng từ ghế một đường bật lên. Dường như chưa thể tin vào tai mình những lời ba cậu vừa nói, hỏi lại:

- Ba nói cái gì? Lấy vợ sao?

- Ngồi xuống!

Ba Sơn nhăn mặt:

- Mày cũng 22 rồi, lấy được rồi, bớt suốt ngày lêu lổng!

- Ha ha ha!

Sau khi xác định được ba Sơn vừa nói chuẩn xác là kêu cậu lấy vợ thì cậu bật cười tới nghiêng ngả:

- Ba ơi là ba!. Ba hôm nay bị cái gì vậy? Ba thừa hiểu con trai ba là Gay, cưới vợ cái gì chứ? Bộ mang về rồi ngồi ngó nhau à?

- Gay thì Gay chứ có phải là không có cái đó đâu mà không được?

Trời ơi!. Sơn cười tới chảy cả nước mắt:

- Ba nghĩ sao vậy? bộ cứ có cái đó là lấy vợ được chắc?

- Tao không cần biết những thứ bệnh hoạn vớ vẩn đấy của mày. Tuần nữa mẹ nó đưa nó tới đây. Nhận tiền rồi thương lượng xong xuôi sẽ tổ chức đám cưới. Nhà nó khó khăn, cưới xong để cho tao 2, 3 đứa cháu rồi chúng mày muốn làm gì lúc đấy tùy.

- Đùa kiểu này không vui đâu ba?

- Đùa cái gì mà đùa!. Họ cũng biết mày là Gay, nhưng tao cũng không cần biết nhiều chuyện như thế. Cứ vậy đi.

-Không được! Ba. Ba!

Dĩ nhiên, ba Sơn chẳng thèm nghe cậu nói. Vốn ông bà đã chẳng ưa gì thằng con trai vừa hư hỏng vừa là Gay này. Thế nhưng cái mác Gay đó đối với ông bà cũng không có ý nghĩa. Bởi đơn giản thì Gay hay không nhưng vẫn phải cưới vợ, sinh vài ba đứa để có người nối dõi.

Về đứa con gái kia. Tên Hân, quê miền Tây. Ông bà đã điều tra qua, nhan sắc được, nghe nói cũng học tới năm 3 đại học rồi bỏ do gia đình quá khó khăn. Đợt trước có một lần trong khi những chân rết của Ông đi săn hàng mới có dụ nhưng cô gái không đồng ý làm hàng. Nhưng khi ba Sơn gặp thuyết phục, cô bé chấp nhận cưới và sinh cháu cho ông bà với cái giá là 1 tỉ. Đủ để đổi đời một con người.

So với việc làm dĩ, dầu sao cũng là có một cái đám cưới, cũng mang danh có chồng, cũng là một lần khoác váy trắng... Nhìn cảnh ba mẹ nghèo khổ, chính mình cũng phải dang dở học hành. Hân không mất quá nhiều thời gian để đồng ý. Hơn nữa, con cái sẽ có tương lai tốt đẹp hơn nhiều khi có gia đình nhà nội bề thế.

Thế nên dẫu biết Sơn là Gay, với Hân cũng như vậy thôi. Cưới và yêu vốn dĩ là hai chuyện hầu như chẳng liên quan gì tới những kẻ được sinh ra làm con nhà nghèo.

- _____

Sơn không phục. Gạt tay người mẹ đang đặt trên vai mình khuyên nhủ nỉ non ra. Sơn gần như gào lên:

- Không bao giờ!

- Nếu con không cưỡng được thì cứ lấy tình trùng là đủ. Ba mẹ thực sự chỉ mong có cháu bé bỏng, nhà mình sao tuyệt tự được?

- Không được là không được. Tào lao!

- Nếu con không nghe lời ba con chuyện này, mẹ tin chắc sẽ có phiền phức. Con cân nhắc cho kỹ.

Sơn cau có bước ra khỏi phòng. Thực ra trước đây đã có mấy lần ba mẹ cậu nói về vấn đề này. Lúc đó nghĩ cậu cũng chẳng thèm nghĩ chứ nói gì tới mấy may quan tâm. Thế nhưng hiện giờ sự thực phơi bày ngay trước mắt. Hai hôm nữa, "nhà gái" đã lên nói chuyện. Tránh kiểu gì bây giờ?

Với bản tính của ba Sơn thì Sơn thừa hiểu, nếu cậu không ngoan ngoãn có thể sẽ bị đánh gãy chân.

Nhưng cậu thà rằng bị đánh gãy chân cũng không muốn để cái chuyện vô lý này xảy ra.

Cậu vốn là kẻ bất cần. Đáng lý với những việc như thế này cũng kệ luôn là xong chuyện. Ba cậu cũng đã nói rất rõ ràng chỉ cần sinh hai ba đứa, cuộc sống hôn nhân ông bà hoàn toàn không can thiệp.

Tất cả những chuyện này là vì sao?

Mái tóc bông xù, Lý do, chỉ có vậy.

Sợ cậu ta buồn, cũng chỉ có vậy.

Phải làm sao? Phải làm sao?

Sơn chắc lười. Đành vậy!

Sơn thu thập ít bằng chứng về việc "phạm tội" của chính ba mình.

Sau đó quỳ xuống trước mặt ông bà. Làm một cái thương lượng:

- Ông bà muốn có cháu. Sơn đồng ý. Nhưng đám cưới thì không.

Nhìn thẳng con trai vừa quỳ xuống xin lại vừa sẵn sàng lăm le nhắm sổ công an để gọi báo án. Ba của Sơn suýt lên cơn đau tim.

Cách giáo dục của ông bà nhất định là có vấn đề!

Nhất định là có vấn đề!

- ——

Mười tháng sau.

Sơn bế trên tay về một bé trai.

Long há ngoác mồm tới không thể tin nổi ”

- Anh... anh không phải là Gay sao?

- Ủa? Chứ ai nói là Gay thì không thể có con?

- Anh dám... dám...? Đứa bé này...

- Là con của anh và em!

- Sao có thể?

- À, là vì khi anh bắn, anh nghĩ về em!

- Oắt đờ heo????

Chuyện hoang đường như vậy, thô thiển như vậy. Thế nhưng lại hóa ra một tiếng cười ấm áp. Nhà, có ba người.

Vài tháng sau, bé bé nhỏ trên tay lúc này đã có chút răng sữa, Long lại hỏi:

- Mà nghe nói, nhà anh Khải cũng mới đón về một cặp sinh đôi long phụng đúng không?

- Ừm. Nhận thông gia luôn!

- Rồi chứ anh tính thông gia với long hay với phụng?

- À, cái đó thì còn tùy!

Long khẽ lắc đầu, đưa những ngón tay của mình tới, đón lấy đôi bàn tay bé xinh kia. Áp lên.

=====//=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-cach-de-yeu-anh>